

Ринок "Троєщина"

Олег Петренко

Передмова

Василь Іванович директор ринку завжди працює і допомагає людям, а Олег той хлопчик, який жив не далеко від ринку і став метою різних злочинців, а Василь Іванович знаючи всі їхні схеми хоче йому допомогти. Але Олег нічого не пам'ятає і не може розмовляти, і кожна зустріч стає забутою. Олег опинився у справжньому небезпечному світі де є не лише злочинці, а ще різні демони з іншого світу і він нічого не розуміє про це життя та тільки починає з ним знайомитися, а Василь Іванович доглядає його збоку, так щоб ні хто цього не помітив, та Олег цього не знає.

Епізод 1

Зустріч

Рано-вранці світло проникло в квартиру відбиваючи блиски білого світла і освітлюючи ще темну кімнату як в цей момент прокинувся маленький хлопчик на ім'я Олег. Легко кивнув головою і глянув на вікно, саяво, що пропускало через світлі штори, і світило в очі. Відвернувшись, глянув на свого брата, а батьки вже не спали і займалися домашніми справами. Батька звали Петро, а матір Таня. Сьогодні був вихідний день. Звичайний вихідний у пору осені. І цього дня Олег разом із сім'єю мали піти на ринок і купити йому іграшку. Олегу було лише п'ять років і ще нічого не розумів про цей світ і для нього він був дивовижним, надзвичайним, наповненим різною радістю. Щоранку прокидаючись відразу планував свій день і те з якими гратиме іграшками. Завжди вигадував різні ігри і весь час рухався, бігав кімнатою чи вулицею. Іноді бачив різних істот і їхня поява його не лякала, а це були демони та інші духи, поява яких була на кілька секунд і про своє бачення світу нічого нікому не говорив. Ніколи і ні в чому не бачив ніякої небезпеки і всім і всьому довіряв, але насправді цей світ був дуже небезпечним. У п'ять років ще нічого не зрозумів, де народився, адже попереду було все життя. Проживав разом із батьками у двокімнатній квартирі та спав на окремому кріслі від брата та батьків. За кілька хвилин прокинувся його брат, якого звали Сергій, але він не поспішав вставати з крісла і ще лежав і дивився у вікно, думав про щось своє. Сергій був старший за Олега на чотири роки. Різниця в роках була помітною і в нього вже були інші інтереси, які відрізнялися від молодшого брата і мав свій погляд на цей світ і ніколи не бачив надприродних істот, які з'являлися Олегові. Ставлення до брата було холодним і найчастіше його ігнорував через відсутність уваги батьків, а це була заздрість і уже ходив до школи. На прохання батьків та зміни свого ставлення, а вони бажали, щоб подорослішав, ставився до брата без уваги та розуміння. Іноді між братами виникали непорозуміння та конфлікт у ситуації. Коли Олег з великим бажанням підходив до Сергія поспілкуватись, а той відмовляв йому, відвертався від нього. Олег не розумів у чому річ, і далі продовжував знаходити можливість у спілкуванні, а розмова проходила у кілька снів. У Олега в цей час були деякі вади у спілкуванні. Не міг говорити і сильно заїкався. Розуміючи, що люди між собою спілкуються вільно без зупинок і таку мову Сергія видаляв від себе, бачачи, що Олег має свої певні недоліки. Батьки на це не звертали уваги і сподівалися на те, що з роками це мене і нічого жахливого в цьому немає, адже діти коли навчаються спілкуватися, то у них завжди виникають певні затримки у розвитку мови від страху чи

ще чогось. Але насправді це заїкуватість виникло у дитячому садку, коли виховательки, які були там під час сну, почали глузувати з дітей. Олег цього не пам'ятав, а глузування відбувалося певним чином і тоді, коли діти лягали спати. Під час сну вихователі всі разом підходили до дітей, коли вони спали та хапали їх за шию, світили маленьким ліхтариком, а потім натискали на руки, шию, і діти в такому віці нічого не розуміли, а іноді в голову вставляли голки. Здебільшого вони спокійно спали і нічого не помічали, а коли прокидалися, то якимось по-іншому починали поводитися. Спав спокійно, але в його спогадах виникали якісь дивні сновидіння, коли хтось його тримає руками і щось каже, а він знову заплющував очі. Через якийсь час, але йому вже було важко дихати і виникали затримки в диханні, відчував сильний пульсований тиск по всьому тілу. Що з ним відбувалося? Він нічого не розумів і дивлячись на те, що глузування вихователів відбувалося дуже часто і діти швидко змінювалися, ставали розумово відсталими. На когось це сталося як уповільнення рухів та сонливість, а в Олега таке з'явилося відображення у мові та змінювалося бачення світу. Все починав бачити в якомусь незрозумілому темному сні, а в такому віці ще не розрізняв, де сновидіння, а де реальність, усе було в запамороченні. Що відбувалося у дитячому садку для всіх було загадкою, а це робили місцеві кримінальні авторитети, які наймали жінок для своїх експериментів та змінювали долю дітей. Після сну не дивлячись на свій хворий стан далі радів світу і з усмішкою біг до кожного вихователя і обіймав за ноги, а потім йшов до інших дітей, які грали різними іграшками на відведеній для ігор ковдрі, але при грі у нього виникало раптове запаморочення і відразу починав забувати. певні моменти свого життя зникали із спогадів. У такому віці на це не зважав і ставився як до належного стану здоров'я. Під час гри, інші діти теж ставали повільними. Підходив до них і намагався розмовляти, але в нього нічого не виходило і з тремтячим обличчям дивився на них, а вони вже вимовляли зрозумілу пропозицію. Олега ніхто не розумів і те, що хоче сказати. Всі діти дивилися на нього і розуміли, що з ним щось не так, він почував себе зайвим, і так було кілька років. Коли батьки приходили після закінчення виховного процесу, дивлячись на всіх дітей відразу бачили їхню втому, але не розуміли, що насправді з ними відбувалося і відносили їхній стан до втоми. Ніхто не звертав уваги на їхні повільні рухи, а коли бачив свою матір і батька він біг до них як міг і з усією швидкістю, яка в нього була, але рухи також були сповільнені. Після довгих експериментів став зовсім іншою дитиною, розумово відсталою. Таке ставлення також не минуло Сергія, і у нього виникло відчуження від усіх людей разом із заздрістю. У той період їхнього життя, коли це все відбувалося з ними, вони ще разом ходили в дитячий садок, але в різні групи. Вихователі як це потрібно було виховувати дітей і навчати спілкуватися між собою, відкривати світ з кращих сторін, розповідати про доброту та моральні цінності, робили все навпаки і тоді коли спали діти вихователі збиралися разом і робили різні ритуали з іграшками, які беруть до рук одну з іграшок дітей, вставляли в неї голки і шепотіли на вухо заклинання. Всі діти, які потрапляли в дитячий садок, ставали жертвою і не дивлячись, що Сергій старше чотирьох років, також потрапив до рук божевільних жінок, які протягом тривалого часу займалися

експериментами, що в майбутньому зазнало певних негативних наслідків. Насамперед був вплив на сімейні відносини та збільшення непорозумінь із конфліктними ситуаціями, що відокремлювали сімейні вузи розуміння та належного виховання. У кожного з дітей були різні наслідки, а хтось навпаки ставав гіперактивним і над такою дитиною було важко взяти контроль і стежити за нею, відмовляючись реагувати на прохання батьків, стаючи невгамовним. У цей час їхнього життя Сергій уже пішов навчатися до школи, а Олег ще ходив до дитячого садка і йому ще залишився рік до закінчення дитячої групи.

Батько Олега працював прохідником і копав тунелі метро, що робив цим добру справу для людей, відбудовуючи підземне метро для швидкого пересування під землею з одного місця в інше без пробки на дорогах, а мати була домогосподаркою і якийсь час працювала на заводі миючі лінзи для певних технологій, але її робота була скороченою, розуміючи, що вона має двох дітей і їй потрібно виховувати їх. Весь час після роботи займалася домашніми справами та брала активну участь у вихованні, але вона ще нічого не розуміла про їхнє майбутнє. Сьогоднішній день воно зміниться і стане зовсім іншим.

Олег подивився на матір і поглядом намагався сказати:

— Доброго ранку, — видав кілька звуків.

Таня з усмішкою подивилася на Олега і відповіла:

— Доброго ранку тобі син, — і відразу почала ставити запитання, — як спав? Як ти почувашся? Ти пам'ятаєш, що тобі снилося? Ти не забув, що сьогодні ми йдемо купувати тобі нову іграшку?

Олег почав кивати головою і знову видавати певні звуки та сказав зтяжне слово:

— Ні.

Сергій лежав в іншому кутку кімнати, почув слова матері і подивився на Олега із заздрістю, але не промовив жодного слова.

Таня подивилася на Сергія і йому теж сказала:

— Доброго ранку.

Привітавши його з сьогоднішнім, він відвернув голову. Таня завжди позитивно ставилася до кожного дня, розуміючи і цінуючи життя народженню двох синів, братів. Її погляд не видавав ніяких емоцій крім радості та задоволення тих, хто розуміє набагато більше і те, що відбувається між братами і які не можуть знайти спільну мову, але не знали того, що з ними було в дитячому садку. Це стало вагомою причиною розлучати їх, а в такому віці не могла подумати, що з ними відбувається такі речі. Завжди незважаючи на нерозуміння з наполегливістю намагалася помирити двох братів.

Таня подивилася на Сергія:

— Сергію, чому ти такий незадоволений? Привітайся зі своїм братом. Подивися на нього, він посміхається тобі, і радіє, що в нього старший брат.

Сергій глянув на Олега, а потім на Таню, і сказав:

— Доброго ранку. Мама, мав поганий сон, і я ще не виспався. Я хочу спати.

Таня:

— Ні, ми вже не будемо спати. Зараз усі разом підемо на кухню снідати, а потім вирушимо разом із батьком на речовий ринок. Купимо деякі речі та іграшки.

Сергій:

— У мене немає жодного бажання йти та купувати іграшку. Я хочу залишитись вдома. Я не маю настрою.

Таня:

— Чому ти так до нас ставишся? Твій брат із радістю хоче піти з тобою та прогулятися. Будь ближчим до свого брата. Він твій брат.

Сергій:

— Мамо, у мене немає настрою. Я не знаю чому, але в мене такий настрій, що хочу залишитися вдома.

Олег із задоволенням подивився на Сергія і сказав через одну букву:

— Ходімо з нами на прогулянку.

Сергій невдоволено глянув на брата і відповів:

— Я подумаю.

Таня посміхнулася:

— Сергію, ти ставишся до свого брата як до чужої людини, а це твій брат. Усміхайся. Ті тільки з часом зрозумієш, коли станеш дорослим, що це коли ти маєш брата.

Сергій невдоволено подивився на Олега:

— Я не маю настрою.

Таня:

— Добре, ті ще занадто мало для такого розуміння, і я не тобі нав'язуватиму свої думки, але подумай над тим, що я тобі сказала. У цьому віці вже треба дорослішати і тобі виховувати молодшого брата. Вчити всьому, що ти вмієш і не дивитися на нього таким похмурым поглядом.

Сергій:

— Гаразд, я подумаю.

Олег усміхнувся, став на ноги і заходився стрибати і плескати в долоні.

Таня подивилася на Сергія:

— Ось бачиш, як твій брат радіє, що ти до нього звертаєшся, спілкуєшся. Йому потрібна підтримка, і він зможе розмовляти, як усі. Адже він ще замалий, щоб говорити слова у певному обсязі.

Сергій:

— Я у такому віці дуже добре говорив і знав багато слів, а він не може вимовити слова. У ін. якийсь не такий, як усі. Розумно відстає.

Таня подивилася на Олега:

— Не говори так, він усе розуміє і йому потрібен час, щоб почати правильно розмовляти. Твій брат звичайний хлопець і він не має жодних відхилень. Він лише вчиться спілкуватися.

Таня вірила в те, що все зміниться, і Олег колись почне спокійно спілкуватися з іншими дітьми та з нею, і не буде жодної затримки у вимові слів.

Олег усміхнувся, підвівся з крісла, підійшов до ноги Тані і обійняв її, а мама погладила Олега по голові і сказала:

— Ходімо на кухню. Твій брат мав погану ніч і не мав настрою.

Сергій насупився, відвернувся і накрив себе ковдрою і почав собі щось говорити і говорив такі слова:

— Я бачу, що мій брат розумово відсталий і нічого з цим не вдієш.

Олег разом з Танею пішли на кухню і коли Олег почав притягувати руку до чашки, Таня посміхнулася і сказала:

— Сину, що ти хочеш?

Олег знову потягла рукою до столу і хотів щось сказати, але в нього нічого не вийшло і Таня запитала:

— Ти краще скажи, що хочеш зараз зробити?

Олег подивився з усмішкою на Таню і нічого не сказав, а Таня знову звернулася до Олега і почала пояснювати йому те, що зараз потрібно зробити.

— Олег я тебе не зрозуміла. Якщо ти хочеш щось взяти зі столу, то краще скажи, і я тобі дам.

Олег притяг руку спробував сказати але слова були не зрозумілі, а сказав він такі слова:

— Мамо, дай мені чашку, — його обличчя почало тремтіти.

Таня уважно подивилася на нього і побачила зляканий вираз обличчя з усмішкою. Їй стало якось не по собі і вона уважно почала на нього дивитись не розуміючи того, що Олег у дитячому садку став жертвою вихователів і під час їхніх ритуалів втратив мову.

Таня уважно подивилася на Олега:

— Олеже, давай з тобою домовимося. Якщо ти говоритимеш, що ти хочеш зараз робити, то я тобі допомагатиму і тобі не потрібно буде робити великих зусиль, щоб зробити те, що ти хочеш зробити.

Олег усміхнувся і почав кивати головою, а на його обличчі був сильний страх із усмішкою, і це ще більше насторожило матір. Вона не розуміла, що відбувається з Олегом, адже вигляд у нього був розумного та спокійного, але чомусь було порушення вираження емоції. Звідки такий стан з'явився вона не знала і крім дитячого садка Олег більше ніде не бував, а там на вигляд найкращі та дбайливі вихователі які доглядають їхніх дітей коли батьки працюють на роботі.

Таня сумним обличчям подивилася на Олега:

— Добре, я зараз тобі допоможу. Можеш мені нічого не казати. Я розумію, що ти нічого не скажеш і це буде марною тратою часу чекати твоїх слів.

Таня взяла чашку і дала її Олегу, а він зробив кілька ковтків і посміхнувся з тим самим виразом страху, усмішкою. Простягнув руку і віддав чашку назад Тані, а вона взяла її та поставила на стіл. Олег глянув на Таню, посміхнувся і швидко побіг у кімнату грати з братом. Забіг у кімнату і застрибнув на Сергієве крісло, почавши

стрибати і голосно сміятися, а вдавав, що не помічає його присутності і далі спить. Молодший брат почав ще голосніше сміятися і Сергій посміхнувся і відштовхнув Олега від себе, а той продовжив сміятися. Не втримав грайливого настрою Олега і відштовхнув ковдру, став на ноги і вони разом почали стрибати та один одного штовхати зі сміхом.

Петро перебував у своїй кімнаті і відпочивав на ліжку. Він мав нелегкий тиждень, виконано більше норми роботи. Коли почув, як сміються його діти, посміхнувся і швидко підвівся з ліжка, зайшов до них у кімнату та почав грати з ними, обіймати, голосно сміятися. Таня, перебуваючи на кухні, почула сміх у кімнаті та швидко зайшла побачивши цю дивовижну картину щасливої родини. Її чоловік грав із дітьми, а вона почала радісно посміхатися. Час проходив швидко і спостерігаючи за їх грою через десять хвилин сказала:

— Хлопці, нам час виходити. Сьогодні треба прийти набагато раніше, адже у вихідний день багато людей. Усі всі скуповуватимуть і не лише наш батько отримав зарплату, а й інші люди, які бажають придбати нові речі. Я б хотіла, щоб для наших дітей залишилися іграшки.

Петро розвернувся до Тані:

— Добре. Зараз я одягну дітей і за десять хвилин ми вже вийдемо з квартири.

Таня посміхнулася:

— Добре, тоді поснідаємо біля ринку. Є смачні хот-доги і як завжди гарячий чай.

Петро:

— Добре. Я не дуже голодний. Краще я побудую з дітьми, адже доводиться працювати вранці до вечора і в мене не так часто є вільний час, щоб погратися з синами.

Таня посміхнулася і пішла у ванну робити легкий макіяж. Петро разом із синами одягнувся і Таня вже встигла привести себе до певного вигляду та одягнутися. Зустрілися в коридорі і без слів вийшли із квартири у напрямку зупинки. Дочекавшись міського автобуса, він приїхав за дві хвилини, сіли в нього і поїхали до зупинки біля ринку. Вийшли, а коли поїхав, побачили вхід, а зверху був розташований величезний напис з одним словом, а це була назва ринку "Троещина". Це був великий речовий ринок, де вже з іншого боку через пішохідний перехід йшла велика кількість людей і попереду вже були люди, які уважно розглядали складені речі на саморобних столах з дерева під плащовим накриттям. Коли Олег разом із Сергієм підійшли до входу на ринок, то одразу одночасно побачили попереду чоловіка, який уважно подивився на них. А він був одягнений у сорочку з клітин та темні штани та взуття теж чорного кольору. Волосся було обережно зачесане на бік, а обличчя мало овальну форму і відбивало розум, очі впевнені і темні в яких була помітна радість. Він ще стояв і дивився на людей, а на обличчі грала посмішка та радість, що сьогодні велика кількість людей прийшла на ринок і купуватиме речі. Олег звернув на нього увагу і почав розглядати і на його вигляд зрозумів ще ця людина інша, не схожа на тих людей, які сьогодні йдуть купувати речі, а людина побачила звичайну сім'ю, яка повільно

наближалася до неї. І тільки коли розвернувся в ліву сторону, подивився на них і посміхнувся, а Олег уважно за ним спостерігав, не відводячи очей, він йому сподобався. За хвилину чоловік підійшов до родини та доброзичливо привітався.

— Доброго ранку. Вітаю вас із добрим днем.

Батько Олега не роздивився того, хто сказав ці слова і піднявши з асфальту вперед очі одразу відповів:

— І вам доброго ранку.

Чоловік усміхнувся і знову сказав:

— Я так розумію ви разом із дітьми вирішили відвідати ринок та придбати речі?

Таня зупинилася і стала поруч із Петром, а він відповів:

— Так, ми сьогодні вирішили всі разом піти та купити дітям іграшки та подивитися якісь нові речі. У мене сьогодні вихідний день, а вчора виплатили зарплату, і є бажання придбати нові речі та вихідний день найкраще провести із сім'єю.

Чоловік усміхнувся:

— Це дуже добре, що ви сьогодні прийшли саме сюди та всі разом. Я хотів би вам розповісти, де знаходиться. Щоб ви могли зорієнтуватися і не загубитися, адже у нас вже набагато більше місць, де можна придбати різний товар і є дитяча зона, яка знаходиться всередині ринку. Якщо ви хочете піти саме туди, вам потрібно буде пройти вперед, а праворуч ви побачите поворот, і вам потрібно буде піти в його напрямку. Потім йти дорогою і ви за кілька десятків метрів вийдете до тих рядів, де продаються дитячі іграшки.

Петро посміхнувся:

— Якби не ви, то цілий день ми шукали дітям іграшки. Дякую, що ви нам підказали.

Чоловік розвів руками:

— Я завжди допомагаю людям і підказую, якщо їм потрібна допомога. Якщо у вас виникатимуть якісь питання, звертайтеся до нашої охорони. Вона зорієнтує вас, щоб ви якнайшвидше знайшли те, що шукаєте.

Петро почав думати, а він зробив серйозний вигляд і запитав:

— Вибачте, що я вам запитую, але мене цікавить те з ким я зараз розмовляю.

Чоловік усміхнувся:

— Ви зараз розмовляєте з директором цього ринку. Я у вихідні у вільний час виходжу до людей та допомагаю їм зорієнтуватися. Якщо у них виникають питання щодо придбання товару, то я радо їм допомагаю.

Петро:

— Це дуже приємно, що директор цього ринку виходить до людей та допомагає їм. Я раніше ніколи не зустрічав. Яюсь почувуюся ніякого. Я ніколи не мав такого досвіду спілкування з власником такого великого місця.

Чоловік усміхнувся:

— Нічого, ви не хвилюйтесь. Це звичайна справа. Я тут заради того, щоб допомогти людям та це дійсно правильно, коли головний відповідає за те, що він має, сам виходить до людей і їм все пояснює. Так набагато краще, і люди розуміють, де вони знаходяться і

куди їм потрібно йти. Вважаю, що це найкращий спосіб для того, щоб люди цінували ринок і більш шанобливо ставилися до такого місця, адміністрація ринку також за допомогою відноситься до кожного покупця.

Петро:

— Дякую вам за пораду. Якщо чесно, то ви мене здивували. Я навіть не знаю, що відповісти.

Чоловік:

— А нічого не треба відповідати. Мені подобається вражати людей своєю добротою та рівномірним ставленням до покупців, адже багато людей зі звичайної родини, які хочуть придбати якісні речі і за доступною ціною, але багато хто соромиться запитати у наших продавців де, що знаходиться. Вони так цілий день ходять між рядами і хочуть знайти те, що вони шукають. У нас ще відкрилося багато торгових місць, і вам було б ще важче знайти потрібний товар. Я вже говорив, тому я сьогодні вийшов до людей, щоб спрямовувати їх потрібне місце, щоб вони не втрачали свій час і після покупок займалися своїми домашніми справами та проводили вихідний із сім'єю або, можливо, робили ще важливі речі, які їм потрібно зробити. Іноді на це не вистачає часу через роботу та неправильно організовані походи за покупками, тому я також ціную час своїх гостей, які приходять на мій ринок.

Петро уважно вислухав чоловіка та не знав, що йому відповісти і був розгублений, обережно подивився на Таню, а Таня уважно слухала і нічого не говорила всупереч розмові двох чоловіків, розуміючи, що головою в сім'ї є чоловік і тільки коли він уже дозволяє щось говорити, то жінка після цього починає розмовляти і це правильна повага до чоловіка, щоб не ставити його в незручне становище сказавши в непотрібний час не потрібні слова. Олег і Сергій стояли поряд і уважно слухали, і вони не розуміли, що відбувається і їм було байдуже те, що до них підійшов чоловік, і насамперед думали про нове придбання іграшок, які їх розважатимуть.

Пройшла затяжна пауза через цей проміжок часу Петро зміг подумати, а потім уже зосередившись і знову зробивши серйозний вигляд, запитав:

— Вибачте. У мене питання до вас.

Чоловік:

— Я вас уважно слухаю.

Петро:

— Як вас звати? Мені хотілося б до вас звертатися на ім'я.

Чоловік усміхнувся:

— Мене мало хто питає моє ім'я, і ви мене здивували своїм запитанням. Більшість висловлюють подяку і далі йдуть за придбанням речей. Якщо ви наполягаєте, я вам скажу. Мене звуть Василь Іванович. Я тут буває не дуже часто, але весь свій вільний час я перебуваю серед продавців та допомагаю, якщо їм потрібна допомога та консультую покупців, як правильно вибрати потрібний товар. Сьогодні у мене вихідний день і я вирішив його присвятити людям, які приходять за покупками, а так як усі люди, я багато працюю. Навіть набагато більше, ніж люди на роботі. Від великої

кількості роботи у мене поза нормою годинника. Якщо ви працюєте до шостої години вечора, то мені доводиться залишатися у своєму кабінеті і доопрацьовувати до восьмої години, а навіть і буває до двадцяти годин. І так буває щодня. Дивлячись від того, скільки було вкладено у розвиток цього ринку. У цьому випадку з відкриття нових торгових точок у мене стало ще більше роботи. І добре, що я працююта людина і змогла йому швидко виконати.

Петро уважно вислухав Василя Івановича і відповів:

— А мене звуть Петро. Мене так звати, а жінку Таня. Молодшого сина Олега, а старшого Сергія.

Василь Іванович посміхнувся:

— Добре, тоді звертайтеся до мене Іванович. Так буде набагато краще. Іноді мені самому не подобається, коли починають називати моє ім'я та прізвище. Краще коротко та ясно.

Петро:

— Добре. Я вас зрозумів. Якщо ви вирішили нам допомогти, то підкажіть, будь ласка, де у вас можна придбати чоловічі шкарпетки.

Іванич:

— Якщо ви хочете придбати чоловічі шкарпетки, то у нас все знаходиться поряд. Недалеко. Але вам доведеться піти вперед, а потім спуститися сходами вниз. Це неможливо пропустити сходи вниз, а там ви побачите з лівого боку торгову точку. На деревному столі лежатимуть шкарпетки як дитячі так і чоловічі, і поруч, на сусідньому місці ще є жіночі шкарпетки, — Іванович глянув на жінку Петра і знову на Петра, — все, що вам потрібно їсти на ринку. Запитуйте, я допоможу вам.

Петро посміхнувся:

— Дякую, що ви нам підказали. Я дуже радий вашій допомозі. Ви нам зберегли час, а то я думаю, що я б сам протягом години шукав десь купити шкарпетки.

Іванич:

— Це вам дякую, що ви відвідали наш ринок.

Олег подивився на батька і сказав через букву:

— Ходімо, я вже втомився.

Іванович стояв поруч і звернув увагу на те, як розмовляє хлопець, а він уже був дорослим і в такому віці діти вже вміло вимовляють слова, але хлопець нічого не міг сказати, тільки видав певні літери.

Петро глянув на Олега і відповів:

— Стривай хвилину. Будь чоловіком і навчися чекати, а не відразу бігти додому від того, що ти втомився.

Олег знову відповів промовивши лише кілька літер і це слово прозвучало:

— Добре, тату.

Таня відразу зрозуміли, що сказав Олег, а ось Іванович нічого не зрозумів і був здивований і коли він уважно подивився на хлопця, що стояв перед ним, то побачив, що він спокійний але чомусь не може розмовляти. У нього на обличчі відбивався інтелект.

Іванович дуже добре розрізняв людей, розумів з ким спілкується, бачив їх як хороші, так і погані сторони, маючи величезний досвід у спілкуванні з різними людьми та одразу міг зробити певний аналіз та зрозуміти з ким спілкується. Почав думати, що з хлопцем щось трапилося, адже хлопець розумний і спокійний і не може говорити як інші діти. Ще Іванович працював у службі безпеки і вже мав великий досвід у скоєнні різних злочинів іншими людьми та розумів їх характер і за свого життя зміг викрити не одного хитрого злочинця. Злочинці робили з людьми різні неприємні речі, які шкодили здоров'ю, і кожен з них мав певний стиль скоєння злочину, а ще вони робили різні речі про які не хоче розповідати і намагається якнайшвидше про це забути. Почувши цього хлопця одразу зрозумів, що з ним щось трапилося, але розмовляти з дитиною та цікавитися про те, що з нею міг статися якийсь неприємний інцидент, це було б марною тратою часу, розуміючи, що дитина нічого не зможе розповісти, а в цьому випадку він і не може говорити. Він почав уважно дивитися на Петра, а батьки на вигляд були виховані та бачив жіночу повагу до чоловіка і між ними не виникало жодних різнобічних відносин і таке ставлення вже вказувало на те, що чоловік та жінка поважають один одного і живуть в гармонії. Зараз у їхньому житті на першому місці є виховання дітей і за їхнім виглядом побачив дбайливе ставлення. Іванович почав думати про те, що можливо хлопець, де самотійно гуляв коли батьки були зайняті своїми домашніми справами і де вдарився чи впав, але це було б помітно по відношенню до батьків, які спокійно слухають як хлопець вимовляє слова одразу зрозумівши те, що це є звичайною справою та нічого тут дивовижного немає. Почав припускати та думати про те, що хлопець, можливо, відстає від свого розвитку і в нього уповільнений розвиток мови, але така думка залишилася на останнє. Розуміючи людей і дітей, бачачи в них різні сторони, почав думати про допущення неприємностей, які зазнали таких наслідків і вони пов'язані з іншою людиною, адже сама дитина мало, що могла сама собі шкода. Іванович не став довго розглядати хлопця, розуміючи, що в нього зараз багато роботи і йому треба йти далі й зустрічати людей та давати їм певну консультацію щодо їхніх питань.

Іванович глянув на батька і кивнув:

— Я вам хочу побажати гарного дня та вдалих покупок.

Петро посміхнувся:

— Дякую, і вам теж добрий день.

Іванович відійшов убік і пішов далі до виходу із ринку зустрічати інших покупців.

Олег незрозуміло подивився на чоловіка, якого звали Івановича та на свого брата, який як завжди дивився кудись убік і щось шукав на асфальті. Таня не сказав ні слова і тільки тоді, коли вони зайшли вже на ринок і, проходячи між рядами, побачила з правого боку той широкий ряд, який вів далі до рядів з іграшками і сказала такі слова:

— Нам сюди.

Петро посміхнувся, але щось думав:

— Дякую, що ти помітила цей ряд. Якби ти мені нічого не сказала, то ми пішли б далі в непотрібному напрямку.

Таня посміхнулася:

— Я завжди уважно слухаю всіх і не хочу тут провести цілий день.

Петро:

— Я також про це забув. Краще поїмо вдома.

Таня:

— Тоді нам потрібно поквапитися і якнайшвидше прийти додому і погодувати хлопців, доки вони не почали показувати своє голодне "Я".

Петро:

— Добре. Швидше купимо іграшки і потім сходимо за шкарпетками, а потім підемо додому.

Олег через слово заїкаючи сказав:

— Нарешті, мої батьки щось зрозуміли, що треба поїсти.

Таня посміхнулася, але вона не до кінця зрозуміла, що Олег сказав і відповіла:

— Ми вже йдемо купувати іграшку.

Сергій подивився невдоволено на Олега:

— Ти б краще мовчав, а то від твоїх слів я стану ще розумнішим і тоді я зовсім з тобою не розмовлятиму.

Олег усміхнувся та подивився вниз, і йому стало соромно.

Сім'я повільно не розглядаючи, що по сторонах, що продаються, пішла вперед по зазначеному маршруту. Іванович далі пішов зустрічати гостей, а коли Олег подивився назад, він раптово зник, і хлопчик, який шукав його по різні боки головного входу, його не знайшов і був здивований. Петро зайшов у ряди, а попереду вже виднілися іграшки, що лежали на дерев'яних дошках, нахилив голову і почав думати намагаючись щось згадати. У нього виникали думки, що він десь раніше зустрічав цю людину, але де це було, не пам'ятав. Нічого не згадав одразу прискорений крок та швидко всі разом пішли до іграшок. Олегові сподобався собачка, яка лежала на самому початку, а це була іграшка з м'яким наповнювачем, і не великого розміру. Одразу посміхнувся, а коли Таня подивилася на нього без слів, зрозуміла, що він хоче і придбала подарунок для сина. А Сергій стояв хвилин п'ять і видивлявся собі щось особливе і більше уваги приділяв іншій іграшці, а це був маленький автомобіль закордонного походження.

Петро подивився і відразу взяв іграшку в руки, оглянув її з усіх боків і сказав:

— Сергію, тобі подобається ця іграшка чи ти хочеш іншу?

Сергій подивився на інші іграшки та на батька:

— Хочу цю.

Батько:

— Добре. Купуємо її і йдемо вже за шкарпетками, а якщо дорогою побачимо щось цікаве, то обов'язково придбаємо.

Сім'я пішла до місця, де продаються шкарпетки. Олег уважно дивився на людей і почав за ними спостерігати та побачив, що десь у чомусь вони його вже впізнавали, але не давали жодного вигляду. Він про це нічого не подумав і пішов поряд із Сергієм за Танею. За годину Олег разом із батьками купили потрібні речі, а це нові штанці та

шкарпетки та зберегли час. Коли вони поверталися додому, на виході нікого не було. Олег почав думати, що людина, яка їх зустріла, вже з'являлася у їхньому житті, але коли це було вона не розуміла. Будучи дитиною вже розумів деякі речі, але сказати про це не міг і в цей час, коли ще був дитиною, спеціальні служби працювали над тим, щоб виховувати дітей для своїх темних справ і про це знав Іванович. А коли він побачив Олега одразу зрозумів, що з ним щось зробили і такий метод впливу в майбутньому робить людину підкореною, яка швидко і без заперечень виконуватиме різні вказівки. Знаючи про те, чим займаються спеціальні служби та кримінальні авторитети, які також відшуковують дітей та починають їх виховувати, надаючи різний фізичний вплив, щоб вони боялися та надавали те, що їм говорили, а це не добрі справи, які порушують закон. На Олега вже були погані очі, які щось задумали і подивившись на Олега, він зрозумів, що це дитина, яка має певний інтелект, і в майбутньому, коли стане дорослою, її можна буде використати в незаконних справах. У той час, коли йому було п'ять років у більшості, такими справами займалися кримінальні авторитети, які думають про майбутнє, а це на двадцять і більше років наперед. Олег раніше бачив Івановича, але також про це не згадав, і це було кілька років тому, коли він ще не вмів ходити, а батько його носив на плечах, і знову до цієї зустрічі ніхто не віддав належної уваги. Тоді Іванович дуже добре запам'ятав дитину та сім'ю, тому це була не перша їхня зустріч і знову звернув увагу на те, що з цією сім'єю щось відбувається і у всього, що може статися негативні наслідки. Після втручання вихователів у дитячому садку в життя цієї сім'ї Олег почав бачити різних демонів та духів, але вони з'явилися на кілька секунд, а потім зникали і що це було, він цього ще не розумів, ставився до всього побаченого з усмішкою. Іванович уже був знайомий із цим та іншим світом, маючи досвід слідчого та працівника служби безпеки та обіймаючи посаду директора ринку, багато чого в житті побачив та спілкувався. Знає набагато більше, ніж інші люди, але в нього було добре серце, він завжди допомагав людям і тим, хто насправді залишався людиною, і його допомога змінювала долю не однієї людини в кращому напрямку. Сьогоднішня зустріч була не випадковою. Іванович уже деякий час аналізував появу цієї сім'ї і той час, коли вони приходять на ринок за придбанням різних товарів. Довгий час спостерігав за тим, що відбувається, і йому було достатньо подивитися на людину, щоб зрозуміти яка це людина і відразу бачив їхні проблеми.

Це був перший спогад Олега, якому зараз уже двадцять років і зараз він сам іде тим самим місцем і нічого не пам'ятає відчуваючи легкість і прохолоду по всьому тілу. За цей час у його житті не раз побували спеціальні служби та кримінальні авторитети, які мали на нього свої наміри та робили все можливе, щоб він одразу забував про їхню зустріч і нічого не пам'ятав. Така поява інших людей відбувалася постійно і що з нею було? Він не пам'ятав і лише іноді у нього виникали далекі спогади, ніби все відбувалося в якомусь туманному сновидінні.

Сьогодні був вихідний день і Олег пішов на ринок купувати шкарпетки, згадуючи, що колись він ходив із батьками по іграшки та познайомився з директором, а зараз на цьому місці нікого немає. Пішов уперед, подивився на продавців, а вони його одразу

впізнавали, а він не розумів, звідки вони його знають. Олег тут був неодноразово і вже багато разів спілкувався з Івановичем, а про такі зустрічі швидко забував. Більшу увагу приділяв тому, що його тіло постійно боліло і не розуміло чому, а його не раз тримали в різних місцях у стані гіпнозу і застосовували фізичну силу для отримання потрібної інформації, а він дійсно нічого не знав. Після такого катування кримінальні авторитети психологічним впливом та іншими методами видаляли спогади про цей момент і відпускали його роблячи стан сновидіння і Олег усе, що з ним відбувалося, сприймав як нічний сон. Наразі знову почав згадувати інший момент зі свого життя.

Епізод 2

Пройшло 15 років

З того моменту, коли Олег ще щось пам'ятав про першу зустріч з Івановичем, минуло багато років і знову все було як навесні. Після цієї зустрічі ще було кілька зустрічей з ним та різними кримінальними авторитетами і спеціальними службами. Але, на жаль, після їхньої присутності Олег нічого не пам'ятав. Всі спогади були видалені з його пам'яті, а відразу після зустрічей повертався додому і лягав спати, а той день, коли зустрічався зі злочинцями, зникав із спогадів. Прокидаючись наступного дня, Олег починав далі жити своїм життям, а той день раз і назавжди залишався у темряві. Як не намагався згадати, що було вчора, у нього нічого не виходило. Адже ці методи, які застосовувалися для того, щоб забути все, що було того дня, були набагато сильнішими і всі спроби ставали марними. Як не намагався згадати, що було вчора, нічого не виходило. Лише один хід у спогадах та жодних результатів. Незважаючи на погане самопочуття після зустрічі, а вони використовували світло та інші спеціальні засоби, які були нанесені на голки, і ці голки кололи в голову та інші місця, які відповідають за пам'ять та процеси, необхідні для здорового життя, і тільки після цього почувався дуже погано, і знадобиться деякий час, щоб відновити сили. Після таких методів впливу усе далі спирався на те, що вчора був поганий день і через це нічого не пам'ятає. Постійний головний біль і відчуття слабкості не давали спокою і це турбувало як у день, так і вночі. Від таких почуттів вважав себе хворим, але при великому бажанні уникнути цих різних болючих почуттів звертаючись до лікарів та обстежував себе і після чого вони нічого не знаходили із хвороби. Був здивований, тому й нічого не розумів, що з ним відбувається. Висновок лікарів став єдиним і всі підтверджували відсутність будь-якої хвороби. Далі продовжував жити у стані незрозумілості всього, що з ним відбувалося.

У двадцять років Олег уже закінчив технікум, у якому навчався два з половиною роки, але працювати ще не пішов. Весь вільний час займався спортом, а це різні вправи в тренажерному залі, і частково ходив у секцію боксу, щоб підтримувати свою форму. Був у захваті від таких видів спорту і більше приділяв часу спортивному тренуванню та хотів отримати досвід для найкращих результатів. Після певного часу тренування виникло бажання у майбутньому стати тренером та тренувати людей, допомагаючи їм привести себе у певну спортивну форму. Стати тренером у тренажерному залі було нелегко і продовжував більше тренуватися та робити певні вправи, читати різну

літературу, щоб мати досвід у тренуванні інших людей. Знав, що треба спілкуватися і завжди мати відповідь на їхні запитання, але цього в нього ще не було в розмові, і продовжував заїкатися. Вади не давали можливості піти на роботу, але час від часу працював над собою докладаючи всіх зусиль. З дитинства у нього були мрії стати сильним чоловіком із гарним тілом та розмовляти безперешкодно.

Захоплення в боксі дало більше мотивації та натхнення подолати труднощі життя і хотів стати боксером, але в цей час так само без пам'яті були ті самі зустрічі з кримінальним світом та спеціальними службами, які ворогували між собою та їхня присутність не дозволила просуватися у боксі. Через знову використання препаратів перестав займатися відчуваючи слабкість та втрату сил. Кримінальний світ з ним зустрічався тоді, коли Олег не був готовий до цього і вони його знаходили і вистачало одного звуку, щоб Олег опинився в гіпнотичному стані і в такому становищі нічого не відчував, не розумів і все що в нього питали, він відповідав. Запитання належали до тієї сфери діяльності, про яку ніколи нічого не знав. Не даючи відповідей на їхні запитання, використовували фізичну силу, щоб змусити його швидше відповісти, але він нічого не розумів і перебуваючи в такому стані, говорив різні небилиці, але вони чомусь вірили їм і надалі продовжували за ним стежити, а коли потрібно відшукували і знову робили те, що їм треба. Все зроблено для їхньої певної мети. А іноді було так, що Олег помічав автомобілі, а водій уважно дивився на нього і створювалося таке відчуття, що за ним хтось шпигує, але не знав чого саме він. Ніколи не порушував закон, ніколи ні з ким не спілкувався і не мав жодних друзів. Все що було так це захоплення у спорті, які хотіли розвивати і там досягти певного результату. Все було б добре, якщо не такі випадки, коли спокійно прямував додому після вечірньої прогулянки, як до нього підходить чоловік і в цей момент уже нічого не пам'ятав. Різні люди підходили та робили те саме, а в кожного були свої питання. Але неодноразово його тримали в такому стані. Цілком був підкорений їхній волі і не міг суперечити як фізично, так і словам. Доводилося робити те, що наказували під гіпнозом у нормальному стані, а після виконання певних доручень дія гіпнозу закінчувалася і коли приходив додому відразу лягав спати, та наступного ранку все забував, і в такому стані іноді знаходився тиждень чи два. У нормальному відчутті завжди тримався якнайдалі від таких людей і обходив їх стороною. Від сумлінного виховання батьків ніколи не хотів знати таких людей, які постійно порушують закон і живуть за власним бажанням і що хочуть щось роблять, незважаючи на те, що є певні моральні цінності та закон, який існує довгий час і є бажання інших людей, які не хочуть робити те, що вони хочуть змушуючи все виконувати проти їхньої волі. Крім кримінальних авторитетів, ще спеціальні служби використовували певні голки, які були оброблені речовинами з впливом на різні фізичні ділянки тіла та мозку, що погіршувала самопочуття та працездатність. Знову після таких зустрічей із спеціальними службами Олег ще гірше починав почуватися і доводилося місяцями відновлювати сили, щоб у нього з'явилося бажання йти на роботу і нічого не розумів про те, що з ним відбувається і хто з ним зустрічається, і він цього теж не знав. Хлопець не працював на жодній організації і ніколи не було жодного

відношення до спеціальних служб, а тим більше до кримінального світу, який також його переслідував. Повністю зляканий усім, що відбувалося в його житті. Ще більше боявся того, що нічого не пам'ятає. Весь цей страх присутності всіх цих людей був зображений на його обличчі, а ось у спогадах нічого не пам'ятав. Ні міг розібратися в собі і всі здібності, які в нього були з психології, а він сам собі був психологом, не допомагали. Подолаючи всю скруту надалі продовжувати займатися в тренажерному залі, але його сила волі, мотивація та бажання досягти певних успіхів була сильною і через хворобливі відчуття в голові, спині та інших зонах тіла не зупиняли його. Почав втрачати розумову діяльність, став набагато гірше думати і з кожним разом все гіршало.

Сьогодні вранці, коли Олег прокинувся, одразу сів за стіл біля вікна. Брат ще спав, а батьки були у своїй кімнаті. Взяв книгу та почав читати художню літературу. Ту ж книгу, яку він купив кілька днів тому на книжковому ринку, але він мав відчуття, що знову той день, коли їздив купувати книгу, зник з його життя і нічого не пам'ятав. Сергій уже не звертав уваги на брата і розуміючи, що він розумово відсталий нічого йому не говорив і не намагався щось змінити, мовчав, а іноді мовчки за ним спостерігав. Але тішило те, що Олег мав силу волі до спорту та займався постійно, а так може не кожен хлопець у його роках. З усіма недоліками змирився і прийняв як є. Не висловлював своє невдоволення, не виникало жодних почуттів. Все було як повинно бути знаючи, що нічого вже не змінити і все невдоволення робили ще гірше та постійно псували настрій, а так прийнявши все як він, а це звільнило від неприємних почуттів. Усі спроби почати розвивати мову спілкування були марними і давало ніякого результату. У вільний час брати перебували разом у кімнаті і вони не могли розмовляти і Сергій брав книгу та читав її, а Олег думав про щось своє дивлячись у вікно або теж читав якусь літературу з психології придбану на книжковому ринку. Мовчання все більше їх відокремлювало один від одного і вони не спілкувалися, не було розуміння один одного і кожен був сам по собі, і все що вони говорили щодня, так це ранкові вітання та вечірні побажання спокійного сну.

У одночасне перебування у кімнаті Сергій читав книжки та вдосконалював свій аналіз у психології різних напрямів, але він був не такий незвичайний як у Олега і він ніколи його не висловлював і все розумів набагато більше за інших людей. У них завжди було велике бажання у братньому спілкуванні та дружбі якої ніколи не було, і все залишилося у мріях. Для кожного з них як був брат, так його не було, між ними була відсутня мова спілкування, яка тримала їх на певній відстані. Олег хотів більше проводити часу з братом, але в такі моменти він нічого не міг сказати і брат цього хотів та також розумів, що на кожній розмові Олег мовчить, а якщо каже, то кожне висловлювання речення тягнеться протягом певного та тривалого часу. Між братами не було розуміння, вони разом не гуляли на вулиці, а окремо одна від одноєї, вечері не спілкувалися на різні теми, не було жодних розмов про дівчат та спільне майбутнє. Сергія насправді маючи брата був самотнім і в нього не було до кого звернутися за порадою і Олег не міг спокійно поспілкуватися з Сергієм і між ними виникала

порожнеча та довга мовчанка, яку хотіли заповнити цікавими розмовами яких ніколи не було. Натомість вони окремо один від одного читали книги і навіть тему в книзі вони не могли розглянути у спільній розмові. Коли відпочивали після пройденого дня чи навчання, перебуваючи вдома, кожен лежав на ліжку і думав про щось своє і не було жодних розмов про пройдений день, а бажання було тільки в Олега, але розумів, що не зможе так як треба розповісти свою тему і нічого з цього не вийде. Між Олегом та Сергієм не було жодного спілкування, і це сумно, адже вони були братами, але лише іноді один одному говорили по кілька слів. Олег хотів розповісти про демонів, які час від часу з'являлися в його житті, і знав, що його ні хто не зрозуміє і думатимуть, що він не тільки має певні недоліки в мові, а й психічні розлади. Всі надії на покращення стану з часом стали невиннованими і так нічого не змінилося, все залишалося як завжди, без змін у розвитку спілкування. Сергій теж сподівалися на покращення у відносинах, але нічого так не змінилося, а минали роки, і вже стали дорослими. Все могло швидко змінитись у кращому напрямку не втручання кримінальних авторитетів та спеціальних служб, які з ним це зробили, і став розумово відсталим та перестав розмовляти з людьми. Почуття Сергія, а він про них нікому і ніколи не розповідав ставали сумними, адже хотів час проводити з братом, але нічого не виходило і все що робив розуміючи все, що відбувається так це відокремлювався від нього щоб ще більше засмучувати себе. Сергій проживав своє життя сам, а коли спав разом із братом у кімнаті, то відчував самотність. Батьки на багато речей не звертали уваги і далі раділи життю розуміючи, що мало що можна змінити, а також бачили його самотність та відсутність друзів і не спілкувалися з дівчиною, весь вільний час був на самоті. Усі розуміли, що в майбутньому Олег буде сам і таке буде життя. Іноді коли було погано на душі і це було помітно на обличчі батьки підтримували Олега як могли і жартували з нього, а він усміхався ледь помітною усмішкою. Батьки розуміли, що Олег дорослішає і йде в той час, коли потрібно ставати повністю самостійним та починати заробляти гроші, а на кожній роботі потрібно було спілкуватися з людьми, а він не міг і це всіх засмучувало, нічого не міг зробити з тим, що не вмів розмовляти. Про всі неприємності батьки намагалися не думати, сподіваючись на те, що настане той же день, коли це все зміниться і Олег зможе вільно та красиво спілкуватися. Всі ховали свої емоції і особливо брат, а коли бачив, як Олег каже, він його починав боятися. Страх виникав від безпорадності і безпорадності і ніхто з сім'ї нічого не міг зробити, щоб виправити мову Олега. Також були моменти коли боявся до нього підійти і щось сказати, щоб нічого не почав відповідати і не побачити його перелякане обличчя і не бачити те, як він намагається щось сказати. Батьки в більшості самі говорили і вели розмову і теж не давали йому сказати розуміють важкий тягар сина і не легко йому було відповідати, а це відбувалося з великими зусиллями. Олег іноді це все помічав, але не бачив себе збоку, а це був жах та справжні страждання у сім'ї. Коли він стояв перед дзеркалом і дивився на себе та намагався щось сказати, бачив себе, як хлопчик ковтає повітря і нічого не може сказати. На обличчі з'являвся сильний страх, ні як його не міг подолати, а цей страх насправді слідував присутності тих самих кримінальних

авторитетів та спеціальних служб, які катували цього у стані гіпнозу і після їхнього втручання нічого не пам'ятав. Після чого з сумним виразом обличчя відходив від дзеркала і йшов у свою кімнату розуміючи, що народився невдахою і в нього нічого в житті не буде того, що є в інших людей, навіть дівчата, а в інших хлопців побувала не одна дівчина. Йому було сумно, боляче і жив у певних сильних душевних стражданнях, які були постійно і нікуди не зникали. Як уночі, так і вдень не давали почуватися щасливим хлопцем. Іноді однолітки запрошували його на вечірку, а він відмовлявся розуміючи, що там це не місце і не хотіло для всіх бути мовчазним тягарем. Всі жили і насолоджувалися життям, а в нього його не було. Олег бачивши як розмовляють його однолітки, ще більше соромився та залишався сам і тримався надалі від усіх, а в такі моменти на душі ставало боляче від того, що його ні хто в житті не зрозуміє та ніколи не зможе вимовити як все одне слово. Наодинці від усіх плакав і ніколи цього не показував та нікому не говорив про свій біль, завжди тримав її в собі. Все що хотів стати таким звичайним хлопцем як інші і жити як живуть люди та вільно почати спілкуватися з братом. Дивився на свого брата, який від нього відвертався та розумів, що в нього нічого не виходить і всі старання марні, не дають жодного результату, а що робити з такою людиною, з якою не можна спілкуватися? Він також так думав про себе. Від нього відверталися всі, хто знаходився поруч, і ніхто не розумів його. Був інтелект з народження, але не було мови, щоб його висловити в словах.

Сидячи за столом і читаючи книгу чомусь Олегові захотілося піти на ринок Троещина. У нього виникло таке відчуття, що йому потрібно саме сьогодні туди піти та подивитися нову колекцію одягу і за великого бажання придбати нову річ. Цим відчуттям стала встановлена програма у підсвідомість і робота спеціальних служб, які запрограмували на певні дії, і так, щоб у певний час піти туди куди потрібний показав себе іншим людям. Радість була в тому, що Олег ще живий і не помер від жорстокого ставлення.

Подивився на Сергія і відразу з одного погляду зрозумів, що Сергій відмовляється від пропозиції, але Олег видав кілька звуків, сказавши йому такі слова:

— Сергію, йдемо на ринок.

Сергій почувши його запрошення одразу зрозумів, якщо з ним піде, то йому ще буде набагато гірше за те, що не зможе спілкуватися, коли вони йдуть по дорозі туди, а йому завжди хочеться поговорити на різні теми з братом. Це дуже важко, і залишився вдома читати художню літературу і відповів такими словами:

— Вибач, але у мене на сьогодні багато справ.

Олегові стало сумно розуміючи, що брат від нього відвертається і не отримає жодної підтримки ні від кого. За довгий час вже звик до болісного відчуття душі. З сумним обличчям одягнувся і зайшовши до кімнати батьків, він сказав, а коли він говорив минулу хвилину, що він піде на ринок. Батьки були не проти і навіть раді, бо Олег піде кудись прогуляться та подивитися на людей. Після того, як одягнувся та вийшов із квартири, одразу пішов на зупинку. На ту саму зупинку на яку багато разів приходив і їхав на ринок із батьками, а зараз сам. Стоячи біля зупинки подивився

навкруги і згадав себе дитиною, подумки порівняв роки, а зараз цілком дорослий хлопець зі спортивною статуєю. Коли був дитиною за ним наглядали батьки та брат, а зараз сам, і ні з ким не може познайомитися і поспілкуватися, не може привітатись, поспілкуватися, не може сказати жодного слова. Йому було дуже сумно, чомусь сам себе відгороджував від людей розуміючи, якщо вони бачитимуть те, як він спілкується, то це буде ще більше відлякувати їх і вони в його уяві ще швидше тікатимуть від нього, щоб не чути, як розмовляє.

Під'їхав автобус і цим автобусом ще їздив десять років тому на зупинку, яка знаходиться біля ринку Троєщина. За цей час міський транспорт не змінився. Сів у транспорт і швидко доїхав до потрібної зупинки. Вийшов біля ринку, зупинився біля головного входу, глянув у лівий бік, глянув у правий бік, а людей сьогодні було набагато менше, ніж будь-коли. Сьогодні був будній день і багато хто ще працював на роботі, а в більшості випадків Олег їздив на вихідних днях, коли у всіх був вихідний день, то тоді був великий наплив покупців, які їхали на ринок, купити певні речі.

Повільними кроками пішов уперед, дивлячись на те, що з боків сидять продавці, які уважно за ним дивляться і дивлячись на них нічого не розумів, а вони його тут бачили не раз як він спілкувався з директором ринку. Незважаючи на відсутність спогадів, а йому хотілося згадати те, що він швидко забував, як виникала підозра, що з ним відбувається. У кишені були деякі кишенькові гроші на придбання якихось речей. Але Василя Івановича не було на місці і він поїхав у справах, жодної зустрічі сьогодні не буде, як це було багато разів, але про ці зустрічі він нічого не пам'ятає. Василь Іванович працював у службі безпеки та знав багато методів впливу на авторитетів, які не дружелюбно ставилися до нього. Уже мав досвід у багатьох справах та з істотами із іншого світу. У них не було жодного закону і були лише переваги в силі та робили все, що завгодно навіть з тими хто не порушував закон. Хлопцеві потрібна була допомога, але обережно ставився до всього і не поспішав втручатися. Невідомо скільки таких людей з'явилося в його житті і наслідки будуть ганебними. Також Іванович допомагав Олегу тоді, коли він його не бачив, спостерігаючи за ним та за тим, що з ним відбувається, щоб Олега не вбили. Ті люди робили все, що їм хотілося незважаючи на моральні цінності і закон якого ніколи не дотримувалися. У різний спосіб задовольняли свої потреби, навіть спрагу вбивства. Для таких людей це була розвага. Олег справжнім інтелектом, а для них це було неприємністю, що хтось розумніший, ніж вони, а він не хотів з ними працювати, виконуючи їх вказівки, і не дозволяв собою керувати. Знищували Олега по-різному не віддаючи нікому перевагу, а тим більше в розумовому розвитку. Не потрібно було щоб хтось із людей був розумнішим за них, і таких людей не допускали до влади. Ніхто не хотів, щоб хтось сторонній створив щось для людей і мав від них увагу, то тоді б вони були на стороні творця. А демонам було на це все байдуже і на те, що хтось розумніший за них і у них були інші цілі. Поступово Олег пізнавав цей світ з різних сторін, і він був незвичайний.

Олег був зосереджений на своїх думках, але вони були далекі і сам не розумів, що з ним відбувається, а в такому стані вирішив прогулятися, подивитися речі, нікуди не

поспішаючи. Спочатку пішов уперед по середині рядів, дивився на всіх, хто був за торгівлею різних речей, стоячи на своїх місцях. Продавці уважно дивилися на нього збоку, а Олег нічого не розумів того, що відбувається. Ці всі люди бачили Василя Івановича, який часто до нього підходив і деякий час спілкувався та розуміли, що знає директора ринку, який відповідає за безпеку всього цього місця та розслідує багато справ, які вчинили злочинці. Для багатьох було дивно, що він допомагає такому хлопцю, який нічого не може сказати, а продавці про те, що роблять такі люди нічого не знали, навіть не здогадувалися, і в більшості з них, коли Василь Іванович спілкувався з ними, чули, як Олег розмовляє, і так важко що можна відразу сказати що це відсталий хлопчик, у якої дуже великі проблеми з психічною діяльністю, а насправді Олег був дуже сильною людиною. Самостійно подолав стільки труднощів і ще залишався в здоровому глузді не роблячи ніяких непередбачуваних психічних дій, які можуть понести у себе порушення закону.

Коли пройшовся першим рядом відразу пішов далі, але цього дня чомусь покупців було мало, а продавці продовжували спостерігати за Олегом, а він прогулювався і дивився на нові речі. Зупинився біля прилавка, де продавався спортивний костюм, подивився на нього і далі пішов дивитися спортивне взуття, і так ходив ринком десь біля гілки. Чомусь нічого не міг пригадати жодної зустрічі з Василем Івановичем, а їх не було у його спогадах. Все якось марно і порожньо було в душі, а відчувалося, що це місце знайоме та почував себе як своя людина, але до чого це стосувалося? Олег також цього не знав і те що з ним траплялося? Це було великою загадкою, яку хотів розгадати, а що потрібно було для цього зробити, Олег не мав жодного уявлення, розуміючи, що живе простим життям і в нього є батьки, які його виховували, а також брат, який крім навчання більше нічого не знає. Олег ні з ким не спілкувався і коли якийсь час навчався у середньому навчальному закладі також не мав друзів, а після його закінчення продовжував займатися спортом, одержуючи досвід про різні спортивні вправи та багато читав на цю тему літературу. Від особливого захоплення спортом хотів працювати у тренажерному залі. За всіма спогадами Олега у нього було звичайнісіньке життя. Ніколи нікого не зустрічав із людей у свідомості. Все що пам'ятав так, як рано-вранці прокидався, займався спортом, а потім читав різну літературу і спілкувався з батьками як міг, а іноді з братом. Брат теж ніколи не мав жодних стосунків із такими людьми. Все що він робив у вільний час, так це був за хапаний у читанні літератури, а іноді ходив з друзями кудись гуляти на озеро або в ліс і теж ніколи не порушував закон. Все було як у звичайних людей, але було б усе добре, якби не втручання кримінальних авторитетів та спеціальних служб. Олег був морально сильний і тією людиною, яка живе за законом і таким був Василь Іванович, і він завжди допомагав людям, які живуть за законом та робив усе можливе для того, щоб налагодити їхнє життя після втручання таких злочинців із кримінального світу.

Все як колись, нічого не підозрював і спокійно йшов уперед з лівого боку, переглядаючи спортивні штани, а з правого було взуття і до кінця ряду. Тут щось відбувається і дивлячись на поведінку людей у нього виникали такі відчуття, що вони

його знають але звідки він цього не знав, адже якщо ходив на ринок купувати речі, то найчастіше з батьками і одразу їхав додому Олег не міг уявити, що знає директора ринку і з ним спілкувався на різні теми. Почав розглядати кросівки та думати, чому на нього так дивляться продавці і склалося таке відчуття, що він тут щось зробив, але що? Не пам'ятав.

Олег подумав:

— Якби я тут щось зробив, то мені зробили б зауваження і біля мене стояла охорона і запропонувала б мені якнайшвидше покинути це місце і я б сюди більше ніколи не повернувся. Я не розумію, чому на мене так усі дивляться? Якась загадка в очах продавців і ніхто нічого не бажає розповідати. Всі мовчать вдаючи що нічого не розуміють, а насправді всі знають але не хочуть нічого сказати. Якщо я тут нічого не робив і не можу нічого згадати, що я зробив, а чого я не робив, то мені нічого боятися. Я впевнений у тому батьки виховували мене так щоб жити за законом і ніколи не брати ніяких чужих речей у людей не купивши їх, — Олег опустив голову, — навіть уявити не можу що тут відбувається. У думках і спогадах немає того що б я міг зробити і потім за це було не по собі і тому щоб так ставилися люди. Я розумію, можливо вони мене десь бачили або я комусь там сподобався, а якщо вони мене не знали, то так збоку не дивилися, а потім не опускали очі, коли я на них дивився. Якби вони мене знали, то вже давно привіталися, а так я не чув жодного слова, але відчуття таке, що вони мене знають, але всі мовчать. Ніхто нічого не хоче говорити, тільки дивляться на мене збоку, а потім відвертаються. Що тут було чи що тут відбувається? Таке відчуття що вони чогось побоюються, але я звичайна людина і не якийсь кримінальний авторитет, який прийшов до них відібрати гроші або забороняти їм тут продавати речі і заробляти гроші, — уважно подивився навколо себе, — за моїми відчуттями, що зараз у мене виникають, а це пов'язано з тим, що я вже довгий час сам собі ставлю питання про ті моменти, які я забуваю, і таке відчуття що дні зникають з мого життя, але можливо хтось їх у мене забирає. Як це може бути? Я не знаю і живу не в чарівному світі де таке може бути, а в реальному, і все ж таки я в десь далеко вірю, — нахилив голову, — які ще можуть бути доводи до всього, що відбувається? Я ні з ким не спілкуюсь і спілкуватися не можу. Якби міг розмовляти з людьми то я з радістю з ними поговорив би на будь-які теми, адже я розумію їх набагато більше і в мене думок більше ніж моїх слів, а так я звичайно не вмію розмовляти, а мені дуже важко, соромно що я так вимовляю слова. Заїкуючись я змушуючи інших людей бути в незручному становищі, але така мова у мене була з народження, як я не намагався з собою щось робити, у мене ні нічого не виходило. Я б з радістю спілкувався, якщо я міг би це зробити і у мене такі вади які є я не створював сам для себе, а це світ мене створив таким, яким я є. Якщо цей світ створив мене таким, як я є, то, напевно, так має бути і інакше ніяк не може бути. Звичайна справа світу, що створює саме такі життя, а не інші. Він же мене не створив інакше і як він вчинив так я говорю і нічого з цим не зроблю. Я повинен бути таким який я є і розмовляти так як я вмію, а найголовніше що не дивлячись на те, що я знаю і розумію про людей, але не можу про це сказати, можливо в цьому є суть

всього, що зі мною відбувається. Якби я говорив як усі люди, то швидше за все я не міг би бачити всього того, що я буду. Я ніколи не порушував жодного закону. Я живу як багато людей із добрим серцем та моральними цінностями. Належу з повагою до кожної людини і ніколи нічого поганого не робив і ніколи нікому не шкодив у жодному обсязі. Але що тут відбувається на цьому ринку? Таке почуття що люди знають набагато більше ніж я але як це може бути? Я це бачу, але вони мені чомусь не хочуть розповідати, що тут трапилося і це пов'язано зі мною. Що ж вони знають, що я сам про себе не знаю? Цікаво, я б хотів їм поставити запитання, але якщо я ставитиму питання, то вони нічого не зрозуміють з моїх слів, — усміхнувся, — я ж протягом п'яти хвилин озвучуватиму це питання. Я переконуюсь що ніхто нічого не зрозуміє з того що я скажу та люди будуть думати що я є якась людина з великими вадами що нічого у цьому житті не розуміє але я знаю значно більше ніж люди, та моя проблема у що я не можу розмовляти. Світ мене створив таким, щоб я розумів набагато більше людей, знав багато, але не міг про це сказати. Якщо міг би говорити, то це було б зовсім інше життя але яке? Це теж для мене загадка і я не можу знати яким би воно було, якщо у мене не було б жодних вад з мовою. Можливо, світ хоче зберегти мене від людей для чогось більшого і важливішого і певнішого, але для чого? Це також до мене питання і неприродне. Адже я звичайна людина, просто живу своїм життям, мені подобається займатися в тренажерному залі і це видно з моєї статури, і тут нічого такого забороненого немає. Люди за своїм бажанням хочуть займатися, вони йдуть до тренажерної зали та тренуються, качають м'язи. А якщо хочуть розвиватися у розмірі м'язів, вони продовжують йти шляхом спорту і ще чомусь навчаються та це їм допомагає під час тренування. Все дозволено і спорт у багатьох випадках допомагає краще почуватися, менше хворіти, ті цікавіше виглядати. Це є звичайною справою кожної людини, яка самостійно не порушує жодних законів моральних цінностей та може тренуватися.

Олег подивився на білі кросівки біля нього. Взяв їх до рук і почав роздивлятися. Подивився на продавця, а він швидко опустил очі вниз і Олег продовжив дивитися взуття та сам собі ставити запитання:

— Цікаво, що ця людина від мене хоче і вона теж мовчить. Можливо вона також не вміє розмовляти як я тільки може дивитися але я не повірю що тут всі продавці котрих я побачив, а це більше двадцяти людей не можуть розмовляти, та розмовляють з такими великими вадами як у мене коли у розмові не можна вимовити жодного слова. Я не повірю в це, але чомусь вони мовчать і загадково дивляться на мене. Таке відчуття щось затіяли. Якщо вони щось замислити, то це вже зробили. Адже незважаючи на те, що я звичайна людина і в мене немає жодної роботи в певних органах, щоб це їх зупиняло, адже я ще не працюю, а я тільки недавно закінчив навчальний заклад і в тренажерному залі набираюся досвіду у виконанні різних фізичних вправ, щоб більше про них розуміти і в майбутньому стати тренером, — уважно подивився на продавця, — можливо, вони хочуть мені щось сказати, але не можуть? Розуміють що якщо вони мені щось почнуть говорити і це дуже погано для них закінчиться, а можливо навпаки для

мене. Але чого мені боятися? Адже я нічого в житті поганого не робив. Завжди сам і я не маю друзів, крім сім'ї. Все, що я роблю у своєму житті, так це займаюся собою і це правильне рішення і думаю про майбутнє і хочу в майбутньому чогось досягти. Не дивлячись на те, що я маю певні недоліки і це правильна позиція хлопця, який насправді хоче прожити щасливе життя і не стояти на одному місці і нічого не робити, а навпаки, я в житті хочу щось зробити і допомагати іншим людям фізично розвиватись. Я думаю, якщо у мене є недоліки в розмові і я більше знатиму про інше.

Олег поставив кросівки на місце і подивився вліво, вбік, а потім праворуч і знову на продавця, а він знову дивився деякий час на Олега і коли Олег подивився на нього одразу опустил очі і нічого не сказав, а найголовніше все помітив, і знову почав думати:

— Якщо я покупець підійшов до цього продавця, то чому він зі мною не привітався? У чому річ? Що тут відбувається? Адже це неповага до покупця. Як я пам'ятаю ще в дитинстві, коли з батьками ходив купувати речі, тоді я не встиг зайти на ринок, як уже всі починають з тобою вітатись і пропонувати все що у них є, а тут усі мовчать і якось дивно дивляться з боку і нічого не хочуть продавати. Напрочуд це все. Що тут відбувається? Щось на цьому ринку трапилося і ніхто нічого не хоче розповідати, а я для них став якоюсь підозрілою особою, яка нічого в цьому житті не знає, що тут відбувається. Таке відчуття що вони задумали і знають набагато більше за мене, — знову подивився на продавця, — потрібно краще менше думати і думати, що у них немає настрою. Або директор ринку почав відновлювати дисципліну продавців і порядок і я опинився в тому ж часі, коли це все відбувається, а вони зараз засмучені якимись накладеними на них обов'язками та думають над тим, як їм далі тут працювати. Я не подумаю, що директор цього ринку такий суворий на своїх продавців і вимогливий до вже встановлених нових правил у спілкуванні з покупцями. Як є, так є.

Олег розвернувся і пішов далі і почав думати, що тут може відбуватися:

— Чомусь думки не залишають мене і хочеться далі зрозуміти що тут відбуваються і дуже добре, що мої думки ніхто не читає і не розуміє того про що я думаю. Я не думаю, що тут щось може бути таке небезпечне, адже продавці повинні в першу чергу думати про те, якнайшвидше продати свої речі, щоб зробити деякі гроші. Дивлячись на те, скільки тут продавців кожен хоче щось собі зробити і це в першу чергу конкуренція між собою, а можливо, між ними є своя домовленість і хтось продає вранці, а хтось продає ввечері, і вони так заробляють гроші і всі залишаються задоволені. Незважаючи на те, що хтось знаходиться на початку ринку, а хтось працює в кінці і всім вистачає покупців, що приходять сюди за тим, щоб купити нові речі, а продавці як люди, що продають речі, повністю задоволені тим, що вони заробляють за день через умови домовленості між собою. Я думаю це реалістичніше, ніж те, що тут кожен сам за себе. Добре, якщо ніхто нічого не хоче говорити, а я не можу ні в кого нічого спитати, то я піду далі дивитися, що тут нового з одягу.

Пішов уперед подивився на продавця, а це була жінка, що стояла за прилавком і продавала спідню білизну. Вона уважно подивилася на Олега і в очах була пізнана. Жінка боялася і це було помітно у її очах, а чому, він цього не знав. Олег не директор

ринку, щоб йти зараз по рядах і дивитися на своїх продавців, а вони зі страху поважаючи його та розуміючи, яку йому треба було виконати роботи, щоб ці люди тут працювали, боялися його. Він же звичайний хлопець, який просто прийшов сюди подивитися нові речі, а всі бояться так, ніби має дуже високий статус на ринку, я має сильний вплив на все, що тут відбувається. Коли пройшов біля неї вона перестала рухатися і завмерла на місці і склалося таке відчуття, ніби вона віддає військове привітання, але він не був військовим, а був хлопцем із бідної родини, – стиснув зуби, — я сам собі зараз багато вигадую, — зупинився, подивився довкола і пішов далі, але чому у мене виникають такі думки? Вони не просто з'явилися у моїй голові, а таке відчуття, що пов'язане саме з моїм життям. Що в моєму житті є такого військового, що думки як у військового? Нічого такого не було, і я не годився для служби в армії і ніколи не спілкувався з такими людьми. Напрочуд це все і ніякого пояснення. Я не можу бути генералом у двадцять років, щоб люди так на мене дивилися. А зараз у мене виникає таке відчуття, що продавці перші від мене чекають на привітання, але я ні як з ними не зможу привітатися, а не вмю розмовляти і мені соромно говорити такі слова в моїй вимові і тому я далі йду туди куди потрібно, подивитися ті речі які. цікаві.

Олег пройшовся через один ряд, пройшовся через інший, подивився різні дитячі іграшки і пішов далі до того місця, коли в дитинстві ходив з батьками купувати іграшки. Зупинився там де колись стояв з батьками та братом і саме там став зараз. Той продавець який колись Олегу та батькам продавав іграшки, а імені не знав, він зараз стоїть перед ним і дивиться на нього, а минуло стільки років, а він досі продає на тому самому місці ті ж речі і нічого не змінилося, а тільки те, що Олег став уже дорослим. Ще п'ятнадцять років тому продавець запам'ятав сім'ю купити іграшки, що приходила до нього, а зараз дивився на Олега і уважно розглядав. Але він і всі пам'ятають той момент, коли директор ринку підходив до сім'ї та ще не раз таке було, але у спогадах нічого не лишилося. Продавець уважно дивився на Олега, але він йому нічого не сказав і опустив очі, спостерігав за ним. Незважаючи на всі випробування, які були тут на цьому ринку, а ще це погодні умови, і іноді були періоди, коли сюди зовсім люди не приходили за відсутності грошей та не виплати зарплат у країні, ці продавці продовжували працювати і трималися до останнього, подолавши багато важких часів. були справжнім випробуванням. Слабкі продавці, які не хотіли тут працювати та боялися труднощів, залишали свої місця, але таких було небагато. Усі хто сюди приходив працювати продавцем на ринок розуміли, що тут зупиняться на все своє життя і підуть своїм шляхом до самого кінця і працюватимуть до старості та продавати різні речі допомагаючи людям певною мірою. Адже вони завжди бажали всім покупцям лише найкращі речі, щоби кожен був задоволений тим, що він придбав на цьому місці. Всі розуміли, що люди приходять звичайні, які важко працюють на роботі для того, щоб заробити гроші і цінують кожную копійку, і так само продавці цінують кожную копійку, яку вони тут зробили. Працювати в таких умовах насправді нелегко, коли спекотне літо, а взимку дуже холодно, і, незважаючи на всі ці незгоди, вони продовжують працювати. Навіть коли тут дуже сильний мороз, усі посміхаються кожному продавцю і

дарують їм свою усмішку, і не лише усмішку, а ще й якісне обслуговування. Люди як завжди, коли вони зустрічають таких продавців, розуміють, де вони зараз знаходяться, а це ринок Троещина і знають, що тут завжди всі працюють з посмішкою і так кожного зустрічають. Ніколи нікого не обманюють і навіть у дуже складні часи, коли немає заробітку та продають лише найкращу якісну продукцію, яка є добірною. Це все якість яка має бути і обслуговування без якого не обійтися і це все завдяки лише одній людині, а це директор цього ринку Василь Іванович не завжди дбав про кожного, хто приходить сюди. Завжди спостерігав за кожною людиною і, якщо була потрібна допомога, він допомагав. Незважаючи на те, що працював з дев'ятої години ранку до шостої, а після закінчення робочого дня залишався доопрацьовувати певні робочі моменти і коли у нього була перерва, він виходив на обід і також спілкувався з покупцями, але іноді серед покупців були досвідчені злочинці яких він швидко вкривав і затримував. Це здивувало продавців але вони не розуміли з ким вони спілкуються та думали у більшості що це звичайний продавець котрий захоче купити речі але незважаючи на всі директор завжди все бачив та робив все для уникнення злочинів. Все від його роботи були задоволені і були випадки, коли крім продажу ще давав різні поради життя, допомагаючи в певних домашніх і сімейних обставинах. Кому потрібно давало консультацію що і де як робити. Люди були задоволені кожним сказаним словом, а він розумів, що говорив і ніколи нічого не вигадував і завжди говорив правду. Завжди з усмішкою дивився на всіх і допомагав усім, кому потрібна була допомога. Були такі люди, які не йшли, а бігли на ринок і хотіли відшукати директора і подякувати йому за те, що він дав їм добру пораду, але не завжди був на місці. Закон ніколи не порушував і через правильне життя знав більше за інших. Завжди був вірний своїй справі і навіть були такі моменти, коли йому пропонували за якусь справу гроші, але відразу відмовлявся і розумів, що він пішов працювати заради того, щоб допомагати людям і ні за які гроші не продавав себе і нікому не надавав. послуги. Все робив згідно із законом, а за виконану роботу як завжди від держави отримував грошову зарплату, а якщо йому не вистачало грошей, то іноді у вільний час від роботи працював вантажником. Якщо у когось була робота і комусь була потрібна допомога перенести певні речі, а вони були важкі, то він з радістю погоджувався і за це йому давали грошову винагороду. Те, що він заробив, це все було зароблено власною працею та руками чи розумом. Більше жодних видів заробітку не приймав. Завжди працював сумлінно без порушення закону. Все що він заробляв, то було зароблено чесно і ніколи не брав ніякої безкоштовної грошової нагороди і завжди відмовлявся від грошей, які дають без роботи. Розумів, що людина повинна сама заробляти гроші і те, що вона зробила, то зробила, а якщо гроші були не зароблені, то це не її гроші, а в такому разі проживатиме не своє життя і може статися щось, і завжди бути погані наслідки, з'являється багато зайвого, що потім у майбутньому заважатиме жити і створювати проблеми. У всьому мав рацію і розумів набагато більше, ніж якби він заробляв гроші не сам, а брав їх у когось за певні послуги і це було б великою помилкою, і тому його всі поважали і знали, що він за людина і пишалися. ним як директором. ринку. Усі

співробітники самі хотіли, щоб він тут залишався і працював, розуміючи, що він працююча людина і завжди хвилюється про своїх підлеглих, щоб у них був свій зарібок, а якщо їм потрібна допомога, то завжди допомагав і ніколи ні від кого не відвертався. За часів роботи багато спілкувався з різними людьми різного статусу і незважаючи на те, що тут прості працюючі люди він завжди з повагою ставився до них і рівно не показуючи, що він вищий за статусом. За час роботи директор добре познайомився з Олегом і тепер він повністю знає, що Олег за хлопець, а у нього хороші якості. Коли Олега та Василя Івановича бачили разом у них складалося таке відчуття, що вони найкращі друзі, але між ними була різниця у роках і дуже велика. Василеві Івановичу було п'ятдесят років, а Олегові лише двадцять і вони швидко знаходили між собою мову і спілкувалися так, наче знають один одного з дитинства. Ніхто не міг зрозуміти чому він так дбайливо до нього ставиться, створюючи таке відчуття, що він його найкращий друг чи родич.

Директора ринку зараз не було на місці і Олег далі пішов між рядами та вже коли йому набридло тут гуляти він подивився речі, але розумів що грошей у нього не вистачає, щоб придбати щось цікаве те, що йому сподобалося, він пішов у напрямку зупинки. Зупинився біля пішохідного переходу, подивився на стовп та побачив оголошення про допомогу психолога. У Олега відразу виникла думка по можливості сходити до психолога та запитати поради з надією, що він допоможе згадати все у гіпнотичному стані та дізнатися про те, чому у нього виникають такі відчуття розбіжності. Подивився на інший бік, а там уже горіло зелене світло. Повільними кроками пішов через пішохідний перехід до зупинки і в нього вже почали виникати плани до того, щоб якнайшвидше потрапити до психолога, а недалеко біля його будинку знаходилася психологічна лікарня, яка приймала різних пацієнтів з різним захворюванням, але Олег не був хворою людиною, а в нього тільки були проблеми з пам'яттю і багато чого у своєму житті забував, але не дивлячись на це все, що він не пам'ятав, а його дуже катували й різні негативні наслідки. Він цього все не пам'ятав і вважав себе певним чином цього слова хворим. Відносив себе до тих душевнохворих людей, які звертаються до психіатра та психолога за допомогою, щоб вони їм допомогли. Подумав і вирішив днями відвідати такий заклад, що знаходився за десять хвилин пішки від будинку.

Епізод 3

Битва з демоном

Це сталося багато років тому, коли Олег ще був дитиною, а Іванович щодня працював на роботі та затримувався до пізнього вечора. Тоді не було часу на відпочинок і на першому місці була робота, а решта залишалася на потім. Хвилювався за людей, яким потрібна допомога, а від роботи залежало багато, а також спокій кожного громадянина, коли виконував певні накази від служби безпеки для пошуку злочинців.

Василь Іванович подивився на свій комп'ютер, натиснув кілька клавіш, вже повністю втомився і не було жодного бажання друкувати відомості про певні справи, а

коли почався його робочий день, доводилося виїжджати на виклик, а він був терміновий. Це був виклик на огляд місця злочину і згодом повернувся до себе на ринок. Сидів в кабінеті, який власноручно збудував, а це була не велика споруда у вигляді одноповерхового будинку. Усередині була кімната охорони, а на другому поверсі його головний кабінет, де проводив увесь свій час після повернення до робочого місця. Надрукував кілька справ і їх потрібно було зробити якнайшвидше, а потім відправити електронною поштою до служби безпеки. У вільний час не любив відпочивати та ледарити і нічим не займатися. Подобалося постійно щось робити і від цього отримував задоволення і розумів, що життя одне і треба якнайбільше зробити. Постійно виконував різну роботу, а іноді комусь із працівників ринку була потрібна фізична допомога, він власноруч переносив деякі речі з квартири в інше місце, а також допомагав жінкам облаштувати місце продажу і потім уже займався своїми справами. Але сьогодні у вільний час вирішив піти на ринок та подивитися, як у людей справи. Було як завжди. Великий наплив покупців і всі купували потрібні речі, кожен задоволений якістю обслуговування. У Івановича на обличчі з'явилася посмішка. Бачив як люди працюють і так само, як він, а це відповідально. Ніхто не ставить зухвало до роботи і все йде на краще. Кожен заробляє собі заробітну плату, а покупці отримують те, що вони хочуть і все в певному обсязі без обману чи будь-якого шахрайства, а якщо такі продавці з'являлися на ринку, він це помічав, і перед тим як їх звільняв спочатку вибачався і пояснював у чому причина їхнього звільнення, а потім просив піти і більше ніколи не повертатися. Завжди дбав про якість обслуговування та задоволення покупців і ніколи не хотіли, щоб хтось із них був ошуканим і насамперед на це звертав увагу. Тут купують речі звичайні люди, яким не так легко в цей час заробляти гроші і доводиться дуже важко працювати, щоб забезпечити свою сім'ю і купити нові речі, які вони носять довгий час, а це по кілька років, а то й більше. Дивлячись на те, що людям дуже важко заробляти гроші, він не хотів, щоб ці люди працюють щодня, а він розуміє, що таке працювати, були обдурені на ці гроші, які вони заробляли важкою працею, тому такі люди, які займалися шахрайством, він їх просив. піти. Не хотів зіпсувати репутацію і ніколи не спілкувався з тими, хто бреше та заробляє на чужому горі та задовольняє свої потреби. З цими людьми ніколи не спілкувався та обходив їх стороною. Кожен може працювати та заробляти, але не кожен це хоче робити. Усі хочуть мати гроші, але ніхто нічого не хоче виконувати роботу. Усі хочуть жити добре, але ніхто для цього нічого не робить, намагається нажитися на чужому горі, а це неприємні моменти для директора ринку, який завжди був чесний і допомагав людям. Він ніколи нікого не обманював і тому сумлінно ставився до кожного продавця. Всі знали його якості, ніколи не обманювали і в цей день, коли у нього з'явився час, вийшов зі свого одноповерхового будинку, став біля входу, подивився в лівий бік, правий, а попереду були два ряди, і там ходили люди. Вони підходили до продавців з посмішкою і їх так зустрічали, а під час розмови показували ті речі, які їм потрібні та розповідали про якість та властивості. Якщо покупцю це подобалося, підходило, коли продавав, як завжди, робив знижку і багатьом це подобалося. Кожен покупець, коли

бачив ціну, розумів високу вартість і завжди був радий знижці.

Василь Іванович пройшов двадцять метрів між рядами, подивився на продавців, а вони стояли, кивали головою, віталися з ним, і жінки йому посміхалися. Але він не посміхався у відповідь як був одружений. Але знав що подобається жінкам, а щоб відповідати взаємності він не міг дотримуватися шлюбу. Якщо почне посміхатися іншим жінкам, це буде говорити про те, що він уже з ними заграє, а в нього є жінка, і це нікому не сподобалося б. Тому він усе ще робив так це суворо хитав головою, вітався з кожною усміхненою жінкою і далі йшов у свої справи. Ніколи не посміхався жінкам, завжди був вірним своїй жінці, і на це також багато хто звертав увагу, розуміючи, що директор ринку відповідальний до всього. Іноді жінки, що працюють на ринку, голосно сміялися, намагаючись привернути до себе увагу, але він не звертав на це уваги і завжди тримався певної межі знаючи про те, що це початок зради. Навіть посмішка іншій жінці це вже зрада і початок чогось більшого. Ніколи ця межа не перетиналась і за це також поважали жінки, що людина, яка має певну владу, інтелект, статус, ніколи не заглядається на інших жінок і вони з повагою до неї ставилися.

Попереду побачив хлопця, підійшов до нього, а він тут працював нещодавно, і йому було вісімнадцять років. Це спортивний автомобіль, який він уже хотів купити дуже давно, але у нього не було можливості працювати і Василь Іванович, коли побачив цього хлопця, подивився на нього і зрозумів, що він тут недавно, новенький. Хлопець продавав спортивний одяг, а це спортивні штани та кофти.

Василь Іванович підійшов, а хлопець його не знав і сказав:

— Добрий вам день. Як ваші справи?

Хлопець глянув на незнайомого чоловіка, кивнув, і йому було якось не по собі.

— І вам добрий день.

Василь Іванович посміхнувся:

— Як ваші справи щодо продажу спортивного одягу?

Хлопець почав губитися, не зрозумів, що відбувається і чому саме ця людина запитує у нього як у нього справи, а не запитує, що у нього є з нових моделей, і які краще купити спортивні штани, з якого матеріалу, влітку чи восени, а можливо на зимову. Натомість відразу ставить такі питання, і не розуміючи нічого, хлопець відповів:

— Все добре. Вам щось підказати. Я продаю спортивний одяг. Якщо у вас є питання, то кажіть. Я з радістю відповім. Ми маємо одяг для чоловіків як великих, так і маленьких розмірів. Дивлячись на вас, вам потрібний середній розмір. Дивіться ось з правого твого боку лежать штани від відомої та гарної якості.

Василь Іванович посміхнувся:

— Добре. Я вас розумію. Ви вже дещо знаєте про асортимент. Це дуже добре, а що ви могли б мені порадити. Я людина вже не молода, маю жінку і в мене є дитина. Я хотів би собі придбати спортивні штани, які б ви мені порадили. Щоб вони мені підходили, і я виглядав спортивний вигляд і це подобалося жінкам.

Хлопець усміхнувся:

— В першу чергу якщо ви займаєтеся спортом, то вам потрібно придбати легкі для того, щоб у них було легко рухатися і не заважали виконувати певні фізичні вправи, а якщо ви хочете придбати одяг для вечірніх прогулянок, щоб увечері кудись виходити, то подивіться краще наліво. Ці моделі вам більше підходять.

Василь Іванович посміхнувся:

— Я хочу подобатися дівчатам, — насправді це був його жарт і він хотів подивитися як працює хлопець і як володіє інформацією про продаж цієї продукції і ставив таким питанням хлопець почав посміхатися.

Хлопець:

— Якщо ви хочете познайомитися з жінкою, то вам потрібен такий спортивний вигляд, щоб виглядали як справжній спортсмен, який має великі досягнення. Тоді жінки більше звертатимуть увагу. Ви їм відразу сподобається і вам краще ознайомитись з цим асортиментом, — хлопець показав лівою рукою на ті штани, що висіли з лівого боку зверху на вішалках.

Зверху висіли штани, які мали живий привабливий вигляд, а тканина була бавовна, але коштували трохи дорожче, ніж лежали попереду. Ціна залежала від якості. Чим якісніша тканина та наповнення у моделі тим дорожче.

Василь Іванович зробив серйозний вигляд обличчя і став розглядати ті ж моделі, які вказав хлопець:

Хлопець почав хвилюватися, розуміючи, що чоловікові щось не подобається і він дуже суворо до всього цього ставиться і поставив незручні питання.

Хлопець подивився на чоловіка:

— Якщо у вас виникають якісь питання, то ви мене питаєте, а я з радістю вам підкажу та покажу ту модель, яка більше підходитиме для знайомства з жінками.

Василь Іванович суворо подивився на хлопця, розуміючи, що він хвилюється, різко посміхнувся і відповів:

— Добре. Я вас зрозумів, що хочете мені порадити цю модель. Вона набагато краща, ніж ці. Я тут виглядатиму солідніше і в такому одязі жінки будуть на мене дивитись. Я це сподобався, що на мене будуть дивитись жінки, але треба бути дуже обережним, щоб ці жінки потім до мене не приставали, а я від них не міг відчепитися. Ось цього не бажаю.

Хлопець:

— Я вас зрозумів. Тоді краще вам подивитися щось більш-менш середнє, щоб було охайним. Щоб у вас був акуратний вигляд. Василь Іванович:

— Я вихований чоловік, який стежить за собою та своїм зовнішнім виглядом. І працює на роботі, де заробляє достатню кількість грошей.

Хлопець усміхнувся:

— Добре. Зараз, ось подивіться з правого боку, — показав на ті штани, які висіли на вішалках тільки з іншого боку, а вони також були спортивні, але тут матеріал був спростований і виглядав так, як хотів чоловік і повністю відповідав його вимогам.

Василь Іванович підійшов до вказаного місця і став роздивлятися штани, а потім

коли вже подивився їх легенько доторкнувся до тканини, ознайомившись з нею і відчув яка вона навіщо, гладка чи жорстка, подивився на хлопця і сказав:

— Добре. Я бачу, що ви вже повністю знаєте асортимент та можете спокійно продавати товар.

Хлопець знову не зрозумів, що відбувається, і чому цей чоловік хоче в мене придбати штани і каже такі слова. Виникла думка, що він хоче з ним познайомитися, але навіщо?

Хлопець подумав:

— Я відповів на його запитання, що не стосуються продажу, а він критикує мене з різних боків. У мене таке відчуття, що він мене наймає на роботу, — хлопець подумав, — нічого собі мене з перших хвилин починають критикувати і мою продажність на ринку. Що він хоче від мене? Я йому все пояснив від початку до кінця і порадив, що буде краще, щоб познайомитися з жінками і бути привабливим і охайним, а він таке відчуття начебто зовсім не звертає уваги на те, що я йому говорю і думає про щось своє. Задає такі питання, на які я зовсім не маю жодної відповіді.

Василь Іванович знову зробив суворий вигляд обличчя і сказав:

— Добре. Треба подумати. Ви ж нікуди не поспішайте. Мені можна якийсь час подумати над тим, яку модель придбати? Хлопець знов застиг на одному місці та нічого не розуміє про те що зараз відбувається як покупець запитуючий дозвіл у хлопця що продає речі та просить дати йому час щоб подумати. Не розуміє, що зараз відбувається і є таке відчуття, що тут якась незапланована перевірка. Тут працює недовго і нічого не знає. Почав думати про те, що можливо це хтось із сусідніх продавців вирішив пожартувати і перевірити як він працює і володіє асортиментом, адже це мало велике значення для кожного продавця дати якісну консультацію кожному покупцю і відповісти на всі його питання, які б вони ні були. Іноді зустрічаються такі продавці, які задають такі питання, які мало хто розуміє, як потрібно відповідати і в таких випадках, якщо продавець вміло володіє мовою та розуміє покупця та дає певні відповіді виходячи з такого становища, то покупець із радістю купує товар. Ці питання схожі на ті, які ставив Іванович, а вони були аналогічні тому, що це була перевірка із сусідніх рядів і хтось насправді вирішив його перевірити як він уміє продавати і не просто тут стоїть і дивиться на перехожих людей, що ходять у лавах, а насправді працює з людьми та дає якісну консультацію та допомагає їм вибрати певну модель, яку вони хочуть. Іноді буває таке, що люди приходять і хочуть одне, а потім не розуміють те, що вони хочуть, а насправді те, що вони хочуть їм не підходить і вмілий продавець знає свій асортимент надає належну інформацію в певному обсязі змінюючи рішення та стиль одягу покупця. Люди приходять сюди в одній моделі одягу і вони цю модель одягають протягом багатьох років і тільки змінюють товар зі старого на новий, а буває так що при належній консультації вони змінюють свій стиль і залишаються повністю задоволені і такі продавці повинні бути на кожній точці де продається одяг.

Василь Іванович знову глянув на хлопця:

— Я так розумію що ви мені хочете порадити ось ці моделі, щоб я краще виглядав і

мій зовнішній вигляд був набагато молодшим, адже дівчатам подобаються молодик.

Хлопець усміхнувся:

— Звичайно дівчатам подобаються молоді хлопці, які добре одягнені та розуміють смак у одязі, а не ті, як вийшло, так одягнулися і в такому вбранні ходять вулицею та показують усім, що вони всі знають, вміють і нічого не бояться.

Василь Іванович:

— Звичайно так буває, і зустрічаються хлопці як одягнуть на себе якісь лахміття і потім ходять вулицею не розуміючи, що таке мода, що таке стиль, і відлякують від себе дівчат. А от я не хочу, щоби дівчата від мене тікали. Я хочу щоб все було навпаки, але розумію, що не так легко придбати одяг, який підходитиме під обличчя. Тут потрібно дуже ретельно придивлятися адже спочатку на себе можна одягнути новий одяг і на перших хвилинах в ознайомленні з ним він може сподобатися, а коли мене день чи два то він стає не зручним і вже не подобається і тому потрібно розуміти більше ніж покупець щоб люди не поверталися з незадоволеною особою назад із пропозицією обміняти куплений товар і тому завжди потрібно ретельно підбирати кожну модель. Я також дивитися на покупця і тільки слухати його. Коли минає час куплений одяг зовсім інакше сприймається і він стає вже не таким привабливим як на початку, і не завжди у людей є гроші щоб купити якнайшвидше щось нове, люди носять роками куплений одяг, а іноді через відсутність грошей вони їй без задоволення одягають і ходять вулицею, а він їм не подобається, а купити щось нове немає грошей і тому завжди треба думати наперед, щоб не виникало. у покупців такі ситуації незручності. Потрібно не лише цінувати свої гроші, а й людей, вони це бачать, і коли до них є таке ставлення, тоді вони повертаються вже з більшою впевненістю, що тут про них подбають та вони отримують те, що їм дійсно потрібно. Кожен заробляє гроші розуміє як це важко і цінує їх, нікому не хочеться витратити їх дарма, — хлопець нерухомо стоїть перед чоловіком і нічого не розуміє, а все відбувається навпаки, зараз не він йому дає консультацію, а чоловік розповідає про те, що про що він ніколи в житті б навіть не подумав і його певною метою було одягнути людину, що приходить на ринок — про це повинен думати кожен продавець, якщо він хоче стати справжнім продавцем на ринку, а не вітром, який сьогодні тут, а завтра в іншому місці, — Василь Іванович посміхнувся.

Хлопець тихо сказав:

— Добре я вас зрозумів і хотів би знати.

Василь Іванович:

— Я вас уважно слухаю:

— З того асортименту, який я вам запропонував вам щось підходить?

Василь Іванович:

— Дякую за допомогу, — Василь Іванович посміхнувся, — я директор цього ринку і дякую вам за те, що ви змогли мене підбадьорити, розсмішити і дати цікаву консультацію що мені дуже сподобалося і в майбутньому якщо ви працюватимете так само зароблятимете гроші даючи такі консультації покупцям. Це буде дуже подобатися покупцям, оскільки у вас є певний кордон у спілкуванні. Ви так продовжуйте, і у вас

все вийде.

Хлопець здивовано завмер на одному місці, побачивши перед собою справжнього директора ринку Троєщина, який підійшов до нього і почав з ним спілкуватися та жартувати. допоміг йому правильно направити в певному напрямку і показав те, що обов'язково повинен знати кожен продавець, коли стоїть за прилавком і товар.

Василь Іванович усміхнувся, розвернувся і пішов дивитися на продавців, які зараз продають і там були жінки, а вони знову посміхнулися йому. Стояли чоловіки та жінки, які продавали кросівки, спортивний, жіночий, дитячий одяг. Лава біля офісу, яку сам збудував, і найбільше отримувал задоволення від своєї роботи та результату, завжди цінував свою роботу. Сів на лаву і почав дивитись на продавців, а потім на годинник і розумів, що в нього залишилося не так багато часу до закінчення обідньої перерви. Завжди жив у своєму режимі і ніколи не запізнювався і знав, що режим має бути в будь-якому разі, а без нього нічого не вийде і завдяки такому відношенню до себе є дисципліна, яка допомагає більше та краще з якістю зробити.

Василь Іванович сидів біля свого офісу, а так його називав. Споруда в середині мала два поверхи і на першому поверсі була охорона, яка завжди охороняла ринок від злочинців та тих, хто хотів щось поцупити. Вони завжди були на увазі до кожної людини що знаходиться на ринку дивлячись та розглядаючи її з різних боків розуміючи що навіть красиво одягнена людина може також нести загрозу та щось поцупити. Охорона завжди була на місці і кожні дві години робила обхід по певній зоні і після чого поверталася назад до себе в місце спостереження, а це все було в цьому будинку й надалі працювала, підтримуючи зв'язок з іншими постами, розташованими по всьому ринку та уважно спостерігаючи за покупцями. Адже люди бувають різні і в кожного свої наміри і навіть у тих, хто має гроші, хочуть щось потягнути, а для когось це задоволення чи швидкий заробіток. І той, хто з досвідом його дуже важко розпізнати та маскується під звичайних чоловіків, жінок, а іноді навіть залучають для своїх справ дітей та таких злочинців важко впізнати. Дивлячись на них нічого не можна зрозуміти і щоб упіймати такого грабіжника потрібно уважно стежити за кожним, хто входить у зону ринку. Василь Іванович розумів, що самостійно підбирає персонал, який працює під його керівництвом і ретельно до всього ставився і дивився на те, як і хто працює. Насамперед звертав на те і яка людина чи працелюбна вона. На співбесіді образи нічого не видно, а він бачив людей наскрізь. Іноді траплялися такі люди, які спочатку показували, що вони роблять і захоплені своєю роботою, але роблять не довго і з часом зовсім перестають робити. Перестають виконувати свої обов'язки і після них виникали неприємні ситуації, за які доводилося платити з власної кишені і вони пропускали злодіїв на ринок крадених у покупців їхній одяг та інші речі, а за це ніс відповідальність сам Василь Іванович. Після таких випадків дуже ретельно ставився до всього, що відбувається на ринку та у підборі персоналу. Це все було під його наглядом і одна помилка могла коштувати дорого. Після таких випадків на співбесіді завжди ставив різні питання та не зовсім зручні, що давало йому більше зрозуміти людину та майбутнього працівника. Іноді людина мала талант до певного місця роботи, що було

відкрито на ринку і повністю відповідало на всі питання, але також згодом змінювалось і переставало працювати, а це нікому не подобалося. На першому місці тут завжди є робота і кожен має працювати, щоб отримувати певний результат. Якщо працівник відмовлявся працювати, то йому спочатку робили зауваження, а потім вже якщо вона не виправлялася і надалі з нею проводили роз'яснювальні профілактичні бесіди, а якщо після цього нічого не змінювалося, то цю людину просили залишити місце роботи і тоді доводилося шукати нового. Були ті, котрі насправді були налаштовані на довгу роботу, але їх було не так легко розпізнати та знайти. Іноді люди поведуться по-різному в певних випадках і тоді коли приходили на співбесіду вони були всі захоплені в цій роботі, а потім нічого не виходило або і ті, які нічого не могли сказати насправді, були працюючі і тут працювали все життя, а на них мало хто звертав увагу, але Василь Іванович дивився на кожного з різних сторін і розумів, що іноді люди бояться чи хвилюються або їх щось турбує в житті, а це можливо якісь сімейні обставини, які не дають їм можливості повністю зосередитись на роботі, а в цій людині є справжній потенціал працюючості та відповідальності за своє місце роботи і таких людей Василь Іванович одразу забирав до себе на роботу, розуміючи, що тут треба працювати, а без роботи тут нічого не буде. Це стосувалося охорони постійно несучої відповідальності за все, що відбувається на території ринку і потрібно було ретельно стежити за кожним, хто приходить сюди. В офісі на першому поверсі як завжди два охоронці, один охоронець сидить на своєму місці та тримає зв'язок з іншими постами охорони, а другий йде на обстеження певної території та коли повертаються, вони змінюються і надалі продовжують працювати. У нічний час всі покупці залишають територію ринку і все закривається на залізні великі ворота і вішається величезний замок, а на ринку нікого не залишається і тільки ті, хто його охороняє, починають ретельніше працювати. Усі працівники, які після шостої години залишають ринок, закривають свої місця на замок, адже злодії були різні і мали таке обдарування та талант, що іноді вони робили свою справу так тихо, що ніхто нічого не помічав, але згодом їх знаходили і вони були покарані, оскільки це було потрібно, вимога закону. Усі знають та розуміють, що це місце, де треба працювати.

Наразі вже шість годин вечора і Василь Іванович деякий час сидів на лаві. Він про щось задумався і не помічав, як минає час. Не дивлячись на це, а люди вже розійшлися, а він далі сидів і думав про свої справи, про які ніколи нікому не розповідав і це завжди залишалося таємницею. Він знав, що можуть бути наслідки і невідомо, де його слова будуть передані і кому і які потім можуть бути наслідки. Він мав відповідальну роботу і все треба було тримати при собі і ніколи нікому нічого не розповідати розуміючи, що можуть бути будь-які і лише негативні наслідки. Іноді виконував роботу бухгалтерії та проводив підрахунок усієї проданої та купленої продукції, яка привозилася на ринок і решта, що стосується всього механізму працюючості всіх підлеглих для виплати заробітної плати. На ньому завжди були такі обов'язки відповідальності і якщо робота була вчасно виконана, то працівники отримували пізніше зарплату і це нікому не потрібно, щоб виникало невдоволення, а

щоб цього не потрібно було більше працювати. Також виконувалася робота з підрахунку послуг різних служб, які постачали сюди певні послуги для кращої зручності в роботі, а це вода, світло та інші послуги, необхідні для кращої роботи. Коли приходила зима то тоді вже темніше набагато раніше, а ринок ще працював і потрібно було світло, а без світла ніхто нічого б не зміг робити, продавці і покупці, які приходили сюди, нічого не побачили б, що вони хочуть купити і тому тут було завжди світло і в кожному продовольчому місці світив ліхтар для забезпечення кращої видимості. Адже в цей час сюди могли потрапити злодії, які б по можливості щось поцупили, а це для них була як найкраща можливість схопити щось із місця продажів і покласти собі в карман і піти не подавши жодного хвилювання. Таких злочинців тут було мало. На першому місці — безпека продавців та їхнього товару.

Ось, нарешті, вже зачинилася брама і території нікого не залишилося. Всі залишили свої місця продажу і Василь Іванович сам не помітив, а він утомився, як нахилив голову вбік і заплющив очі. Захотілося відпочити і тут одразу десь далеко ще на початку ринку, а це було метрів за двісті від нього, почув якийсь звук. Що то був за звук, не знав і раніше ніколи такого не чув. Схиляючись на свою досвідченість у цьому світі і вже багато різних незрозуміlostей знає що цей світ іноді буває непередбачуваним і в ньому може з'явитися що завгодно. Істоти, які раніше бачив, а це величезні демони, які також іноді з'являлися у житті Василя Івановича та нападали на нього та намагалися позбавити життя. Незважаючи на те, що у них такі величезні розміри, силу, ніколи нікому не віддавав свого життя і завжди його відстоював як міг і бився з ними до останнього і ніколи не тікав від таких істот. Доводилося стояти на своїх двох ногах і дивитися їм у вічі, а очі були дуже страшні, чорні, насичені жахом і смертю, а він піднімав перед собою руки і починав бити лівим, правим прямим, а від їхніх ударів ухилявся і продовжував завдавати як найбільшого удару до тих пір поки їх не перемагав але не вбивав їх, і після перемоги, а цей нокаут, вони зникали. Такі сутички тривали більше години, і весь цей час продовжував їх убивати так, як у нього вистачало сіли. Василь Іванович був дуже сильний і в такі моменти сам себе дивував силою та витримкою і не знав, звідки в нього стільки витривалості. Іноді демони були покарані і самі тікали від нього якнайдалі, а все що вони хотіли так це захопити цю територію, але навіть їм це було потрібно Василь Іванович не знав. Не розумів навіть таким істотам, як демони, які з'являються з іншого світу і приходили до нього, щоб позбавити його життя, хотіли забрати ринок Троєщина. Який у цьому був сенс, він не розумів і тут працювали лише звичайні люди, які хотіли заробити трохи грошей та допомагати іншим людям приходили щось купити. Все відбувалося, як у звичайному світі людей, де одні продають, а інші купують. Все чесно, і ніхто нікого не ображав, не обманював і ніхто ні на кому не заробляв грошей. Усі повністю задоволені тим, що тут відбувається чесний процес товарообміну між покупцями та продавцями і все без підозри на те, що щось піде не так чи хтось обдурить.

Наразі Василь Іванович спить і десь далеко у своїй підсвідомості бачить якесь бачення про своє дитинство, де він грає на полі біля моря та збирає різні квіти. Він був

гарною людиною, яка завжди цінувала природу і те, що вона дає і відкриває такий чарівний світ, який мало хто бачить і помічає і цей сновидіння було приємним, надихаючим і залюбки дивився такі спогади, а вони йому траплялися дуже рідко. Адже весь час працював і коли після роботи повертався додому лягав спати і більше нічого крім темряви в очах не бачив, але не вранці все, що чув, так це звук будильника і світло, що проникає через вікно, кажучи те, що потрібно прокидатися і їхати на роботу. Цей епізод з дитинства йому подобався і навіть зараз, коли він сидить із заплющеними очима і спить і бачить сновидіння на його обличчі, грає посмішка від побаченого. Приємно бачити своє дитинство і те місце, коли колись мешкав разом із батьками, а це біля моря, де лежить величезне жовте поле з квітами, а вдалині знаходиться його будинок, який був збудований його батьками з цегли. Нічого особливого, жив як усі люди того часу і ніколи не відрізнявся багатством, а сам був із бідної сім'ї та виховував його з честю та чесністю. Таке виховання залишилося до сьогодні, і це зробило з нього правильного та відповідального керівника. Люди завжди його поважали і вдячність батькам і зараз у цьому сновидінні бачить себе хлопцем, а тоді йому було десять років і часто після школи повертався назад у будинок, зробивши все домашнє завдання, йшов грати саме сюди. Тут проводив деякий час з друзями і їх у дитинстві не було так багато і не подобалося грати з іншими дітьми, тому що у них були інші забаганки та забави щось розбити та когось побити чи щось вкрати, а це яблуко з дерева чи вишню у сусідів, а іноді посміюватися з старих бабусь і дідусів побігати від них або просто побігати по селу, покричати, і таке ставлення до життя йому не подобалося. Найбільше любив думати на різні теми і те, як створений світ, в якому він живе. Чому природа саме така вона є і кольорами, які він бачив такі, а не інші. Чому не все навпаки? Чому небо не зелене, а синє, і звертав увагу на психологію стосунків між людьми і про це деякий час думав, розумів що цей світ створено так як він створений, нічого в ньому не можна змінювати, адже це зазнає певних негативних наслідків. Думав, якщо море почне висихати, то в цієї природи вже ніколи не буде і вона зміниться, а це поле стане зовсім іншим і розуміючи такі речі намагався все залишати так, як воно є, а так ставлення до світу залишилося до сьогодні. Вже багато років керують ринком і багато хто йому пропонував щось змінити, побудувати десь нове, покращити територію ринку новою будівлею, або прибирати якісь місця, а там збудувати щось інше, і можливо це великий торговий зал. Кожен, хто приходить до нього з такими пропозиціями, відразу йшов чуючи відразу відмову. Все, що йому пропонували, ніколи з цим не погоджувався, адже у нього були свої певні межі до змін і ніколи їх не порушував. Якби почав прислухатися до кожного, хто приходив із пропозицією і починав усе змінювати, то цей ринок став би зовсім іншим місцем і, можливо, багатьом людям це перестало подобатися і мало хто сюди почав приходити, а так люди приходили купували речі та йшли назад додому. Всім все подобалося і він це зрозумів і це прояснення сталося саме в дитинстві, і потрібно залишати таке яке воно є з самого початку, а якби тут почали будувати великі торгові павільйони, то багатьом людям було незручно тут ходити і щось купувати. Багато покупців із бідних сімей та перебувати в таких дорогих місцях їм

було б незручно. З різних боків думав про те, що треба залишати все, як воно є. Зміни можуть зазнати невідомих наслідків, після яких також це місце може просто перестати існувати і сюди більше ніколи не приходитимуть за речами. Завжди залишався на своєму і ніколи нікого не слухав і чинив так, як відчувалося.

Минула хвилина, а Василь Іванович уже почав чути у своєму сновидінні жахливе чуття з звуків, а це був жахливий звук. Він його почув у своєму сновидінні і почав звертати на нього увагу. Перебуваючи там, зупинився збирати квіти і став дивитися на всі боки перебуваючи серед поля і шукати місце виникнення звуку. Звук був неприємний і настільки жахливий, що Василь Іванович ще дитиною у своєму сновидінні почав боятися і дивитись у сторони, оглядаючи все навколо. Недалеко трапилося щось небезпечне і за припущенням ніколи не могло з'явитися, а тут воно з'явилося і в цьому сновидінні. Застиг на місці, подивився довкола і знову почув цей звук, і вже сидячи на лаві швидко розплющив очі і не зрозумів, що відбувається. Подивився на свої руки довкола, а потім усміхнувся і сказав:

— Я мабуть задрімав від втоми. Так довго працював і мало відпочивав що не помітив як я сів на лаву і заснув. Потрібно зробити вихідний день і добре, що ніхто мене не побачив у такому стані, бо всі з мене сміялися.

Василь Іванович глянув уперед, у ліву сторону та на двері, а вони були зачинені та охорона була на своєму місці. Вони вирішили що не потрібно будити директора ринку коли він відпочиває розуміючи, що це може створити невдоволення від того, що його потурбували під час сну. Завжди всі поважали тишу директора і іноді боялися і розуміли, що краще зайвий раз його не турбувати і від великої кількості роботи може бути дратівливим. Він відпочивав і всі розуміли один одного. Всі були людьми і ніхто нікого ні в чому не звинувачував знаючи про те, що від довгої роботи можете статися все що завгодно і можна заснути за кермом, а цього більше ніхто не хотів, адже Василь Іванович дуже часто їздив автомобілем і коли в такому стан був. вже виснажено, а сімба за кермо могла опинитися в дорожньо-транспортній пригоді, а цього теж ніхто не хотів і охорона як завжди все розуміла. Це було правильним рішенням і якби вони його розбудили, а ввечері він поїхав у справах, а в такому стані захотів спати і могло статися будь-що. Але все сталося навпаки, але він промовчав. Василь Іванович був невдоволений тим, що його не розбудили. Василь Іванович провів руками по обличчю і коли руки вниз він знову почув цей звук, який його дуже сильно злякав, але він був знайомий і раніше десь його чув, але це було дуже давно. Застиг на одному місці і почав дивитися через пальці на всі боки. Спочатку глянув у ліву сторону, а потім праворуч і вперед і підняв голову, а там нікого не було, але цей звук мав свій спогад. Колись з таким звуком у його селі, де він жив уже у дорослому віці, а ще не працював у жодній службі та безпеці, з'явився цей самий демон, який його тоді сильно злякав. При зустрічі він його кілька разів вдарив, але демон був набагато сильнішим і відповів такими ж ударами і Василь Іванович упав від ударів, але не здаючись ні перед чим надалі продовжував битися і настільки сильно, що ця бійка відбувалася протягом двадцяти хвилин. Зміг його перемогти, і той випадок запам'ятався дуже довгий час.

Тоді почав розуміти, що в цьому світі є ще інші створіння, які багатьом людям себе не показують і можуть напасти в будь-який час і після цього були ще деякі зустрічі з такими демонами і вже маючи певний досвід знав, як з ними треба поводитися.

Зараз він почав чути нову появу якогось демона, який відвідав його на ринок. Можливо, вони навіть його шукали деякий час і нарешті знайшли для того, щоб позбавити життя, але він не той чоловік, який так легко від дасть своє життя якомусь демонові або іншій людині. Робитиме все можливе, щоб захистити себе та родичів. Після звуку в нього вже почав виникати різні думки і в уяві вже виникали різні образи і не розумів, яких розмірів буде цей демон, а це ще більше лякало. Можливо, це буде величезний розмір демонів, який буде заввишки кілька метрів і завширшки понад два метри, а можливо якийсь маленький демон, але він буде швидким, матиме свої надзвичайні властивості, ставатиме невидимим, зникатиме і з'являтиметься в будь-якому місці, так як йому заманеться. А можливо, це якийсь із демонів у кого є свої здібності і може перетворюватися на людину, яка зараз стоїть біля зачиненої брами і видає такі звуки, а це насправді не людина, а демон, який хоче проникнути на територію, захищений священними молитвами. Деякі демони набагато сильніші за всі молитви і не з легкістю можуть перетнути територію і йти туди куди вони хочуть.

Василь Іванович став налаштовувати себе на щось небезпечне та невідоме і опустивши руки почав чекати. Нікуди не біг, нікого не боявся, а розумів що немає сенсу тікати від постійно шукаючих його, а зараз знайшли, і вони надалі його відшукуватимуть і в будь-якому разі знайдуть зараз чи пізніше, а це через рік чи два. Доведеться у будь-якому випадку зустрітися з ним, а це може бути один демон або, можливо, кілька демонів. Коли настане зустріч, а це невідомо. Немає жодного сенсу тікати від тих хто завжди переслідує і Василь Іванович сидячи на лаві сказав про себе молитву і після цього знову пролунав цей страшний звук, що розлетівся по всій території ринку. Охоронці також чули цей звук але вони подумали що це якийсь бездомний собака який хоче їсти і шукає тих хто відгукнеться на її лайку і дасть їй щось смачне, якісь ласощі. Але в холодильнику охоронців було порожньо і вони вже вранці віддали собакам всі ласощі, які були.

Василь Іванович подивився на годинник і почав чекати на появу. Не знав де знаходиться ідучи до нього і він міг бути між рядами або перед входом. Відчув між прохолодними рядами та легкість із спокоем у душі. Зараз буде справжня бійка із демоном, адже тільки так демони приходять. Вони не такі жорстокі, як іноді Василь Іванович думав і дають можливість чесно відстояти своє право на життя. Якщо людина дійсно сильна, а тільки чесні люди можуть бути сильними, то вони зможуть відстояти, перемогти демона і почнеться найцікавіше. Василь Іванович уже приготувався повністю до того, що щось буде непередбачувано і глянув уперед. Він мав дуже впевнений погляд, нічого не боявся. Якщо зараз відступить, почне тікати то з цього нічого доброго не буде і був тільки один вихід, а це зустрітися віч-на-віч з тим демоном, а можливо їх було кілька і він цього не знав, але був готовий до всього, що зараз буде. Охорона сиділа на своїх місцях і пильно споглядала на всі боки, але тільки Василь

Іванович розумів, що попереду знаходиться і це дуже небезпечні істоти і вони швидкі і сильні, а також набагато розумніші за людей. Маючи досвід у минулому він уже був підготовлений до того, що зараз відбуватиметься і став на ноги, а руки були опущені вниз, почав чекати на зустріч. На початку ринку знову пролунав цей звук і почав з'являтися стукіт відкриття залізних воріт, а вони були закриті на величезний замок і треба мати чималу сиву щоб їх відімкнути але це щось перебуває попереду стало це легко і легко. Охорона на постах думала що це божевільні собаки шукаючи продовольство на місцях там де є їдальня. Пост охорони, що знаходився не далеко, а будівля була невеликих розмірів у вигляді кіоску і там сиділа одна людина і стежила за територією, і коли проходить несення служби то охоронці змінювалися постами, цей охоронець вирішив піти подивитися що там відбувається. Він підійшов до однієї їдальні, потім підійшов до кафе і все було закрито. Пішов уперед до виходу з ринку, раптово з'явилося яскраве світло, а охоронець нічого не зрозумів і в нього закружляла голова. Непритомний і впав біля залізного городу і так нічого не зрозумівши, що відбувається. Охорона, що знаходилася позаду Василя Івановича, ретельно споглядала по сторонах, розуміючи, що на вулиці знаходиться сам директор і якщо була б якась небезпека, то він обов'язково про це сказав, але розуміючи, що небезпека є смертельною, він нікому нічого не сказав і знав, що охорона з цим не впорається. і нічого не зробить, але це може позбавити їх життя.

Василь Іванович незворушно стояв і дивився вперед, але минуло кілька хвилин і все ж таки він не зміг встати на одному місці і чекати. Самостійно йшов і вирішував усі питання і якнайшвидше не залишаючи питання на потім, а потім не думати про те, що коли була можливість це зробити, а він не зробив, завжди берегло час розуміючи про те, що ледарити або залишати справи коли є можливість виконати роботу зараз.

Василь Іванович спокійно й повільно пішов уперед. З лівого боку були ряди, і всі вони були замку, а з правого боку були також ряди також були закриті, а попереду стелився коридор, який вдалині звужувався. В кінці були видні маленькі сходи, по яких треба піднятися і повернути ліворуч, що підійти до виходу. Над головою було покриття, яке завжди захищало продавців та покупців від неприємної погоди, а це дощ чи сніг та навіть від сонячних променів. Кожен продавець, який знаходився під спеціальним покриттям, počував себе зручно та спокійно міг працювати. Пройшовши десяток метрів, знову почув якийсь звук і склалося таке відчуття, що хтось попереду і того, кого він не бачить наближається, а це були тихі кроки, що лунали з-за рогу. Майже дійшов до сходинки, але там ще нікого не було і розумів, що те, що наближається до нього, він скоро побачить, а що це буде, він про це не мав жодного уявлення і не знав з ким зараз зустрінеється. Сподівався на те, що нічого такого дивного тут не буде, а можливо, це може бути навіть хтось із продавців забув на своєму місці якісь домашні речі і йому довелося повернутися назад. Звук пролунав тоді, коли впав замок і відчувалося неохайне ставлення до майна ринку і могло бути так що випадково вислизнув із рук та впав на асфальт. Вже підійшов до сходів, зупинився і почав чекати на того, хто зараз вийде з-за повороту, але також ці кроки, які лунали попереду, ледь чути було, зникли.

Той, хто наближається, зупинився. Іванович вирішив не поспішати, і подумав, що це може бути досвідчений демон, який має свій план і від нього можна чекати всього чого завгодно і може напасти з будь-якого боку. Але, напевно, хто це може бути не знав. Демон, грабіжник чи людина, нікого з них не бачив і ні в чому не впевнений. Це може бути будь-хто і він не знав хто це і завжди обережно до всього ставився і не поспішав бігти туди там, де є небезпека, адже цінував життя і в першу чергу треба берегти себе і не поспішати бігти до неприємностей. Все що він робив так це ретельно обмірковував кожен крок, і в роботі так само поводився при написанні документів і кожен прочитаний документ, кожную розмову обмірковував до кінця щоб розуміти які небезпечні сторони і як з ними бути. Стояти на одному місці — це не в його стилі і йому більше подобалося йти вперед у чомусь. До чого він не брався, якої справи не ставився завжди самостійно робив кроки вперед і наполягав на своїй ініціативі, щоб зробити самому, чим цього дочекатися від когось.

Василь Іванович пішов уперед і зробив кілька кроків, піднявся сходами, повернув ліворуч, а попереду з обох боків були ряди, але між рядами було набагато більше місця для проходу. Вийшов на пряму дорогу, яка вела до виходу і ще треба було пройти метрів сімдесят, і вже був вихід із ринку. Він побачив десять метрів від себе страшене, велике, неохайне, темного кольору, волохату з темними очима і неприємним обличчям і великим зростанням справжнього демона. Василь Іванович злякався, але не подав жодного вигляду, як попереду побачив. Раніше зустрічав таких демонів та перемагав їх. Тепер йому вже нікуди бігти, а він хотів якнайшвидше сісти в свій автомобіль ниву і поїхати подалі від цього місця, щоб якнайшвидше забути цю зустріч і такими були його думки, але вираз обличчя говорив зовсім про інше, а він був серйозно налаштований на цю зустріч. У нього в очах була впевненість і готовність до чогось, що зараз відбуватиметься, а тепер може бути все, що завгодно. Демон не схожий на тих демонів, які раніше зустрічав, але це був демон, який прийшов сюди. Мав певну мету, але яка? Іванович цього не знав і не хотів знати, а бажав з радістю з ним поговорити і запросити на каву, але демони цього не сприймають і в будь-якому випадку вони будуть проти і як завжди наполегливо робитимуть свою справу, намагатимуться по-різному забрати життя, а тут нічого з цим не поробиш, адже це їхня робота. Вони були так створені з самого початку і що Василь Іванович не придумав, то все це було марною тратою часу. Навіть за можливості розповідав би йому анекдоти для того, щоб він усміхнувся і піднявся настрій, а якби прийшов сюди купувати деякі речі, то в будь-якому випадку зробив би йому гарну знижку та залишився задоволений, але демону це не потрібно, і в нього була інша ціль. Василь Іванович коли побачив його жахливий вигляд, і він бум жахливий настільки, що якби не зустрічі раніше з подібними демонами вже впав у запаморочення. Але не стояв на цьому місці, а вже був на виїзді з міста та на його спідометрі була максимальна швидкість. Незважаючи навіть на правила дорожнього руху, він їхав би і не зупинявся, стільки настільки вистачило б бензину в автомобілі, але зараз все зовсім по-іншому. Не знав, що привело цього демона саме на це місце і з якою метою. Також подумав про те, що стільки часу потрібно витратити, щоб сюди дійти, а

до цього місця і зустрітися з ним заради того, що відібрати життя у звичайної людини, яка допомагає людям, це було безглуздо.

Василь Іванович ледве стримує всередині страх і стоїть на місці, не розуміючи, чого він прийшов саме сюди. Стояв, думав, а той демон також стояв навпроти, думки проходили дуже швидко та було таке відчуття, що час зупинився, але насправді минуло не більше хвилини, коли вони стали одна проти одної на відстані десяти метрів і дивилися в очі. Це вказувало на те, що Василь Іванович щось зрозумів від того, що демон одразу не напав на нього і побачив, що у певному сенсі навіть обережно до нього ставиться і, можливо, боїться. Ті демони і які раніше на нього нападали вони отримували стусанів що можливо в тому світі ходили чутки про таку людину, яка може перемагати таких істот, а чутки доходять до всіх дуже швидко, а тим більше до інших демонів, і, мабуть, демон розуміє, що потрібно бути обережнішими з цією людиною, яка може постояти за себе і надавати тумаків. Але ця мить тривала недовго.

Василь Іванович стояв проти демона, а демон уважно на нього дивився готуючись до чогось небезпечного, а це буде без винятку бійка між ними і хто переможе? Ніхто цього не знає, і Василь Іванович також з цим упокорився, розуміючи, що він не найсильніша людина, а звичайний директор ринку, який виконує свої обов'язки. Від страху хотілося багато зробити, але не поспішав і вже не було куди подітися. Що сталося, те сталося. Якщо вони зустрілися, то так мало бути, адже Василь Іванович одразу зрозумів, що зустріч неминуча. Зробив правильне рішення, що залишилося на місці. Виникла думка знайти спільну мову і не поспішати вступати в бій з демоном і він почав давитися на нього добрими очима, показуючи доброту і намір миру. В очах демона не було бажання розпочати розмову і показував усім своїм виглядом, що нікого не хочу слухати та піти на компроміс, щоб про щось домовитися та порозумітися. Якщо йому потрібна була допомога, то Василь Іванович з радістю йому б допоміг і підказав у чому була потреба. Але жодних інших варіантів не біло і намічалася сутичка, яку неможливо буде вирішити словами, як це завжди робить. Завжди був проти того, щоб використати фізичну силу і проти того, щоб одна людина вдарила іншу, розуміючи, що людям від природи є й у кожного надзвичайний подарунок, а це мова, яку мало хто цінує. Це цінував і завжди вирішував питання, розмовляючи з тим, з ким вирішував це питання та використовував свій інтелект для того, щоб домовитися в надважких питаннях і в нього завжди все виходило, а це тому, що він вважав за краще вирішувати будь-яке питання людською мовою. Але не знав чи вміє демон розмовляти чи ні. Виникло інше питання і воно стосувалося демона і того, що він може не розуміти людської мови, а можливо він вміє розмовляти, але лише іншою мовою. У певному обсязі, як було видно, він має свій інтелект. У будь-якому разі Василь Іванович цієї мови не знав, але хотів з ними домовитися і навіть мовою жестів, якщо це було б можливо і вивчив би її дуже швидко, розуміючи, що треба уникати таких моментів, коли починається бійка та знаючи, що це не є самим правильним вихід із стану та завжди негативні наслідки на обидві сторони. Якщо пощастить він його перший ударити, але невідомо якою швидкістю і силою володіє другий, можливо навіть набагато слабший

або сильніший.

Демон зробив крок вперед, а Василь Іванович теж не поступаючись йому зробив один крок вперед для того щоб наблизити до нього але не два кроки вперед як він міг зробити і цього не зробив розуміючи що потрібно дотримуватися дистанції сподіваючись на те, що демон можливо його злякається і втече але це були тільки дитячі думки щойно виникли від того, як він сильно злякався. Чомусь демон також дотримувався певних правил, розуміючи те, що Василь Іванович стоїть навпроти нього і нікуди не тікає і Василь Іванович це розумів, що демон також не біжить на нього на величезній швидкості з кулаками, щоб ударити, він теж чогось боїться. Повз повів холодний вітерець, охолодив їхні почуття і бажання битися. У Василя Івановича щойно виникла думка та почав думати про те, щоб поспілкуватися з цим демоном, адже як-не-як він уже при великому бажанні напав на нього і зараз би було б дуже гаряче як йому так і демоном, але чомусь він був стриманий. і не поспішав нападати. Що його стримувало? Василь Іванович цього не знав, але дивлячись на те, що демон стоїть навпроти нього і вже готовий до певних дій Василь Іванович сказав і сам не зрозумів:

— Вибачте, але зараз наш ринок закритий. Якщо ви хочете придбати деякі речі, то приходьте завтра о дев'ятій ранку і у нас всі місця будуть відкриті, а за вашого великого бажання я вам допоможу і дам консультацію з приводу того, що ви хочете придбати. Ви як решта покупців залишитися задоволені.

Демон зрозумів, що Василь Іванович хоче від нього, адже він прийшов за його життям, а тут цей чоловік, що стоїть навпроти, починає розмовляти, пропонувати свої послуги. Демон насупив брови і зосереджено подивився на Василя Івановича, а він не одразу відповів, і минуло кілька секунд, як Василь Іванович застиг на одному місці. Сильно був наляканий, не знав, не міг передбачити наступних дій. Що зараз буде це також було загадкою але вона була дуже небезпечна розуміючи що тут відбувається дивні речі про які він не міг подумати.

Демон нахилив голову та уважно подивилися на Василя Івановича з ніг до голови і відповів:

— Мені потрібне твоє життя.

Від почутого не знав що робити, як відповідати, дуже хотів втекти, але вже не було можливості. У будь-якому разі демон наздогнав і було б те, що має бути, і тому Василь Іванович усміхнувся і через дуже сильний страх, який був усередині нього, відповів:

— Вибачте, але я директор цього ринку і маю до вас велике прохання. Ставтеся з повагою до мене і звертатися як до людини вже у віці та працюючої в службі безпеки, а тому потрібно до мене звертатися як до незнайомої людини використовуючи зовсім інший напрямок спілкування, де ми б зрозуміли один одного.

Демон знову відповів:

— Я прийшов за твоїм життям.

Василь Іванович:

— Я розумію, що вам потрібне моє життя і багато хто хоче у мене його відібрати. Але його просто так не від дам. У мене немає жодного бажання, щоб хтось у мене його

забрав. Це моє життя і ним повністю володію і що хочу це з ним роблю. Я ціную своє життя і тому не збираюся вмирати тим більше сьогодні. У мене ще попереду довге життя, а ще краще, що у мене є дуже багато роботи, яку потрібно виконати і тому до смерті мені ще дуже далеко. Я не за яких обставин не продаю своє життя і не віддам і стоятиму до останнього. Так що ви мабуть зайшли не за адресом і швидше за все вам потрібна інша людина, але не я. Я не маю такого передбачення, що сьогодні буде моя смерть. Я ще житиму і проживатиму щасливе життя ще дуже довго.

Демон:

— Я не зрозумів. Твоє життя це моє.

Василь Іванович і знову почав йому казати:

— Я вже сказав що мені потрібне моє життя. Я не розумію, в чому річ? Я вже вас попередив про те, що звертайтеся до мене на вас, і я вам не ти. Ви мені не друг і родич. Ви незнайома для мене істота, яка зараз прийшла на мій ринок і починає мені розповідати про те, що вона хоче в мене забрати життя, а я йому відповідаю про те, що я не хочу віддавати своє життя, і що тут такого незрозумілого? Я вас не розумію. Вас що у дитинстві не виховували поважати директора цього ринку, який до вас самостійно вийшов на зустріч для того, щоб вирішити ваші питання?

Очі демона стали червоними:

— Ти моя мета.

Василь Іванович:

— Я вас зрозумів, і ви мене зрозумієте правильно. Ви б це не цінували те, що я з радістю та повагою поставився до вас. Згоден з тим, що не кожен день до нас приходять такі істоти і впевнений, що ви демони можливо щось переплутували у своєму житті і напевно, як я вже казав, прийшли не в те місце.

Демон не зрозумів і був повністю незадоволений і не знав що робити в даному випадку, знаючи про те, що коли люди бачать демона, то відразу всі починають його боятися і тікати, а тут людина, яка повністю його не боїться і ще намагається з ним поспілкуватися. і вирішити його. питання. Цей не був схожий на те, що попереду стояла звичайна людина.

Демон:

— Я хочу забрати у вас життя.

Василь Іванович посміхнувся:

— Нарешті ви щось зрозуміли і правильно звернулися до мене. Нарешті ви зрозуміли, як потрібно до мене звертатися. Я ж не ваш друг як я вам уже говорив і ви не мій родич і це дуже добре, що ви почули мене, а тепер розумієте, як потрібно до мене ставитися і мені вже набагато більше це подобається. Тепер розумію, що з вами можна домовитися і вирішити ваше питання. Якщо ви вже піддаєтеся певному впливу та повазі у розмові з людиною, яка тут відповідає за все і ви зараз перебуваєте на цьому ринку, то я хочу вам запропонувати в певному обсязі не довгу розмову для вирішення питань.

Демон:

— Я вас слухаю.

Василь Іванович:

— Я завжди швидко знаходжу вихід із різних питань консультацією, якщо ви не проти.

Демон:

— Що ви мені кажете? Це суперечить моїм цілям. Я не хочу вас більше чути, а хочу у вас забрати життя. Сюди прийшов не для того, щоб з вами спілкуватися, а для того, щоб убити вас.

Василь Іванович завмер на одному місці розуміючи, що демон уже не хоче поступатися і його голос був настільки загрозливим, що він ще більше був наляканий і вже не знав, що йому говорити. на місці. Якщо хотів би напасти, то зараз не говорив, а починав би діяти і все було б, як він запланував, а тепер усе йде не так, як він хотів і все більше починає з ним розмовляти. демоном. Василь Іванович, зібравшись з думками, уважно подивився на демона:

— Я можу запропонувати вам у певному обсязі одяг від взуття до сорочки та зробити знижку та одягнути стильно і вам сподобається. Я дивлюся на вас і розумію що крім того лахміття, яке на вас, а воно темного кольору вам не підходить. І ще помітив одну річ, ви вибачте мені, але це правда, а брехати я не вмію, і це потрібно зробити в першу чергу.

Демон одразу сказав:

— Що ви мені хочете сказати? Я вас не розумію.

Василь Іванович:

— Ви не зупиняйте мене і дайте все сказати до кінця, ви зрозумієте мене. Я говорю про те, що ви довгий час були в дорозі, втомилися, вам зараз краще прийняти душ і я впевнений вам стане набагато краще і ви зміните своє рішення.

можливо вам потрібно сходити в душ помитися, привести себе в порядок і тоді можливо ви щось зрозумієте про себе

Демон глянув на свої руки, ноги і ще більше був невдоволений тим, що сказав. Василь Іванович розуміючи про те, що він над ним зараз сміється, а неповага до цього ще більше його розлютила і демон зробили кілька кроків уперед на зустріч Василь Іванович, але він не злякався, стояв на одному місці розуміючи, що краще стояти як він стоїть і нікуди не тікати, і навіть не робити жодного кроку назад. Якби він це зробив, то повністю всім своїм виглядом сказав би мовою тіла тому демонові, що в нього є своя перевага і він уже боїться його і не так впевнений у своїх силах як це було до цього. Василь Іванович стояв на місці й уважно дивився на кожен рух демона, бачив те, що демон уже починає хвилюватись і не такий безстрашний і жахливий, як на вигляд. Минула хвилина і знову вирішила з ним поспілкуватися, сказавши такі слова:

— Я розумію, що у вас невдале життя, що ви чогось у житті не зробили, можливо, щось втратили, можливо, у вас щось не вийшло, вам потрібно щось змінити, тоді у вас стануть зовсім інші думки. Ви зараз опинилися саме в тому місці, де ви можете почати змінювати своє життя. спочатку потрібно його почати міняти з одягу, а одяг має дуже

велике значення для кожної людини. Залежно від того, як вона одягається, так вона почувається. Якщо ви одягатимете на себе старий брудний одяг, то звичайно у вас не буде настрою і ви почуватиметеся погано і це впливатиме на ваше самопочуття, навіть на думки, на ставлення до навколишнього середовища і тих людей, які вас бачитимуть. Якщо ви придбаєте у нас одяг, то я з радістю вам зроблю знижку на нові моделі, ви почуватиметеся зовсім по-іншому. У вас з'явиться настрій, і я впевнений, що це буде перший крок до зміни вашого життя і навіть до нашого спілкування. Ви зрозумієте про що я говорю?

Демон зробив незадоволений вираз обличчя:

— Нічого не розумію.

Василь Іванович:

— Коли ви це все зробите, і у вас все в житті вийде. Нічого страшного тут нема. Розумію, що важко почати щось змінювати у своєму житті і це дуже-дуже важко, але кожна зміна вимагає величезної сили і це насамперед внутрішньої сили. Все починається з середини, а у вас я бачу всередині дуже все темно і дивлюся у ваші очі, а вони сповнені ненависті до нашого світу, — кивнув, — я розумію, що ви прийшли з іншого світу і тому хочу налагодити ваше життя та пропоную свої послуги та консультації. Якщо у вас є бажання, я вам допоможу.

Демон невдоволено глянув на Василя Івановича:

— Що ви собі дозволяєте? Я зараз у вас заберу життя і ви більше ніколи нікому не скажете те що щойно сказали мені. Ви на мене сміялися і хочете, щоб я став ще більш дратівливим і швидше на вас накинувся?

Василь Іванович посміхнувся:

— Ні, ні в якому разі я цього не хочу. Мен це не потрібно. Це вже ваше бажання. Якщо ви хотіли б це зробити, то ви вже давно це зробили і нічого такого страшного немає, але чомусь я стою на одному місці, дивлюся на вас і продовжую з вами вести розмову. Але ця розмова чомусь починає бути схожою на монолог. Розумію, що вам важко говорити і у вас немає настрою, але я розмовляю та шукаю можливості домовитися з вами.

Демон:

— Жодних домовленостей не буду. Все буде так, я запланований.

Василь Іванович:

— Ви хочете забрати у мене життя, але я буду дуже радий, якщо ви підтримаєте мене своїми відповідями і не доведеться так багато говорити та розповідати про існуючі можливі зміни. Ми можемо просто піти зараз і випити чашку кави і вирішити усі ваші питання.

Демон:

— Я сюди прийшов не для того, щоб вирішувати питання. Якби я цього хотів, то вже зробив би і все було б зовсім по-іншому. Я прийшов сюди з певною метою, і це зроблю.

Василь Іванович був повністю наляканий, але не давав жодного вигляду і далі почав продовжувати пропонувати свої послуги:

— Послухайте мене уважно. розумію, що ви демон і з іншого світу і у вас є своє ім'я, про яке ви мені нічого не сказали, а я хочу сказати вам про своє ім'я.

Демон:

— Гаразд, я вас слухаю.

Чому демон сказав саме такі слова Василь Іванович не зрозумів, але здивувався і продовжив розмову:

— Я директор цього ринку і звуть мене Василь Іванович. Я тут відповідаю за все, що відбувається. Навіть іноді продаю речі різним покупцям, тому я хочу вам запропонувати певні послуги. Вам кажу і вже повторюю не одного разу, що я можу вам допомогти. Я не хочу щоб ця зустріч закінчилася бійкою та розумію що ви прийшли з такими думками щоб побити мені та відібрати життя але інколи місця міняють думки. Зараз намагаюся відкрити вам інший світ, щоб ви по-іншому почали ставитися до того, що відбувається. Можливо, це навіть не ваше життя займатись такими справами.

Демон:

— Мені від вас нічого не потрібно. Я вже сказав.

Василь Іванович:

— Не дивлячись на ваш зовнішній вигляд я вас розумію, але все ж таки вам потрібен відпочинок і на вигляд ви погано виглядаєте. Я розумію що ви завжди звикли використовувати силу і для вас це звичайна справа і подивившись на вас я відразу побачив що ви маєте сильне тіло, і вас високий зріст дає перевагу будь-якій людині але все ж таки може ви не поспішатимете на мене нападати і починати бійку. У багатьох випадках краще домовитися, а потім щось робити, але я думаю, що завжди можна домовитися не поспішати когось бити.

Демон:

— Ви можете казати будь що але це ні по мені не пливе та ви тільки відтягуєте час але я нікуди не поспішаю та можу вас слухати довго та гірше буде вам що ви витрачаєте стільки сил щоб думати та намагатися мені переконати у моїх намірах. нічого не вийде.

Василь Іванович:

— Все ж таки я спробую і завжди є надія на раптові зміни. думати та жити новим життям. Не поспішайте мене бити та дайте мені сказати все до кінця, а там уже буде видно, що зміниться.

Демон:

— Нічого не зміниться.

Василь Іванович:

— Я багатьом людям допоміг та допомагаю, щоб вони почали жити новим життям і проживали своє щасливе життя, нічого такого небезпечного тут немає. Ви дивіться на мене, як на того, кого хочете вбити. Я вас розумію, що хтось вам щось сказав про мене і хтось вас сюди направив для того, щоб ви у мене забрали життя, але я б краще з радістю поспілкувався з тим, хто вам дає накази. Може не поспішатимете в мене я до вас цікавої розмови і коли я закінчу говорити, то тоді ви вже інакше думатимете і

сприйматимете мене.

Демон:

— Так, у мене є свій наказ і цей наказ позбавити вас життя, — з цими словами демон почав більше думати, а його очі почали бігати з боку в бік, і він подивився вниз і на Василя Івановича, і напрочуд у нього вже почали змінюватися думки, що було видно на обличчі. Василь Іванович дуже уважно за ним спостерігав, помітив те, що в нього всередині щось відбувається і з'явилося відчуття того стану, в якому він прийшов сюди, але став змінюватися і став ставати зовсім іншим, світлішим, а це відбивалося в його жестах і міміці. Почав розуміти те, що демон Василя Івановича розуміє і він прийшов з однією метою, але вже довго спілкується з ним і все змінюється. На вигляд демон схожий на смерть, але смерть вже почала діяти, а демон почав вагатися, незважаючи на погрози в кожному реченні. Василь Іванович надалі продовжив тягнути час та намагатися щосили знайти спільну мову для того щоб уникнути запланованої бійки адже Василь Іванович не хотів ні з ким битися і все що він хотів за такої ситуації в якій він зараз виявився так це вирішити питання завдяки мові спілкування, а він дуже добре спілкується, розуміючи людей з першого погляду та їх потреби, а цей демон потребував відпочинку. Демон був дуже втомлений і настільки виснажений, щоб потрібен був відпочинок, але залишався наполегливим у своєму рішенні, що доведеться деякий час ще з ним поспілкуватися з надією на те, що його наміри зміняться до кінця, і вони стануть іншими.

Василь Іванович посміхнувся і сказав:

— У вас не змінилися думки щодо того, що я вам сказав?

Демон:

— Ні.

Василь Іванович:

— А я думаю що процес почався і ще потрібен час для кінцевих змін і в кінці ви мене зрозумієте, що я мав рацію і краще не робити того, що ви задумали. Але у нас гарний початок у тому, що ви вже задумалися над моїми словами, це дуже добре це перша ознака того, що ви починаєте думати про щось набагато краще, ніж про мою смерть. Я не хотів би, щоб хтось думав про мою смерть. Я нічого в житті поганого не вчинив, ніколи про це не думав. Якщо ви бажаєте смерті, то я вас зрозумію і в такому разі допоможу і проаналізую ваш наказ про мою смерть. Питання виникає в тому, щоб мене убити, а навіщо мене вбивати, я ж вам не бажаю смерті, і розмовляю з вами.

Демон:

— Такий наказ, і це не я вирішив, а інший демон та іншого світу.

Василь Іванович:

— Я вас зрозумів, так швидше мені треба з ним поспілкуватися, і вам допомогти не здійснити дурниці та зупинити ваші наміри.

Демон:

— У вас нічого не вийде і ви ніяк не зустрінете іншого демона, віддавши такий наказ, а я ні як не зможу його не виконати і у вас немає жодних шансів на перемогу.

Василь Іванович:

— Добре, не злитися, я вас розумію. Я сам працюю в службі безпеки і знаю, що таке наказ, але я хотів би, щоб ви зупинилися і не поспішали робити таку справу. Це ж смерть і після неї точно нічого не повернути і тому я хочу з вами якось домовитися.

Демон:

— Наказ потрібно виконати незважаючи на вашу відмову померти.

Василь Іванович:

— Звичайно, я не хочу вмирати. Я жива людина і хочу ще довго жити. Я бережу своє життя і ціную його. Але зараз я хочу з великим бажанням продовжити розмову та бажаю, щоб ви мене вислухали до кінця.

Демон:

— У мене є час і кажіть все, що завгодно. Я дам вам перед смертю сказати те, що ви хочете.

Василь Іванович:

— Це дуже добре, що ви вже інакше розмовляєте. Слухайте мене уважно і не відволікайтеся. У мене до вас постає запитання. Як можна бажати людині смерті, яка хоче вам допомогти?

Демон:

— У мене наказ і я маю його виконати.

Василь Іванович:

— Але я не порушував закону, але нічого погано в житті не робив. Як можна позбавити таку людину життя?

Демон:

— Наказ є наказ.

Василь Іванович:

— Я так розумію у вас немає відповіді на моє запитання і ви наполягаєте на своєму. Гаразд, і розумію, що я далі вестиму розмову. Іншого виходу немає і є так є і це вже краще, ніж було на початку. Все ж таки я хотів би розібратися в тому, що зараз відбувається ваша поява мені не зрозуміла і я вам вдячний за таку можливість.

Демон:

— Міні самому цікаво, чому ви маєте таке бажання в цьому всім розібратися перед смертю.

Василь Іванович:

— Як усі я хочу жити і не померти сьогодні, якби ви опинилися в такій ситуації, то я впевнений у тому, що ви так само шукали б вихід зі становища.

Демон почав думати і сказав:

— Ви заважаєте тому, хто наказує мені і мені було наказано позбавити вас життя. Ваше добро не потрібне тому, хто наказав мені.

Василь Іванович:

— Хороше. Тепер я вас розумію, в чому річ. Я комусь заважаю своєю добротою і це комусь не подобається. Але вам потрібно зрозуміти, що я така людина і без цього не

можу. Я завжди допомагав людям і вважаю це правильним рішенням, якщо у когось із людей були б такі можливості, як у мене, то він так само вчинив. Так люди живуть і жили і житимуть і на цьому побудована людська взаємність покращення один одного життя, а без цього життя було б набагато важче. Мені б не хотілося жити важко і щоб ті, хто тут працює так само жили, і тому я допомагаю всім кому можу допомогти. Це звичайна справа.

Демон:

— Я ж вам сказав, що це не потрібно демонові, який наказав мені.

Василь Іванович:

— Добре. Я вас добре розумію, що хтось вам примусово наказує відібрати у мене моє життя. Але зрозумійте зараз я шукаю вихід зі становища словами, і розумійте те, що я вам його просто так не від дам. Це в першу чергу, а в іншу тепер я знатиму, що я комусь заважаю своєю добротою, — нахилив голову, — цікаво що це за демон такий якому я не подобаюся і те, що я комусь роблю хороші справи і нічого поганого в життя я не робив, а тут у когось до мене таке зухвале рішення. Зачекайте.

Демон:

— Я нікуди не поспішаю і чекаю, коли ви вже наговоритеся.

Василь Іванович:

— Я допомагаю людям, я можу вам допомогти і я також можу допомогти тому, хто дає ці накази. важкого та надзвичайного тут немає. Це лише питання часу, коли вирішуються питання, і я зрадію з ним поспілкуюсь.

Демон:

— Це неможливо. Демон у жодному разі за вас не прийде. Якби він хотів прийти, то замість мене стояв і з вами розмовляв.

Василь Іванович:

— Може, ви йому треба передати, що я пропоную розмову та допомогу, і він подумає та змінить свій наказ.

Демон:

— Я вже вам відповів і жодних розмов не може бути.

Василь Іванович:

— Добре. Така пропозиція вам не підходить. Тоді йдемо далі і я не збираюся поступатись і будьте впевнені, що у мене до вас є ще пропозиції і вони можуть бути цікавішими.

Демон:

— Спробуйте, адже ви зараз витрачаєте свій час та зусилля, і ви ніяк не зміните мого рішення. Я не можу відмовитись від наказу і не виконати його.

Василь Іванович:

— Я не витрачаю час. Якби не було змін, то я б нічого не говорив, а так я бачу що є можливість з вами домовитися і наполягаю на цьому і продовжуватиму намагатися щось у вас змінити, це кращий варіант, ніж те, що ви напали б на мене і почали бити. Мені цього не хочеться, і це боляче. Незважаючи на ваші заперечення все ж я

наполягатиму на тому, щоб все змінити, робитиму це не раз але у розмові що я підтримую завжди у вирішенні справ.

Демон суворо подивився на Василя Івановича і сказав:

— Знову ви про ту саму пропозицію мені кажете. Я ще раз і вже не вперше вам повторюю те, що на мене це ніяк не вплине і в мене є свій наказ, який я повинен виконати. Я сюди прийшов не для того, щоб з вами розмовляти півгодини і не для того, щоб домовлятися. Я прийшов сюди для того, щоб у вас відібрати життя і я це зроблю. Ви мене не вмовите і не змініте мої наміри, якби ви не вміли говорити і якою б гарною людиною ви не були. Якщо мені наказали, то я повинен його в будь-якому випадку виконати і ви ніяк не вплине на моє рішення.

Василь Іванович дуже сильно злякався розуміючи що демон вже настільки злий на нього що він ледве тримається на місці і вже готовий почати його бити, але щось його справді стримувало і він цього не зробив, а Василь Іванович уважно подивився на цього демона і сказав:

— Добре. Ви помітили що я балакучий чоловік і завжди шукає підхід з різних боків і впевнений у тому, що вас не зупинити балаканею і що ви настільки наполегливо впевнені у своєму намірі, що я вас ніяк не переконаю. Я подумав інакше та бачу що те що ви планували зробити що ви зробите але чомусь ви сумніваєтеся. Ось це мене зупиняє, щоб почати першим бігти на вас і далі продовжувати намагатися порозумітися.

Демон невдоволено подивився:

— Я вас не боюся, а аналізую те, як на вас напасти.

Василь Іванович:

— Тепер я вас розумію, чому ви так довго чекаєте і мене не слухаєте, — почав думати про те, щоб якимось потягнути час і налаштувати себе не те щоб бути готовим вступити з ним у бійку, адже демон був високим і сильним і на вигляд небезпечним, — почав говорити такі слова, — добре. Знову при своїй думці залишаєтеся, — нахилив голову, — нічого не хочете міняти? Я розумію що ви дуже великий фахівець як треба вбивати людей але можливо ви мені дасте деякий час щоб прожити у цьому світі, трохи більше ніж ви запанували. Я ж добра людина і я цього заслуговую.

Демон:

— Коли я нападу на вас, ви це відразу зрозумієте.

Василь Іванович:

— Я вже зрозумів, що нічого не зрозумію, — зробив великий вдих і видих, — я вже повністю готовий до того, щоб ви на мене напали. Все зробив щоб вас переконати у протилежному але нічого з це не вийшло. Розуміє, що ви вже наполегливо готові мене позбавити життя, але запам'ятайте і раз і назавжди. Я своє життя просто так не віддам.

Демон:

— Ніхто ніколи просто так своє життя не віддає. Я це дуже добре знаю та тому я готуюся щоб забрати ваше життя так швидко щоб ви не помітили та це станеться будь-

якої миті не зручне для вас.

Василь Іванович:

— Добре. Я чекаю, коли ви почнете нападати на мене.

Василь Іванович застиг на одному місці і став насправді чекати, коли на нього полетить демон і почне його до смерті бити, але Василь Іванович був готовий до всього. Демон не знав, що Василь Іванович у минулому займався боксом і його дуже сильний удар і швидка реакція і не так легко буде демонові, як він про це думає побити його. За кілька секунд почнеться дуже сильна бійка між директором ринку Троещина і демоном, що прийшов з іншого світу.

Не довелося довго чекати як демон вже повністю був зосереджений, але моментами коли Василь Іванович намагався з ним завести розмову, він вагався, але це не дало жодного результату, всі старання були марні. У демона була певна мета і він знав для чого сюди прийшов і що йому потрібно було відмовити від його намірів, але не вийшло і вже пройшло кілька хвилин, як вони один проти одного стояли, вели розмову. Всі думки зникли, демон стиснув кулаки і швидко побіг уперед, а Василь Іванович злякався, подивився на нього і побачив, що його не зупинити, а він був набагато більший за розмірами і сильнішим, і куди бігти? Василь Іванович цього не знав. Хотів сховатися в продовольчому місці, але воно було закрите, а бігти назад до охоронців було дуже далеко і кликати когось на допомогу теж не було жодного сенсу, тому що охоронці йому не допомогли б і вони в будь-якому випадку ще більше злякалися і так само без вагань. Василь Іванович теж стиснув кулаки. Стояв на місці і чекав коли демон до того, хто біжить до нього, розуміючи що це безвихідна ситуація і потрібно зараз буде з ним боротися. Демон швидко під біг до Василя Івановича і вдарив правою рукою прямий удар, а Василь Іванович, коли в дитинстві займався боксом, навчився швидко ухилитися від ударів і досі залишилася гарна реакція. Швидко ухилився від удару і ступив убік, а демон пролетів біля нього і він здивувався тому, як йому так швидко вдалося уникнути удару. Демона це ще більше розлютило. Василь Іванович здивувався тому, як йому так швидко вийшло ухилитися від удару і це підбадьорило, і він уже став впевненим у собі і поменшало вагань до поразки.

Демон зараз стояв ззаду і зробив ще кілька кроків уперед і зупинився з похиленою головою показуючи своє невдоволення, а він такого не очікував, що людина зможе ухилитися від його удару і не злякатися, а стояти на одному місці, жартувати.

Демон звернувся до Василя Івановича і глянув злим поглядом, а очі в нього були червоного кольору:

— Це просте везіння.

Василь Іванович ще більше був наляканий але посміхався розуміючи що тим, що він ухилився від удару і сильно розлютив демона.

Василь Іванович:

— Я ще не такий злий, як ти. І зараз маю ще одну пропозицію.

Демон невдоволено подивився:

— Ні, я ніколи не змінюю своїх намірів. Якщо я вирішив це зробити або мені

наказав я не перед чим не зупинюся. Якщо мені наказали, то я його в будь-якому випадку виконую.

Василь Іванович:

— Це добре, що ви відповідальна особа і ніколи не нехтуєте наказом і завжди його виконуєте, може бути інакше. Я вважаю, що хтось із ваших демонів у чомусь помилився і це наклеп на мене та моє життя. Справедливо судити мене потрібно, і я намагаюся вам це пояснити, щоб ви зрозуміли та змінили своє рішення.

Демон:

— Це ваше рішення і бачення себе, а в мене є наказ, який я не можу порушити і не важливо, що ви зробили і чого не робили в житті. Це не від мене, це все залежить.

Василь Іванович:

— Я ж вам говорю і даю вихід зі становища. Донесіть мою пропозицію демону вище і він, можливо, змінить своє рішення по мені і все буде інакше. У будь-якому разі я завжди радий зупинитися і почати розмовляти і ще більше зацікавлений у розмові, коли це не справедливо стосується мого життя. Як я вже казав, я все вирішую словами, а не кулаками.

Демон:

— Ні, такого не буде.

Демон розвернувся і швидко пішов до Василя Івановича. Підійшовши до нього ще ближче до відстані удару і швидко вдарив лівий, правий прямий і Василь Іванович ухилився від першого удару та від другого, а потім відійшов убік і сказав:

— Демон зупинись. Я тебе благаю не роби дурниць. Якщо в тебе вже нічого не вдалося мені зробити, то в тебе набагато менше шансів мене перемогти. Я пропоную вирішити твоє запитання словами, а не кулаками.

Демон:

— Ні, нічого не вийде.

Знову вдарив лівий прямий і Василь Іванович уже не стримався розуміючи про те, що демон не зупиниться ні за яких умов і він надалі його намагатиметься вдарити і після того як демон ударив лівим прямий Василь Іванович знову ухилився і відповів лівим, правим прямим і два удари він наніс йому прямо в обличчя. Це було неприємне почуття і звук, що пролунав від ударів в обличчя демона. Василь Іванович, тримаючи в обличчя руки, ступив назад, а демон був розгублений і в його очах потемніло.

Він притиснув до обличчя руки, а Василь Іванович ступив назад і сказав:

— Я пропоную зупинитися.

Демон:

— Ні. я не зупинюся.

Василь Іванович:

— Я вже завдав тобі двох ударів, а ти мені жодного. Я набагато сильніший за тебе. Хтось із твого керівництва щось переплутав і ви не так добре мене знаєте, і я можу тебе дуже сильно побити і битиму, доки ти не підеш. Ти хочеш цього?

Демон:

— Ні. У тебе нічого не вийде. Я набагато сильніший і незважаючи на те, що ти підготовлений до таких зустрічей.

Василь Іванович подумав і в нього став незрозумілий вираз обличчя:

— Я в житті нічим не займаюся, окрім продажу речей на ринку та оформлення різних документів, і це моя робота. Я тільки друкую різні документи, а вміння ухилятися від ударів все це залишилося з дитинства. У дитинстві любив займатися боксом і не дивлячись на те, що я вже багато років нічим не займаюся і не роблю жодних фізичних навантажень все те, чому я колись навчився все це береглося в моїй пам'яті і тілі. І можу тобі надавати добрих стусанів. Ти краще подумай над моєю пропозицією, бо це все для тебе погано закінчиться.

Демон:

— Ні. Я не думатиму. Я робитиму ту справу, яку мені потрібно зробити.

Демон підняв голову і знову почав бити Василя Івановича і він ударив лівою прямою, а потім вдарив лівою ногою по нозі Василя Івановича і знову вдарив лівий прямий, а Василь Іванович швидко зробив крок назад і йому дуже не сподобалося, коли демон вдарив ногою, але він встиг відійти, відхилити голову назад, а так удар став набагато м'якшим по нозі Василя Івановича, і рукою в обличчя не дістав. Це не сподобалося, розлютило і побачив, що демон настільки вже зосереджений на тому, щоб зробити свою справу і не за яких обставин не хоче поступатися.

Василь Іванович:

— Добре. Я тебе попереджав і пропонував провести розмову і запам'ятай, якби я зміг, то я тобі радо допоміг, а так ти відмовився. Що ж тоді битимемося так як це потрібно, і не так що я тебе постійно шкодую і пропоную зупинитися. Тепер бачу, що ти не зупиняєшся і зараз побачимо, хто з нас сильніший. Демон:

— Так, побачимо хто з нас сильніший. Я не зупинюся. Василь Іванович:

— Добре. Я теж не зупинюся, поки не дійду до своєї мети. Я вперта людина і завжди дохожу до кінця і не перед чим не зупиняюся.

Василь Іванович ступив назад і в цей час демон ударив лівий прямий, а Василь Іванович ухилився від удару і відповів лівим, правим прямим і перестав бити лівим бічний. Кожен удар влетів в обличчя демона, і йому було дуже боляче. Від пропущених ударів зробив два кроки тому, і Василь Іванович не зупиняючись ні перед чим знову вдарив лівий, правий прямий. Демон почав ще далі відходити назад, притиснувши до обличчя руки. Василь Іванович знову почав його дуже сильно бити і не зупиняючись удар за ударом демона, що летіли в обличчя, а демон ховав обличчя за руками. Василь Іванович надалі продовжував його бити лівим, правим прямим і так ударив десять разів. Демон відходив назад і не знав що робити, а удари були настільки потужними, що він уже перед собою нічого не бачив і уважно подивився на демона, а він уже був розгублений і нічого не розумів, що з ним відбувається. Це були останні удари і це був удар у відповідь і завдав удару лівою ногою по нозі в проміжок коліна, а демон не витримав удар і став на одне коліно і завмер на місці. Василь Іванович уважно подивився на нього і підійшов з іншого боку, і одразу вдарив по правій нозі і демон

опустився навколішки. Уважно подивився і завдав останній удар рукою прямо в обличчя. Демон упав на асфальт і вже нічого не зміг вдіяти. Був повністю непритомний. Василь Іванович уважно оглянув його, а демон був непритомний. Опустив руки і знову глянув на нього, а той лежав непритомний.

Василь Іванович:

— Ось бачиш чим усе закінчилося, а я тебе попереджав, що краще зі мною краще не жартувати. Якщо я хочу домовитися, то треба вмовлятися.

Демон почав світитися золотистим цвітом і за кілька секунд зник, а на його місці нічого не залишилося.

— Цікаво, а куди зник демон? Я думав ще з ним поспілкуватися після того, як він прокинеться, а тут його вже немає. Якісь дивні демони. З'явився невідомо звідки і так само втік. І що мені про це думати? Цікаво, що йому було від мене потрібне? Що я їм такого поганого зробив, що вони хотіли в мене забрати життя? Я ж добра людина і ніколи нікому нічого поганого не робив.

Василь Іванович нахилив голову:

— Якщо пощастить, то наступного разу.

Подивився на вхід у ринок, а там нікого не було. Замок лежав на асфальті. Підійшов, взявся замок і повільними кроками пішов у напрямку свого кабінету, а охорона в цей час була на своїх місцях.

Василь Іванович нічого не зрозумів, що сталося і чому демон з'явився саме сьогодні і тоді коли він ще вирішив залишитися на роботі і закінчити деякі справи, але було зрозуміло те, що демони з іншого стежать за ним і знають де він знаходиться. Почав думати над тим, що за ним постійно стежать і треба бути набагато обережнішим, щоб не потрапити в колотнечу.

Епізод 4

Рішення

Олег після того, як сховався на ринок, відразу повернувся додому. Батьки займалися домашніми справами і згадуючи те оголошення, яке він побачив на стовпі, сівши на крісло почав думати про те, щоб піти до психолога, але без поради матері не міг ухвалити рішення, а в цей час мати знаходилася на кухні і займалася приготуванням обіду.

Олег підійшов до неї і сказав, повільно вимовляє слова:

— Мамо, вибач мені, що я тебе турбую, але в мене до тебе питання.

Таня зупинилася, а вона цей час різала хліб, подивилася на Олега та відповіла:

— Я тебе уважно слухаю.

Олег:

— У мене виникають такі думки, щоб навідатися до психолога і поговорити з ним на ту хвилюючу мене тему.

Таня:

— Якщо тебе хвилює якась тема, то ти можеш поспілкуватися зі мною. Якщо зможу, то я тобі допоможу.

Олег:

— Ні, я думаю, що мені потрібен фахівець у тій галузі, яка найбільше мене турбує.

Таня:

— Ти що хочеш піти до психолога та розпочати певне лікування?

Олег:

— Я починаю розуміти, що з язиком у мене дуже важко і всі спроби почати розмовляти, як усі люди не дають жодного результату. І іноді мене турбує забуття багатьох моментів. Я багато не пам'ятаю зі свого життя і мені потрібна допомога. Мама подивилася сумним обличчям на Олега розуміючи що йому важко і за той час як Олег почав розмовляти, а це ще було в дитинстві у нього нічого не змінилося і він досі так само спілкується як п'ятнадцять років тому і те, що вона почула від нього тільки що їй ще більше стало бентежити адже Олег ніколи не скаржився на те, що забуває щось зі свого життя, а тут він почав говорити про своє забуття певних моментів. Вона розуміла, що Олегу потрібна допомога, а сама нічим не може допомогти і бачити його в такому стані було важко і порадити щось певне не могла не знаючи, чому в його житті саме так відбувається.

Таня відповіла:

— Якщо ти маєш бажання піти до психолога і поспілкуватися на певну тему, то сходи. Можливо він тобі чимось допоможе, а я була б дуже рада якщо в тебе щось у житті зміниться і твоя мова стала б набагато кращою ніж зараз. У будь-якому випадку із цим треба щось робити.

Олег:

— Ось про це я думаю, що з цим потрібно щось робити, адже я вже дорослий хлопець. У мене починається доросле життя і потрібно спілкуватися з людьми та йти працювати на роботу, а я не можу ні з ким спілкуватися. Я якщо починаю щось говорити, то у мене одне слово займає вимову до хвилини, а я впевнений у тому, що ніхто не хоче слухати те яке розмовляю і ніхто не захоче мене взяти на роботу розуміючи, що зі мною буде дуже важко працювати і ці всі вади заважають жити та спілкуватися. Я хлопець, та я би хотів познайомитися з дівчиною але у такому стані ніяка дівчина не захоче зі мною розмовляти, а тим більше дивлячись на те як я спілкуюсь вона не зможе витримати такого психологічного навантаження.

Таня:

— Треба щось міняти.

Олег:

— Мамо, ти правильно кажеш.

Таня:

— Я так тебе розумію, що ти вже подорослішав і тобі потрібно щось з цим робити і якнайшвидше. Затягуватимеш із цією проблемою, то в життя тоді зовсім нічого не вийде і в тебе буде самотнє життя. Ти ніколи не зустрінеш друзів. У тебе ніколи не буде зустрічі з дівчатами і ти маєш ще зрозуміти те, що ти вже дорослий і треба йти працювати, заробляти гроші. Адже ми не зможемо тебе все життя забезпечувати

певними благами і давати гроші на різні невеликі потреби. Ми також змінюємося і старіємо і згодом ти маєш вже самостійно почати заробляти та забезпечувати себе. Якщо ти хочеш у майбутньому сім'ю, то теж тобі потрібно забезпечувати сім'ю, а в такому стані буде дуже тяжко. Я наполегливо радитиму тобі, що в твоєму випадку тобі потрібно якнайшвидше вирішувати твоє питання. Якщо ти тягтимеш і нічого не робитимеш, то твоя проблема нікуди не зникне і мене ще зараз почало турбувати твоє інше питання.

Олег:

— Я нещодавно це помітив. Іноді я забуваю дні і те, що в ці дні було. Все забуваю. Я раніше на це не звертав уваги, а зараз починаю побоюватися такого стану.

Таня:

— З цим теж треба щось робити, як що у тебе виникає такий стан і обов'язково звернутися до лікаря, — уважно подивилася на Олега, — уточни зараз це питання, щоб я більше зрозуміла твою проблему. Олег що тебе почало турбувати.

Олег:

— Мамо, мене почала хвилювати забудьття певних моментів у житті. Як я не намагався згадати їх, у мене нічого не виходило і це мене дуже сильно лякає.

Таня:

— Тоді трохи розберемося із твоєю проблемою.

Олег:

— Добре.

Таня:

— Я так розумію, що ти забуваєш певні моменти зі свого життя і ні як не можеш їх згадати. Я за тобою раніше такого не спостерігала і це мене починає дуже сильно хвилювати і у мене виникає така думка, можливо, у тебе зараз починають працювати якась певна хвороба, про яку ми раніше нічого не знали. Коли я бачила як ти розмовляєш, то розуміла, що в тебе певні вади з мовою. Таке іноді трапляється і ти не один такий у цьому світі. Багато хлопців у такому віці не можуть вимовляти слова через певні фізичні недоліки з мовою і нічого такого страшного немає, а те, що ти щойно сказав, що в тебе ще є забудьття певних моментів, то це вже починає мене бентежити. Я думаю, що тобі потрібно якнайшвидше звернутися до фахівця і розповісти йому про свою проблему і далі вже приймати певні рішення та дії і мені не хотілося б, щоб ти через два роки мав повне забудьття твого життя. Можливо, насправді у тебе є невиліковна хвороба або виліковна і тобі потрібно якнайшвидше почати її лікувати. Тож не потрібно це залишати на потім та це питання необхідно якнайшвидше вирішити. Добре, що ти вже самостійно починаєш до цього звертатися та робити певні кроки, розуміючи, що тобі потрібно починати жити та спілкуватися та заробляти гроші. Це дуже мужній крок до змін.

Олег:

— Я тебе розумію що ти б хотіла, щоб я міг розмовляти, але щоб я не робив у мене нічого не виходить. а це зрозуміло і без цих вад. відпочити, а там поспілкуватися із

різними людьми. Адже життя минає та роки швидко летять, а так нічого не змінюється, і я не хочу залишатися в такому стані на довгий час розуміючи те, що я так втрачу своє життя і житиму біля вас не побачу, ні з ким не поспілкуюсь і можливо навіть я ніколи не зустріну дівчину, яка мене любитиме вами.

Таня:

— Це дуже добре, що ти розумієш, що тобі треба почати змінювати своє життя і те, що ти вже став дорослим. Мене легшає, коли я чую, що ти хочеш познайомитися з дівчиною і піти працювати. І в даному випадку у нас є лише один вихід зі становища. Це той, який ти щойно озвучив. Вже настав твій час йти до лікаря.

Олег:

— Треба було раніше піти до нього. Як я так довго тягнув із цим рішенням, – опустив голову.

Таня:

— Якби вирішив піти тоді потрібно, можливо, раніше в тебе був би інший результат і все було б не так добре, як буде. Не поспішай себе звинувачувати себе в тому, що ти так довго тягнув до початку вирішення питання про твою мову. І я більше уваги приділяю самостійному рішення людини, коли вона сама вирішує, коли їй потрібно щось зробити, а не робити те, що їй хтось вказує, а в такому разі ти вже готовий до того, щоб звернутися до людини, яка більше розуміє цю проблему та зможе її вирішити.

Олег:

— Яку тобі за розуміння, що ти мене підтримала в такому тяжкому стані. Сподіваюся тут нічого такого сором'язливого немає в тому, що я піду до лікаря та почну лікування.

Таня:

— Ні, ні. Іди і якнайшвидше спробуй щось у своєму житті змінити. Тільки сама людина може змінити своє життя і за неї ніхто її не змінить. Якщо ти сам цього не зрозумієш, то ніхто в житті не допоможе. Якщо ти сам почнеш міняти, то це буде найкращим рішенням до початку чогось нового. Навіть мої поради тобі не дадуть того, що ти можеш собі дати. Я можу тобі годинами говорити та наказувати і пропонувати те, що тобі потрібно зробити. Якщо ти цього не захочеш, ти цього не робитимеш, а якщо ти погодишся, то це буде проти власного бажання і не дасть жодного результату. Тільки ти самостійно можеш вирішити і зрозуміти, що тобі потрібно почати і як діяти, і так буде здобутий найкращий результат.

Олег:

— Мамо, дякую тобі за підтримку. Я днями обов'язково піду, а рано-вранці коли прокинуся, то відразу піду до психолога. Я сподіваюся, що в моєму житті щось зміниться.

Таня:

— Я теж хочу щоб твоє життя стало зовсім іншим і таким як у всіх хлопців твого віку, які вже працюють на якійсь роботі та спілкуються з дівчатами та будують своє майбутнє.

Олег:

— Мамо, я теж дуже сильно хочу щоб у мене було майбутнє не самотньої людини, яка постійно ховається від усіх і не може ні з ким спілкуватися, а людину, у якої будуть друзі та дівчина і в майбутньому сім'я, дякую тобі за підтримку, — Олегу кожне слово вимовляв дуже важко, мати ледве його розуміла, але його думки були легкими та зрозумілими та аналітичними. Він мав інтелект і ніяк його не міг висловити в словах і на обличчі коли мама на нього дивилася все було відразу зрозуміло, що у хлопця дійсно краще майбутнє, ніж воно є.

Олег пішов у свою кімнату і почав думати над тим, що він почне змінювати своє життя. Думки були різні і про те, що в його житті щось зміниться, а можливо, нічого і все залишиться на місці. Як буде далі? Він цього не знав і не розумів, але все ж таки у нього залишалася надія на те, що в житті щось зміниться і колись почне спокійно розмовляти як усі люди та спілкуватися з різними людьми. У нього буде робота на яку з радістю ходитиме і дівчина яка покохає і буде з ним все його життя, від початку до кінця. Але для того, щоб це все було потрібно докласти чимало зусиль і невідомо, що в майбутньому доведеться подолати як внутрішні, так і перешкоди для отримання свого результату.

Вже рано вранці о восьмій годині Олег прокинувся. Подивився на годинник та сьогодні новий день та будуть деякі зміни але які? Він цього не знав і у нього виникало питання, що скаже на його проблему психолог, і що йому запропонує. Прийде лікуватися за допомогою таблеток або, можливо, доведеться просто ходити до психолога і вчитися розмовляти. Який метод лікування буде призначено Олегу? Цього не знав, але ніякого іншого виходу в нього не було і все, що йому залишалося, так це йти на зустрітися віч-на-віч зі своєю проблемою, яка вже турбує багато років, і вже з іншою проблемою, яка почала з'являтися кілька років тому. Це та проблема, яку озвучив мамі та почав забувати певні дні свого життя. Забуває все з прожитого дня і нічого не може згадати, але тут була лише одна відповідь, а це була робота спеціальних служб, які постійно стежили за Олегом та переслідували його у своїх цілях. Дивилися за ним і за кожним його кроком і за тим, чим він займається у вільний час і в цьому був привід його зовнішній вигляд і спокійне обличчя. Зовні він був дуже розумною людиною, але сказати не міг ні слова і це їх спантеличило та ще більше вони нічого не розуміли і те, що хлопець має сильний інтелект, але не може говорити, а в чому була справа? Цього ніхто не знав. У його житті побували різні спеціальні служби і кожна служба залишила свій відбиток і інші служби про інші служби не знали і кожна служба думала, що вона одна в його житті.

Подивився на свого брата, а вони продовжували жити в одній кімнаті, як колись у дитинстві, але за цей час нічого в їхніх стосунках не змінилося і все залишилося, як колись. Брат мав своє життя і він уже працював і мав дівчину. Час від часу його не було вдома, але сьогодні залишився вдома, а не в своєї дівчини ще спав. Олег його не будив і нічого не розповідав про те, що він сьогодні піде до психолога. Батьки в іншій кімнаті і вирішили вранці нікого не будити та самотійно зробив каву і випити її в тиші.

Подивився на годинник, а минуло всього десять хвилин і швидко підійшов до шафи, одягнений звичайний одяг і вийшов із квартири. Початок роботи психіатричної клініки був із дев'ятої години. Хотів якнайшвидше потрапити до психолога на першу консультацію та дізнатися, що насправді з ним відбувається, адже це його дуже турбувало і не давало спокійно жити. Вийшов з дому і швидкими кроками пішов до зупинки, зупинився і вирішив не сідати ні на якийсь міський транспорт, а самостійно піти та прогулятися дорогою лісом, що знаходився недалеко біля будинків. Ішов і дивився на дерева, інколи ж у небо і слухав спів птахів. Чув як далеко від нього де знаходилася дорога автомобілі, що їздили, і у кожного був свій звук двигуна. Уважно слухав їх і вже розумів, що за автомобіль проїжджає дорогою, але найбільше схвилювався тим, що зараз йому доведеться поспілкуватися з лікарем. Йому буде дуже важко розповісти про свою проблему, але це було справжнім мужнім рішенням щодо перших змін. Тільки він може поспілкуватися з психологом і розповісти і більше ніхто за нього не зможе вирішити його проблему, а брати когось із собою з батьків це було б не вдачею його віку. Був дорослим хлопцем і повинен самостійно відповідати за те, що відбувається в його житті. Як би йому важко не знав, що потрібно зробити все можливе, навіть якщо це займе більше години, коли він сидітиме навпроти психолога і розповідатиме йому про свою проблему. Повинен все від початку до кінця розповісти йому і тільки тоді зможе отримати відповідь, а так, якщо прийде і сяде на стілець, мовчатиме, у нього нічого не вийде. Психолог повинен також розуміти свого майбутнього пацієнта, що прийшов до нього за допомогою і того, що з ним відбувається, які у нього проблеми. Олег, коли пройшовся лісом, йому стало набагато легше, почав розуміти, що цей світ привітний і в ньому багато радості, а прогулянка лісом додала більше мотивації, щоб почати щось змінювати. Тепер йому хотілося йти не по одному лісі і гуляти наодинці, а з дівчиною, і поспілкуватися з нею на різні теми, провести приємний час, насолодитися життям. Адже цей світ створено не для однієї людини, а для двох. Якщо нічого не зробить то все життя про живе саме і ніколи не зрозуміє для чого в цьому світі є кохання і як від неї отримують насолоду. Що насправді пропонує життя, від якого він дуже далеко.

Вийшов до дороги, ще кілька метрів і побачив будинок серед високих дерев. Це те місце, куди йому треба звернутися за допомогою, а навколо нього росли ялинки, і попереду побачив огорожу та залізні ворота сірого кольору. Біля них стояв охоронець, котрий уважно подивився на Олега. Коли підійшов охоронець, одразу пішов на зустріч. Олег став на відстань кілька метрів і як завжди сказав:

— Доброго ранку.

Охоронець:

— Доброго ранку. А ви куди?

Посміхнувся але розуміючи те, що зараз він дуже сильно заїкатиметься і не зможе вимовити чітко слова йому стало соромно, а обличчя почервоніло, і незважаючи на те, що йому потрібно в будь-якому випадку відповісти охоронцеві та почав говорити такі слова і як завжди одне слово було дуже важко зрозуміти:

— Я прийшов сюди по допомогу. Мені треба записатися до лікаря. Хочу потрапити до нього на прийом.

Охоронець коли почув, як каже Олег, відразу зрозумів, що у цього хлопця великі проблеми і йому потрібна допомога, а працюючи тут довгий час він багато чого побачив людей з різними вадами і розуміючи хлопця у нього змінилися обличчя.

Відразу відповів:

— Добре. Проходьте. Ідіть уперед і з лівого боку ви побачите вхід. Зайдете туди, і всередині там буде адміністрація. Підійдете до неї і все пояснить, вам допоможуть.

Олег усміхнувся від того, що побачив людину, яку він щойно зустрів і яка її розуміє і всім виглядом показав, що в його мові немає нічого жахливого, і в певному сенсі відчув підтримку. розпочати своє лікування.

— Дякую вам за допомогу.

Повільними кроками розглядаючи місце в якому опинився і будинок, що стоїть перед ним, а воно було старого образу і цей будинок збудували п'ятдесят років тому. Біля входу почав розглядати людей, які там стояли. Він був не першим, хто сьогодні відвідав цей заклад. На годиннику було без десяти дев'ятих хвилин і до відкриття ще залишалося десять хвилин, але не поспішаючи зупинився біля центрального входу і почав читати різні написи на стендах, що стояли біля входу. На них була різна інформація про заходи безпеки та намальовано мапу місцевості та написано різні захворювання і що в таких випадках потрібно робити. Олег усе розумів, швидко прочитав, і нічого такого не побачив. Проаналізуючи все, що було написано. Зробив кілька своїх висновків і за цей час минуло десять хвилин. Коли глянув на годинник, вдруге побачив, що вже треба йти. Підійшов до вхідних дверей, відчинив їх, зайшов до середини, а побачив жінку, що сиділа за склом, і верхи був написаний великий напис "Реєстратура". Підійшов, глянув на жінку, а вона сиділа в окулярах і її волосся було білого кольору. На вигляд їй було п'ятдесят років. Одягнений у білий халат. Жінка уважно дивилася на Олега та Олег підійшовши до вікна і ще більше почав хвилюватись, але не зупиняючись сказав:

— Доброго ранку. Вибачте мені, що я вас турбую. Ви не підкажете, якого лікаря я можу звернутися зі своєю проблемою.

Жінка уважно вислухала Олега, почула, як він розмовляє, а насправді хлопець має проблеми, і вона вже знала, куди йому треба звертатися. Від того, що він сказав, вона відразу зрозуміла те, що йому потрібно і саме якийсь лікар. Жінка довго не думала і відповіла:

— Доброго ранку. Ми можемо допомогти вам? Я бачу що у вас є певні проблеми, а у нас є дуже хороший лікар який розуміє такі проблеми, які є у вас, але він зможе прийняти вас о десятій годині. Зараз у нього консультація, і вона закінчиться за годину. Потрібно пройти в двісті третій кабінет який знаходиться на другому поверсі та зліва сходи до яких вам потрібно пройти та піднятися на поверх. А там ви самі побачите, до якого треба йти кабінету.

Олег:

— Дякую вам за допомогу.

Пішов до сходів, піднявся на другий поверх і коли відчинив двері, то побачив, що зліва від нього знаходиться завідувач відділення. Швидко підійшла, привіталася та сказала такі слова:

— Доброго ранку, а ви до кого прийшли?

Олег одразу відповів:

— Мені порадили у двісті третій кабінет, — кожне слово, коли він говорив, було зтяжне та ледве зрозуміле.

Жінка відразу почувши як розмовляє хлопець відповіла:

— Добре. Я вас розумію, куди вам потрібно. У нас дуже хороший лікар і він вам допоможе, але потрібно буде деякий час зачекати. У нього зараз консультація і він звільнить о десятій.

Олег:

— Добре. Я не поспішаю і зачекаю.

Жінка:

— Ви можете посидіти біля кабінету і я доповім лікарю, що до нього прийшов хлопець, якому потрібна допомога.

Олег:

— Дякую за допомогу.

Олег підійшов до кабінету, подивився, а там були великі двері та поруч дерев'яні стільці. Подивився на годинник, а тільки минуло десять хвилин і ще треба було зачекати деякий час. Олег був дуже радий, що зміг сьогодні самостійно дійти цього закладу, а це був перший крок. Раніше у нього виникали думки почати лікуватися, але через втручання спеціальних служб та різних кримінальних авторитетів, які постійно його катували, у нього зникла мотивація до змін і не могла зосередитися над тим, щоб у житті треба щось змінювати, а ці знущання були видалені з його пам'яті, нічого не розумів і далі продовжував жити своїм життям. Нарешті, після того, як він відвідав ринок, а там відчув впевненість і свободу і завдяки тому, що Василь Іванович директор цього ринку завжди чемно ставився до хлопця, підтримував його, але ці спогади також забуті. Залишилися лише у підсвідомості та давали впевненість та надію на те, що в житті щось зміниться. Хотів згадати, що з ним відбувалося й ті моменти, дні про які нічого не пам'ятає, але всі спроби згадати навіть якісь шматочки спогадів були марними. Нічого не виходило і всі зусилля не давали жодного результату.

Дивився на підлогу і намагався згадати все, що було у житті, але нічого не виходило. Виникали якісь хвилювання, а серце починало битися набагато частіше і очі бігали навкруги. Нічого не відбувалося і жодних спогадів не згадував, а ті моменти залишалися в прірві, в яку йому доведеться зайти і побачити все, що насправді з ним відбувалося. Це буде тільки з часом і зараз, напевно, не знає, чи зможе йому допомогти лікар. Тут лікарі з радістю пропонують допомогу та хваляться тим, що вони досвідчені фахівці з цієї справи. Лікарі завжди мають надію на те, що вони допоможуть у вирішенні проблеми, але хлопець цього не знав і розумів, що лікарі до будь-якої

людини, яка сюди приходить, ставляться з повагою і одразу дають психологічну підтримку потрібній людині і прийшли сюди. Людина без проблеми ніколи сюди не прийде і людина, що приходить, уже каже сама за себе, що їй потрібна допомога. Люди, які потребують дійсності допомоги фахівця, приходять саме до цього закладу. Олег міг би сюди ніколи не потрапити, якщо не ті всі обставини в його житті, які трапилися через втручання кримінальних авторитетів та спеціальних служб зі своїми різними спеціальними засобами, які застосовували проти Олега і тільки вони привели його саме сюди та змусили розпочати лікування. Все це вже пройшло і Олег міг би спокійно спілкуватися і в нього було б зовсім інше життя і жив як усі люди не турбуючись ні про що і ті моменти, коли починає розмовляти з людиною, йому стає дуже важко, соромно за те, що він не може сказати, ні слова не були б і ніколи не турбували його. Розуміючи набагато більше, ніж інші люди завжди мовчав і нічого не міг сказати. В словах нічого не міг висловити з того, що зрозумів, і це його ще більше пригнічувало та віддаляло від людей. Не хотів показувати свої вади і ховав їх завжди за усмішкою та спокійним обличчям показуючи людям, що в нього все добре і немає жодних проблем, а насправді проблеми були й дуже важкими. Потрібна була допомога фахівця, якого він відвідав. Олег, що протягом часу залишився до зустрічі з лікарем, сидів і дивився в ліву сторону, а потім у праву та намагався щось згадати, але нічого не виходило.

Час пройшов дуже швидко, як з кабінету вийшов чоловік років тридцяти з нахиленою головою та про щось думав, але про що Олег так і не зрозумів, а це було відбито на обличчі. Його турбували певні особливі проблеми та те, що пов'язане з сім'єю. Олег не почав думати та аналізувати його через обличчя і те, що турбує чоловіка, а у нього були свої проблеми і за хвилину з кабінету вийшов лікар. Це чоловік також тридцяти років, а на вигляд був молодим і одягнений у темну кофту, класичні штани та туфлі. Обличчя було аналітичним і він теж про щось думав і, швидше за все, про пацієнта, який вийшов із кабінету. Лікар не подивився на Олега, а підійшов до завідувача відділення, яка знаходилася у себе в кабінеті. Зайшов до неї і між ними почалася розмова. Олег тільки-но почув певні звуки і нічого не зрозумів з того, що між ними була розмова. У цій розмові завідувач відділення сповістила лікаря про прихід хлопця, якому потрібна допомога. Коли лікар повертався до свого кабінету, він підійшов до Олега і сказав:

— Доброго ранку. Я розумію, що ви хочете поспілкуватися?

Олег усміхнувся і як завжди вимовляючи слова відповів:

— Доброго ранку. Я хочу вам розповісти про свою проблему та знайти рішення.

Лікар:

— Добре. Я вас вислухаю. Заходьте та сідайте на стілець.

Олег увійшов до кабінету, а кабінет був невеликий і біля стіни стояло велике дзеркало і посередині два стільці один проти одного і на вікнах були ґрати, а колір стін був світлого кольору.

Олег сів на стілець, лікар зачинив за собою двері та сів навпроти.

Олег:

— Мене звуть Олег.

Лікар:

— А мене звати Олександр. Я психолог і розумію, що ви не просто так до мене прийшли і у вас є певні проблеми, про які ви хочете розповісти.

Олег:

— Зі зазвичай у мене є проблеми про які я б хотів розповісти і позбутися цієї проблеми якнайшвидше.

Олександр:

— Я вас уважно слухаю.

Олег почав розповідати:

— Я не можу розмовляти ще з дитинства і мене це дуже турбує.

Олександр уважно вислухав Олега і слухав кожне його слово, і він одразу відповів:

— Добре. Я розумію, що вам потрібна допомога і я вам можу допомогти, але лікування може зайняти певний час, а це як мінімум рік. Ви повинні до мене ходити один раз на тиждень на консультація за домовленістю і бачу що ви не працюєте але вам потрібно зрозуміти те, що якщо ви почнете лікуватися то кожна консультація вам коштуватиме певну суму грошей і обов'язково потрібно буде пройти лікування до кінця. Не за яких обставин не переривати лікування.

Олег уважно висох лікар і розуміючи що в нього більше немає жодного виходу зі становища відповів:

— Я згоден.

Олександр:

— Тоді давайте домовимось про оплату. Це теж має значення як для вас, так і для мене, а чому ви потім зрозумієте.

Олег:

— Добре.

Олександр:

— Скільки ви можете мені платити за консультацію?

Олег:

— Сподіваюся, що ми домовимось.

Олександр:

— Сенс в оплаті у тому, щоб ви більше цінували наше лікування, а якщо воно буде безкоштовним, то наш процес затягнеться і не дасть певного результату. Ви нічого не робитимете і не цінуєте наш внесок у розвиток та лікування.

Олег почав думати:

— Я зможу вам сплачувати сорок гривень. Це мої кишенькові гроші від батьків і я їх не витрачатиму на солодощі, а робитиму внесок у лікування. Це для мене має велике значення.

Олександр:

— Добре. Як ви вирішите, так і буде, а тепер домовимось про зустріч. Найближчим

часом у мене мало вільного часу і зараз його немає, і незабаром прийде новий пацієнт. Я не можу його утримувати. Та ще важливий момент. Як ми домовилися, так і має бути і ми нічого не можемо міняти, крім надзвичайних випадків, а так все має бути за планом.

Олег:

— Добре.

Олександр:

— Давайте ви прийдете тоді коли самі вирішите, що це вам потрібно. Про прихід ви можете повідомити завідувача відділення і він призначить вас час, а після першої консультації ми самі будемо домовлятися про зустріч.

Олег:

— Домовилися. Дякую.

Олександр:

— До зустрічі.

Олег подивився на лікаря і одразу зрозумів, що розмова закінчена. Лікар підвівся зі стільця і відчинив двері. Одразу вийшов із кабінету і думаючи про те, коли йому піти консультацію і про що там буде мова, не мав уявлення. Лікар був сильним аналітиком і це побачив по його обличчю, знав що говорить, і нічого, що не стосується проблеми, не казав. Був упевнений у кожному слові.

Спустився сходами на перший поверх, подивився на жінку, що сиділа за склом і щось писала у своєму журналі, не звернувши на нього уваги, що вийшов із вхідних дверей до центрального входу на вулицю та пішов тією дорогою додому плануючи першу зустріч.

Епізод 5

Зустріч із кримінальним авторитетом

Нічого випадкового в житті не буває, все якось та кимось сплановано, але про всі ці плани ніхто ніколи нічого не знає, а коли все трапляється то з'являється таке відчуття начебто це все випадковість, але нічого випадкового не буває. Тільки в такі моменти Олег починав замислюватися, що життя не таке безпечне, як воно вважається на перший погляд. Кожен, хто має відношення до іншого світу беззаконня, один за одним стежить і всі хочуть про кожного знати. Ніхто ніколи в житті нічого не приховає про все, завжди дізнаються. Ця зустріч відбулася, коли Олегові було чотирнадцять років, а тоді він ще був хлопчиком, який нічого не розумів про цей світ. У той час любив читати книги і час від часу, коли в нього був вільний час, Олег приїжджав на книжковий ринок і там дивився цікаві книги нових авторів, які писали різні оповідання і в той період почав цікавитися темою психології, про яку нічого не знав. Почав читати книги з психології так як він ще цього не розумів що психологом потрібно народитися і всі знання написані в книгах це досвід людей які від себе ділилися знанням з іншими для покращення життя та можливості самостійно розібратися у своїх проблемах, що передають інформацію в друкованій формі. Кому цікаво читати одні книги, а кому інші й у кожного свої бажання читати книжки. Деякі люди приїжджають туди для пошуку

цікавого фантазійного сюжету та фантастики чи детективу, а інші люди хочуть стати ще розумнішими і вони шукають книги з психології і хочуть більше зрозуміти світ людини та її душі, пізнати набагато глибше за душу, ніж вони знали. У кожного свої цілі, але є як добрі люди так і злі, і у кожного свої цілі. Добрі люди допомагають іншим людям щоб вони психологічно не хворіли і їхнє життя налагоджувалося і проживали цікаве життя, а злі люди для того щоб навпаки погіршити чиєсь життя при певних цілях та оволодінні чимось дорогоцінним і вони також купують книги з психології для того, щоб зашкодити. Кожен свої інтелектуальні здібності спрямовував у своє русло і за певних цілей і ніхто просто так нічого не робив, обов'язково є і буде кінцева мета і щоб вони ставали менш розумними і нічого не розуміли про своє життя, втрачали роботу, не могли думати, приймати рішення. Погоджувалася на все, що їй пропонують проти своєї волі. Відмовитися від тієї справи, якою він займається і в першу чергу це справа, яка в майбутньому дасть дуже хороший результат і допоможе багатьом людям. Не всі люди хороші на перший погляд, як вони виглядають у світі завжди потрібно розуміти людей, аналізуючи їх з різних сторін. Тому що вони одягаються і показують себе з усіх боків доброти, щирості, вихованості найчастіше помилкою і насправді там зовсім інакше. Мало хто розуміє як інша людина може дозволити собі зіпсувати комусь життя і забрати те, що належить іншій, але такі люди є і у них свої наміри і вони ніколи не звертають уваги на моральні цінності та закон, які бережуть люди заради блага суспільстві. Злочинці завжди вчилися приховувати наміри за добротністю маскуючи себе під невинність та благодійність. Багато хто не знає про ці методи впливу, які застосовують для скоєння злочину. Іноді роблять все для оволодіння інтелектуальною роботою, що коштує більше ніж речі. Людина може одягнутися за будь-яку ціну і не заборонено ніким, кожен вибирає собі одяг як захочеться і за ним можна ховатися будь-хто. Злочинець одягається так щоб насправді ніхто не побачив справжні наміри і ходить по вулиці колись і спокійно заходить в магазин, знайомиться з іншою людиною та спілкується з нею, а справді це дуже погані люди, які хочуть якнайшвидше заволодіти тим, що у них немає різними методами, використовуючи далекі для людей хитрощі, іноді навіть силу та обман. Багато людей вірять у зовнішній вигляд, а коли бачать людину, одягнену відкрито з добрим обличчям без поганих намірів, то цій людині в будь-якому разі вже довірятимуть і розповідатимуть різні речі. А також такі методи використовують спеціальні служби і вони швидко входять у довіру людини, одягаючись просто та без виділення статусу. Важко дізнатися, хто на правді ця людина. Це справа яким вони займаються щодня віддаючи всі свої сили та інтелектуальні здібності, що їм у майбутньому дає величезний результат розвитку ставати ще більш непомітними та певним заробітком. Іноді після спілкування з людиною, що добре бачиться, втрачається натхнення і мотивацію до певних цілей і це вже перші кроки до знищення душі і припинення певної діяльності. Злочинці чекають, щоб якнайшвидше нашкодити тому, хто в житті створює цей світ, будує вдома, пише нові книги, які люди охоче купують і читають і в захваті від написаних текстів і одержують від цього задоволення, і втручання таких негативних людей знищує все добро і багато книг та не через

злочинців, які робили все, щоб чогось не було в світі і світ стає ще біднішим та темнішим, коли не з'являється щось світле. Зміню людей у кращому напрямку. Злочинці зупиняють таких людей, які пишуть хороші книги, люди, які мали побачити написану книгу, вже ніколи її не побачать і в цих людей не буде зовсім інше життя, гірше. Вплив на одну талановиту людину несе за собою наслідки для багатьох. Книги, які пишуть письменники, надихають інших людей на якусь працьовитість і відкриття чогось нового у своєму житті та займання якоюсь цікавою справою, яка допомагає іншим людям. Це все коло в якому присутній взаємо обмін розвитком, почуттям радості і майбутнім тим, хто перевдягається в такий одяг та показує себе з кращого боку, але є злочинцем. Це люди перевертні, які прокидаючись вранці, мають один вигляд, а це злий, невдоволений з бажанням руйнувати все світле і те, що допомагає іншим людям, а в обід, коли вони йдуть до магазину або на роботу, їхній вигляд змінюється на беззахисність та турботливість інших. Цей світ дуже небезпечний і у всьому, що є намальована доброта, там завжди є небезпека, хтось розуміє це тоді, коли потрібно, а хтось уже пізно, коли втрачає те, що було дуже цінним у його житті і цілі вже стають не досягнутими. Слово, яке сказане такою людиною має гарний вигляд, але воно може мати зовсім іншу інформацію і в цій інтонації може бути стільки неприємного, злого, що після почутого слова нічого не хочеться, але це було добре слово. Про це ще нічого не знав, не розумів, що люди дуже часто обманюють інших людей для того, щоб заволодіти чимось майном і тих людей, які все життя працювали, накопичили гроші, а потім у них це відбирали. Цей світ дуже небезпечний і кожен хоче щось у когось відібрати, не заробивши чесною працею, працюючи багато років. Такі люди, як кримінальні авторитети, не хочуть працювати щодня докладаючи до цього багато зусиль, а вони відбирають у інших людей різними методами того, що вони самостійно заробили за законом і їх нічого не зупиняють і роблять все, що хочуть. І спеціальні служби зацікавлені у своєму розвитку та збагаченні ніж когось іншого і коли у них нічого не виходить то вони відшукують ти у кого можна це відібрати і застосовують різні хитрощі і це стосується як фізичних речей так і інтелектуальних досягнень когось у будь — якій галузі діяльності. У них більше можливостей, ніж у звичайної людини і багато вже відібрали у людей і за їх втручанням цей світ вже став зовсім іншим. Це стосується навіть звичайнісінького, а це написання книги. Адже людина, яка ніколи нікого не обманює і вона зосереджена не на тому, щоб когось обікрасти та заволодіти чужим майном, а зосереджена на тому, щоб написати книгу і вона щодня про це думає та працює над цим, витрачаючи достатньо часу, а потім, коли це все доходить до самого кінця бачить певний результат, але для цього було витрачено не один рік роботи та нелегкою, а інші люди користуються такою можливістю та в різний спосіб намагаються оволодіти тим, що було зроблено кимось і збагатитися на цьому. Усі інтелектуальні здібності наявні в людини це також робота багатьох поколінь, але її знищують або відбирають так, як це відбувається з Олегом. Для того щоб ця людина мала певний інтелект, а вона просто так не з'являється, і для того, щоб вона знадобилася дуже довгий час працювати і це створюється протягом багатьох років. Він

не звідки не візьметься, і це дуже важка праця і мало хто хоче працювати щоб був і ті, хто не має інтелекту, але вони хитрі та дещо знають про те, як обдурити іншу людину використовуючи різні впливи для погіршення роботи або знову ж таки отримати те, що належить їм, а людина, яка ще нічого не знає про цей світ і тільки з'явилася в ньому, може стати жертвою і потрапити в пазурі таких людей з яких буде також важко знайти вихід, і це так як сталося з Олегом. Люди які робили над ними різні експерименти і знищували його пам'ять, а вони вже в ньому бачили інтелект ще з дитинства робили все, щоб у нього нічого не вийшло, але самі працювати над тим, чим Олег хотів створити не хотіли, а через його виховання він у будь-якому разі відмовився і не працював з ними, і це було видно ще з дитинства та мало хто хотів б так багато працювати для створення чогось нового, чим працювати, а Олег був з працювитої сім'ї і на першому місці завжди була робота, а все інше на потім і в Олега теж виховувалися такі якості працюovitості яких не було у тих, хто зіпсував йому життя. Напрямок і вже нічого не виправити, але Олег надалі сподівався на краще життя і книги допомагали йому вірити у своє світле майбутнє.

Наразі Олег вийшов із тролейбуса біля книжкового ринку. Був зацікавлений переглянути книги нових письменників, які в недавньому часі змогли видати книгу і продавати на книжковому ринку багато різних книг на різні теми в різних напрямках. Але хлопець якому було чотирнадцять років мало розумів про цей світ і що він уже дорослий батьки не хвилювалися знали, але в багатьох випадках був самостійним і могли без хвилювання відпускати одного в такі місця адже там на їхню думку крім книг нічого небезпечного не може бути. Це місце, де люди купують книги, цікаві книги навчають доброті, працюovitості, дають мотивації, щось відкривають для іншої людини, показують інший світ або світи, які можуть бути описані письменниками. Письменники це дійсно творці інших світів, які створюють дивовижні світи, а потім показують іншим людям у книгах. Ніхто ніколи не міг подумати, що на книжковому ринку може бути щось небезпечне. Місце зовсім безпечне і які тут можуть бути бандити, а це на перший погляд, кримінальні авторитети чи спеціальні служби. Тут продаються різні книги, казки та діти дуже часто сюди їздять самостійно, щоб купити книгу чи якусь казку і почитати, а можливо побачити якогось письменника та познайомитися з ним. На увазі тут чарівне місце для тих, хто любить читати книги. Книги, які ніяк і нікого не ображають і приносять тільки одну користь і змінюють життя в кращому напрямку, але за цими книгами та цим місцем насправді ховаються справжні жахіття, зроблені тими людьми, які зрозуміли, що тут люди, які хочуть змінити своє життя, створити щось нове у житті для кожного бандита. тут справжня нажива та можливість неймовірного заробітку. Такі люди замаскувалися під продавців і почали полювати на інтелектуалів заради своєї користі і не тільки захоплювати все на своєму шляху, а й знищувати тих, хто не згодився з ними працювати і віддавати все зроблене і зароблене їх нелегкою працею. Завжди було і буде жадібність до наживи та захопити як можливість більше і навіть ідеї це також для них гарна знахідка. Ідеї, які мають велику цінність, можна реалізувати і в майбутньому принести величезні заробітки, і цю ідею можна вкрати у

звичайного хлопчика, який приїхав сюди купити книги і подивитися нові надходження. Одна ідея може не тільки створити новий світ, але змінити його і навіть при написанні книги це також має велике значення або створення якоїсь інтелектуальної програми, і тут також продаються диски різних програм для комп'ютерів. На перший погляд, тут не може бути нічого небезпечного і Олег, коли вийшов з тролейбуса, подивився вперед, ліворуч, праворуч і побачив величезний світ книг. Він був у захваті від того, що бачив це таке місце де стільки інформації від різних письменників, які розповідають про свої світи. Вже давно Олегові дуже хотілося почитати якусь нову книгу, а тут завжди продається щось нове. Але він не мав грошей і розумів, що кожна книга коштує невелику суму, і навіть цього в нього не було. Хотів просто подивитися на творіння людей, які лежать у продавців на огляді людей. Коли побачив книжковий ринок, був настільки захоплений тим, що бачив. Не мав слів і на зупинці завмер на місці, стояв і мовчав і дивився на те, що було попереду, а там ряди з різними книгами. Ніколи не бачив такої великої кількості книг, як тут. Адже це творіння людей і тут зібрано інтелектуальні роботи багатьох людей, які тривалий час працювали над книгою. Не міг у це повірити, що опинився у такому місці. Це була якась казка, щось неймовірне про що навіть ніколи не могло подумати що є такі місця, але в таких місцях почали працювати дуже погані люди з такими намірами і ті вихователі в дитячих садках працювали на них і їхня діяльність також була спрямована на знищення нового, розумного. покоління.

Подивився вперед і побачив асфальтну стежку і з правого боку стояли продовольчі місця і це скидалося на ринок Троещина, але замість одягу тут продавали книги та різні інтелектуальні ігри, диски, і на кожному місці стояв продавець. То були розумні люди, але не всі і серед них іноді тут працювали кримінальні авторитети. Олег про це не знав і кримінальні авторитети, які час від часу самостійно дивилися на тих людей, які сюди приходили та приймали своє рішення для подальших дій і самі вирішували те, що з ними робити та відібрати. Замасковано працювали, щоб познайомитися з якоюсь розумною людиною і якнайбільше про неї дізнатися, а потім якщо це буде цікаво кримінальному авторитету відібрати все те, що має і заробити на цьому грошей.

Пішов уперед і почав дивитися на людей, але люди чомусь були різними та відрізнялися своїм зовнішнім виглядом. Він щось почав розуміти що тут щось не так і дивився спочатку на одного чоловіка, а він мав вигляд з першого погляду звичайні, але придивившись, бачив у них щось темне, а інші були прості люди, і це серед продавців, які працювали. З'являлося почуття хвилювання, небезпеки та страху, але від чого не розумів. Олег почав обережно дивитися на продавців, а коли підійшов до книг зовсім перестав дивитися на них, щоб нікого не ставити в неприємне становище, йому було соромно і чого почав боятися, і не хотів нікого розглядати, але коли почав дивитися рідким поглядом на людину, що стоїть попереду, не зрозумів, що риси обличчя дуже злі, але вони були приховані за гарним одягом. Олег подивився на цю людину і, схоже, він тут продавав книги добрі книги. Щось тут було не так, але Олег зробив зовсім інший вигляд та почав повільніше поводитися знаючи те, що він дитина, а чоловік був

набагато сильнішим і міг зробити з ним все що завгодно. Почав хвилюватися, стало страшно від почуття людини, що з'явилася побачивши. Його інтелект і думки проаналізували набагато швидше все, що відбувається навколо, дали певний сигнал його підсвідомості у висловленні відчуття, що тут щось не так і є десь небезпека і треба бути набагато обережнішим.

Олег сховав руки у кишені, зробив сутулий вигляд і нахиливши голову пішов уперед. Чоловік відразу звернув на нього увагу і став розглядати хлопця і на вигляд хлопець не такий простий як на перший погляд і він щось запідозрив, а це дуже вмілий фахівець, який руйнує душі людей та після спілкування з ним люди починають психологічно хворіють і в усьому з'являється. апатія, зникає мотивація і перестають будь-що робити сховавшись у квартирі на багато років, а можливо від такого втручання в душу можуть прожити в такому стані до самого кінця життя. Олег був так зацікавлений у книгах, що його очі бігали ліворуч, праворуч. Зайшовши на ринок не знав з чого почати і хотів подивитися книгу, одну, якусь цікаву, але їх було багато чого опинившись тут відразу розгубився. Пройшовся вперед і попереду побачив чоловіка, який був одягнений у темно-синій одяг, а це спортивні штани і так само вгору, а на ногах були сандалі. Здивувався, і не розумів чому чоловік саме так одягнений, а сам був високо на зріст і у нього на плечах лежало довге волосся. Щодо рис обличчя, то вони були гострими, і відразу можна було зрозуміти, що ця людина не така добра, як на вигляд здалеку. Гострі риси показували Олегу, що вона небезпечна в невідомо що від неї чекати і треба бути обережним. Захотів цю людину обійти стороною і пішов ліворуч, але чоловік, який уважно дивився на Олега, сказав коли він проходив недалеко від нього:

— Хлопчик. Ти шукаєш книжку?

Олег почув слова і щоб не виникло конфлікту, адже це була невідома людина з такими ж намірами, зупинилася і відповіла і так само, як завжди, через слово вимовляла слово:

— Доброго дня. Так, я сюди приїхав подивитись книги.

Чоловік:

— Заходь до мене на місце. Я продаю різні книги і можу вам щось підказати, що зараз краще прочитати.

Олег хотів втекти від нього але не наважився знати про те, що можуть бути погані наслідки як його вже помітили і його вихованість також не могла бути зухвалою і проігнорувати звернення, відповів:

— Які у вас книги?

Чоловік уважно дивиться на хлопця і одразу зрозумів його проблему, бо сам займався таким видом діяльності на людей.

— Різні, починаючи з художньої літератури і закінчуючи психологією. Якщо вас хвилює щось певне, то ви можете сказати і я вам знайду цю книгу у себе або на іншому місці в нашій лінії продажу книг.

Олег подивився на чоловіка, зробив кілька кроків уперед, підійшов до нього на

безпечну відстань та відповів:

— До якої ви мені хочете показати і підказати нову книгу, але я приїхав подивитися книги, а якщо побачу щось цікаве, то обов'язково придбаю, а так у мене немає переваги до чогось особливого серед авторів. Я читаю різну літературу.

Чоловік уважно подивився на хлопця зверху вниз і сказав:

— Мене звуть Сашко. Я продавець-консультант книг різного напрямку, але найчастіше на моєму місці бувають книги з психології.

Олег уважно подивився на чоловіка і зрозумів, що чоловік дуже небезпечний, але не хотів створювати незручну ситуацію і відповів:

— Мене звуть Олег і мені ще рано читати дорослу психологію через відсутність досвіду. Я цього не знаю.

Сашко:

— Якщо ви не знаєте, що таке психологія, то давайте я вам допоможу з нею познайомитися. Можливо, вас щось зацікавить із психології.

Олег:

— Добре.

Сашко:

— Це наука, що вивчає життя людей у різному напрямку. Вона допомагає людям позбутися непотрібних комплексів. Комплекси — це ті емоції та почуття, які заважають людині вільно жити та виражати себе в суспільстві. Комплекси не дають спокійно спілкуватися та досягати своїх певних цілей, адже люди дуже сильно скуті і багато що бояться у житті. Це також їх турбує і уповільнює досягнення своїх цілей і тому я вивчаю психологію дуже довгий час і розумію, що психологія потрібна людям, але не кожна людина готова з нею зустрітися. Адже в психології є настільки різні речі, що іноді люди цього не розуміють і починаються зовсім інакше ставитися до психології, а я як продавець-консультант розумію людей і даю їм інформацію з розумінням, щоб вони розуміли, що таке психологія і у них не виникало жодного негативного ставлення до неї.

Олег уважно вислухав Сашка і сказав:

— Якщо чесно кажучи то я зовсім не розумію що таке психологія але з того що ви мені сказали, — а Олег дуже сильно зацікавився і чоловік це побачив, і він його уважно слухав, — не дивлячись на те, що вона потрібна людям для покращення життя то в моєму випадку це ще рано, — Олег довго вимовляв слова, а чоловік стояв і уважно слухав, — коли настане час, тоді я обов'язково з нею познайомлюсь, — Олег замовк, нахилив голову і продовжив говорити, — якщо це мені допоможе почати краще розмовляти, можливо, я в цьому буду зацікавлений.

Сашко:

— Я бачу, що у вас є певні недоліки у вашому спілкуванні, і вони вам заважають розмовляти. Я вас розумію, таке іноді трапляється і ви не одна людина в цьому світі така, що говорить. Багато людей не можуть розмовляти як інші люди, іноді коли я зустрічаю таких людей, розумію, як їм важко в житті, вони не можуть їм

насолоджуватися, навіть у спілкуванні з іншими людьми. Це дуже заважає і пригнічує, а психологія допомагає подолати певні перешкоди як у вас. Тому я хочу запропонувати вам деякі книги для саморозвитку і тут нічого такого страшного немає, що ви так розмовляєте. Вам стане краще.

Олегу уважно подивився на чоловіка і розумів щось тут не так, але дивлячись на те, що чоловік дуже добре знає свою тему про яку він зараз говорить і на його вираз обличчя почав йти на зустріч:

— Добре. Я познайомлюсь із психологією.

Сашко:

— Тоді я хочу вас запросити у своє місце де я продаю книги, — Сашко озирнувся і почав кульгати на праву ногу, пішов уперед у ряди де продавалися його книги, а Олег подивився на чоловіка і побачив що у нього деякі фізичні вади, але на це не Аджє звертав уваги розумів що люди такі які вони є можливо у людини щось трапилося і тут нічого такого страшного немає і він пішов за чоловіком. Вони разом пройшли кілька місць, де продавалися книги, такі як детективи та казки. Чоловік підійшов до свого місця, де він продавав книги і сказав:

— Дивіться, у нас є книги в різному напрямку як глибинна психологія як аналізу. Є найвідоміші аналітики, які зробили свою справу для розвитку людей та розуміння цього світу. Вони допомогли багатьом людям позбутися певних перешкод у житті. Є кілька книг, якщо вас цікавлять книги з розвитку особистості та мотивації. Іноді буває, коли людина зустрічає на своєму шляху важкі перешкоди, у неї зникає бажання будь-що робити і вдосконалювати себе, розвивати свій аналітичний розум. Таке іноді буває не лише духовно перестає розвиватися, а й фізично. Я помітив у вас певні вади і тому я ще можу вам запропонувати ось ці книжки з мотивації, — показав рукою в інший бік, де лежали інші книжки інших авторів психології.

Олег уважно подивився на чоловіка і почав розглядати книги, а вони були цікаві, кольорові та назви книг також привертали увагу, але Олег не поспішав і знав, що у нього немає грошей на дорогі книги і все що він міг собі дозволити так це купити книгу, яку продають дешевше та була у використанні. Все, що зараз міг так це взяти книгу і прочитати кілька абзаців і покласти її на місце і потім подумати про те, що там було написано. А чоловік уважно дивився на хлопця і розумів, що це дуже розумний хлопець, але у нього є свої проблеми і вже знав, через що вони виникли, але про це він нічого йому не сказав і весь час уважно за ним спостерігав, а насправді це був кримінальний авторитет. та людина серед порушників закону. Всі його боялися і все що виділяло його серед інших так це аналітичний склад допомагав більше бачити багато різних ситуацій рятуючи їхнє життя. Використовував інтелект для злочинної діяльності, а чи не для блага людей. У багатьох темах був досвідченим і завжди обережним, що також відрізняло його від інших бандитів. Всі до нього прислухалися, незважаючи на те, що він має фізичні вади. Олег йому чомусь не сподобався і можливо через те, що у нього був набагато сильніший інтелект, але вже понівечений іншими бандитами. Олег міг бачити цей світ набагато краще за тих поганих людей і в

майбутньому він міг стати для таких великою проблемою. На обличчі цього хлопця також було видно те, що ця людина жила і житиме за законом і не порушуватиме її ніякі правила теж. Робитиме все щоб інші так жили як він, а це нікому не потрібно тим більше такому кримінальному авторитету як Саші живе як хоче і робить все що хоче і задовольняє свої потреби тоді коли йому хочеться незважаючи на те, що у світі є закони, а він їх постійно порушує і повністю насолоджується життям без заборон дозволяючи собі робити все, що захочеться, використовуючи свій інтелект.

Олег уважно дивився на цього чоловіка і розумів що тут щось не так адже чоловік дуже розумний, але він працює тут, продає книги. З його розумом можна було працювати в якійсь компанії і робити речі набагато краще і заробляти чимало грошей, а тут чоловік так впевнено розмовляє і пояснює те, чим він займається і продає книги, а тут одразу у Олега виник сумнів у тому, що цей людина не просто і так швидко підійшла до нього.

Олег спостерігав за чоловіком і дивився на книги, а чоловік стояв хвилину, і коли Олег глянув на нього, він йому сказав:

— Ви підібрали собі книгу?

Олег:

— Ще ні, потрібен час.

Сашко:

— Якщо у вас є бажання, я можу вам ще щось підказати. Ви навіть можете взяти одну будь-яку книгу та почитати.

Олег з подивом подивився на Сашка і подумав:

— Як людина може дати книгу іншій незнайомій людині, щоб вона її прочитала, а потім повернути назад. Та ні, такого не може бути. Тут щось, напевно, є якийсь темний задум, — подивився на Сашка, — люди не дають просто так книги іншим людям, а тим більше не знайомим. Книжка коштує грошей і щоб її прочитати потрібно спочатку купити. Нічого безкоштовного немає.

Сашко:

— Ви обрали книгу, яку ви читатимете? Чи вам тут нічого не підходить?

Олег заїкаючись, відповів:

— Ви знаєте, я хочу вам сказати, що книгу я зможу купити наступного разу. Зараз я не маю бажання.

Сашко:

— Я вас зрозумів. Але я вас хочу попередити про те, що я зараз помітив із вашого висловлювання розмови та зовнішнього вигляду.

Олег:

— Про що? Щось трапилося?

Сашко:

— Я хочу вас попередити про те, щоб ви були обережні у спілкуванні з незнайомими людьми та обходили їх стороною. Це дуже небезпечне місце, куди ви прийшли сьогодні.

Олег з подивом подивився на Сашка і сказав:

— Як небезпечно? Адже тут продаються лише книжки.

Сашко ще раз повторив:

— Це дуже небезпечне місце.

Олег:

— Тут книжки можуть бути небезпечними?

Сашко:

— Я чесна людина і говорю вам відверто і не хочу брехати. Це небезпечне місце, будьте обережні. Звичайні люди як ви тут можуть дуже сильно постраждати і це може вплинути на ваше життя та невідомо як. Краще вам сюди більше не приїжджати. Якщо ви хочете зберегти себе і свій інтелект, то тримайтеся подалі від цього місця, — проковтнув слину, — якнайдалі і за будьте нашу розмову.

Олег нічого не зрозумів з того, що сказав чоловік і відповів:

— Я вас не розумію. До чого тут книжки та що в них небезпечне?

Сашко:

— Небезпека не в книгах, а в цьому місці, і коли ви подорослішаєте, тоді зрозумієте про що я вам казав, якщо ви згадаєте нашу розмову.

Олег:

— Я не доросла людина але й не дитина і десь у житті бачив і багато чого можу зрозуміти.

Сашко:

— Якщо ви розумний хлопець, а на вигляд ви розумний незважаючи на те, що ви не можете розмовляти я розумію що ви розумієте набагато більше ніж кажете, то вже повинні побачити мене як зовсім іншою людиною і не того продавця, який тут повинен стояти і продавати книги.

Олег нахилив голову:

— Я дещо почав розуміти, що ви розумна людина для такого місця і того, щоб продавати книги.

Сашко:

— Ось бачите. Ви вже побачили це і це дуже добре і як ви думаєте. Чому я тут працюю? Ви думаєте, що я продавець книг?

Олег:

— На вигляд ви не схоже на продавця книг.

Сашко:

— Самі все розумієте та побачили більше за інших людей. Я тут не продаю книги і в мене зовсім інше призначення та цілі, про які я вам нічого не скажу. Якщо ви розумний хлопець, то ви відразу самі все зрозумієте, — Олег серйозно подивився на чоловіка і йому стало соромно, — ні ви не помиляєтесь. Я вже вас проаналізував і зрозумів щось своє, а що, я не скажу, — Сашко вже зрозумів, що він зрозумів і запитав, — мені треба вам пояснити?

Олег:

— Ні, не треба.

Сашко:

— Ви не помилилися і правильно мене зрозуміли. Так, я зовсім інша людина і тут працюю не для того, щоб продавати книги і якщо ви вже змогли проаналізувати мої риси обличчя, то повинні розуміти, що не так гарний, як я себе подаю при розмові.

Олег:

— Так, я вже зрозумів, що ви не та людина, — уважно глянув у вічі, — що вам від мене потрібно?

Сашко:

— Мені було цікаво що ви за хлопець, який з'явився в цьому місці. Тут не так багато людей, як ви й так виглядають. Я не звертаю уваги на вашу мову і бачу, що ви знаєте набагато більше. Така мова має початок виникнення і дає зрозуміти, що у вашому житті вже були певні перешкоди. Це було лише попередження того, що ви розумний хлопець.

Олег:

— Як неприємності можуть позначитися у моїй мові? Це було від народження. Я так говорю дуже давно, а за час життя так не навчився вимовляти слова.

Сашко:

— Якщо ви так думаєте, що ви так завжди розмовляли, то краще далі так думайте. Але я вам підкажу. Насправді це було втручанням когось з боку. Ви комусь не сподобалися чи навпаки і вас не залишили поза увагою. Ви не сподобалося те, що ви маєте інтелект і коли станете дорослим розумнішим за інших.

Олег:

— Я нікому нічого поганого не зробив. Чому ви не впевнені, що я таким народився?

Сашко:

— Я вже доросла людина і знаю набагато більше, ніж ви.

Олег:

— Але як і коли? Я нічого не пам'ятаю, щоби хтось зі мною робив.

Сашко:

— Вам не потрібно пам'ятати і в будь-якому випадку дитина нічого не зможе зробити дорослому, а далі це лише швидка справа тих, кому ви потрібні.

Олег:

— Я нічого не розумію, що ви зараз говорите.

Сашко:

— Ви повинні також зрозуміти, що це зовсім інший світ і не такий, який був у вашій виставі дитини. Люди навколо дуже заздять іншим людям і найбільше тим, хто набагато розумніший за них. Вони можуть бути набагато краще майбутнє і можуть зробити набагато більше цікавого, ніж інші.

Олег:

— Я ж сюди приїхав подивитися книжки.

Сашко:

— Я вас розумію, що вам цікаві книги, а ті, хто тут працює у них зовсім інші цілі і не сходять на ваші. Краще йдіть і більше сюди ніколи не повертайтеся.

Олег:

— Я нікому нічого погано не робив. Навіщо це мені робити?

Сашко:

— Ви ще дитина і нічого не розумієте. Вам не допоможуть книги з психології та щоб почати знову розмовляти. Це з'явиться лише тоді, коли провини вас дадуть спокій.

Олег:

— Про що ви зараз кажете?

Сашко:

— Я вам натякнула і більше нічого не можу сказати. Краще бережіть інтелект і менше з ким спілкуйтесь. Це вам був подарунок із самого народження.

Олег:

— Дякую що ви мені зробили комплімент але я не знаю що я знаю у житті щоб думати що я такий розумник. Можливо з часом коли я дізнаюся що я знаю, та зараз нічого не можу сказати що я знаю. Сашко:

— А мені не треба нічого казати. Я все бачу за вашим виразом обличчя. Спілкуючись із людьми я багато чому самостійно навчився і тепер маю досвід бачення людей. Я бачу, що ви розумна людина і вам потрібно берегти себе, — подивився вниз, — ця порада може бути як хорошою так і не дуже і які наслідки після нашої зустрічі можуть бути, я цього не знаю. І говорю вам забути про цю зустріч.

Олег:

— Я з радістю забуду.

Сашко:

— Важко забути таку людину як не схожа на інших. Я зовсім інший. Вибачте, але вам доведеться про це вдень і назаавжди забути. Олег:

— Та я вже все забув, що я з вами зустрівся. Мені вже треба їхати додому, бо батьки хвилюватимуться. Я вже й так затримався на цьому книжковому ринку більше, ніж треба.

Олег почав дуже сильно боятися і Сашко сказав:

— Добре. Доброго вам шляху, — Сашко дістав з кишені дивну річ, Олег на це звернув увагу, і він зробив кілька клацань цією річчю і все що тільки-но відбувалося з Олегом зникло з пам'яті і у нього виникло таке відчуття, що це все було в сновидінні. Олег нічого не сказав у відповідь Сашкові як повільно розвернувся і пішов уже в сонливого стані. Дійшовши до зупинки, одразу сів у тролейбус і поїхав додому, а коли приїхав і зайшов до квартири, не звернув уваги на батьків і ліг спати. Цей весь день у його пам'яті запам'ятався як туманне сновидіння і залишилося таке відчуття, що цього дня начебто ніколи не було.

Епізод 6

Подарунок

Звичайний працьовитий день у якому як завжди нічого не відбувається і всі люди

працюють на ринку, а Василь Іванович сьогодні рано-вранці і раніше за всіх приїхали на своє робоче місце, щоб подивитися якомога більше лежали на столі вже довгий час. Без часу він ніяк не міг виконати свою роботу. О сьомій ранку прокинувся, а на вулиці було тепло і за вікном сяяли сонячні промені надихаючи на роботу, але Василь Іванович ніколи не залежав від погодних умов. Незважаючи на те, що за вікном може бути дощ чи сніг, Василь Іванович завжди був гарним настроєм і з усмішкою дивився на кожен сезон погоди і на це ніколи не звертав уваги. Завжди був у настрої та мотивований у своїй роботі і не за яких обставин не відволікався від справ, які виконував якісно та не залишаючи нічого на потім. Розуміючи, що все, що буде залишено на потім, так і залишиться там. Як завжди, все можна зробити сьогодні і для цього потрібно трохи більше працювати та уважніше дивитися на виконання роботи. Коли Василь Іванович підвівся з ліжка, він одразу підійшов до вікна, подивився, а жив на другому поверсі у шістнадцятиповерховому будинку. Вигляд з вікна був не кращий але не дивлячись що це був другий поверх він міг побачити більше ніж якщо він жив би на першому але також на це не звертав уваги. Більшість часу проводив на роботі, а додому повертався тоді, коли наставала ніч, і йому треба було спати та відпочивати. У цей невеликий проміжок часу перебування вдома займався собою, а це робив акуратний одяг і готував вечерю, і це було дуже рідко. Подивився у вікно, а на вулиці не було жодної людини, усі відпочивали. Він розумів, чи раніше прокидається, тим більше зможе виконати роботи. Зайшов на кухню, зробив каву, яка її завжди з самого ранку підбадьорювала і робила каву подвійною, бо хотів якнайшвидше прокинутися і не сидіти півгодини за кухонним столом і думати про щось далеке чи збиратися силами для того, щоб одягнутися і вийти на кухню. вулиці. Він робив це дуже швидко, зробивши кілька ковтків кави і не сідавши навіть на стілець Василь Іванович одразу зайшов до ванної кімнати. Як завжди приймав холодний душ, і це ще більше підбадьорювало. Ніколи не боявся ні холоду, ні тепла і був у тонусі і ніколи на це не звертав уваги. Це його не зупиняло, був повністю зосереджений на своїх цілях. Якщо щось відволікався, він це швидко усував і далі робив свою роботу. Себе виховував самостійно ще з самого дитинства і те, що завжди до кінця потрібно виконувати роботу і не звертати увагу на всі незручності, що виникають у житті, а їх може бути багато чого можна нічого в житті не зробити, звертаючи на них увагу. Завжди ставив собі мети і незважаючи ні на робив усе задля їх досягнення. Якщо на вулиці буде дуже холодно та йтиме сніг, і всі люди будуть знаходитися вдома біля каміна або батарею, а Василь Іванович йтиме туди куди йому потрібно і завжди робив те, що він хотів зробити, а за життя зробив більше роботи, ніж хтось і це завдяки своїй наполегливості та вихованості. З самого дитинства він завжди мав стійкість та мотивацію до роботи і нічого не зупиняло якихось труднощів. У ванній кімнаті подивився в дзеркало і посміхнувся розуміючи що він сьогодні прокинувся і настав новий день у якому буде багато цікавого і це йому подобалося відчувати такі відчуття щодня і те, що настав новий день. Ніколи не відмовлявся прокидатися так, як це роблять інші люди і коли дзвонить будильник, вони його вимикають і продовжують спати до останнього, а потім

із подушкою в руках біжать до зупинки, щоб встигнути на роботу і не отримати попередження про запізнення зниження заробітної плати. А у Василя Івановича ніколи не було таких думок, і він викидався і йшов із радістю працювати і завжди цінував свою роботу. Василь Іванович ще змалку звик до роботи і ніколи не міг просто так сидіти і нічого не робити, а якщо що траплялося, то для нього це був невдалий день і найчастіше сам собі знаходив якусь роботу по дому. Завдяки своїй працьовитості став директором ринку Троєщина, і це все самотійні здобутки. Ніколи ні на кого не покладався і не думав, щоби свої обов'язки перекласти на іншого. Ніколи не віддавав свою роботу хоч би якою вона була і все завжди сам робив, а таке ставлення виховало в ньому певні риси характеру, що в майбутньому допомогло краще і швидше справлятися з обов'язками і не затримувати на столі різні справи, якими займався. Аналіз кожної праця давав більше досвіду і тому він був розумніший за інших і це завдяки тому, що він завжди все робив сам і ніколи не відмовлявся від роботи. З самого дитинства зміг виховати в собі самотійність до всього, що стосується його життя і ні в кого нічого не просити та не сподіватися, що хтось зможе зробити замість нього його роботу або вирішити проблеми і це було б не правильним рішенням для того, щоб стати сильним, витривалим, рішучим та знаючим правильні відповіді. Ті, хто працює в службі безпеки, отримали ще більше заслуг за виконання певних завдань і викриття злочинців, які його дуже не любили через те, що постійно працює і знає більше, ніж вони і могли вгадувати те, що вони робитимуть. Вони від нього тікали якнайшвидше, але він їх знаходив, шукав, і завжди вдало, а це тому, що він більше знав, а знання отримував від роботи і чим більше працював, тим більше знав. Ні в кого не питав жодної поради і завдяки самотійному рішенням отримував більше позитивного та належного результату. Сам себе розвивав, сам себе робив сильним, і все, що він зробив у своєму житті, це його заробіток і більше нічий.

Василь Іванович ні в якому разі не хотів зупинятися ні в чому, а таке траплялося часто і з усіма зусиллями продовжував працювати над своєю справою. Щодня і так завжди стежив за собою і займався спортом навіть рано-вранці коли прокидався робив певні вправи і це давало йому ще більше сил. Він би не зміг перемогти того самого демона, який прийшов до нього на ринок, коли Василь Іванович сидів на лаві як би не займався спортом.

Василь Іванович стояв у ванній кімнаті і подивився на шампунь, мило і посміхнувся і тихо сказав:

— Сьогодні я дуже швидко зайшов у ванну кімнату і щось пропустив. Поспішав приймати душ, — глянув на рушник, — я ж коли прокинувся не віджимався, а одразу пішов пити каву. Потрібно в будь-якому випадку зробити фізичні вправи і після них я себе краще відчую і підвищую свої шанси не заснути за кермом. Незважаючи на те, що рано-вранці мало автомобілістів, які кудись поспішають, потрібно завжди бути пильним до всього, що відбулося на дорозі, а я в такому стані, а я ще не до кінця прокинувся, мені потрібно повернутися назад до кімнати, щоб віджатися і сісти. кілька разів. вже після цього не порушуючи дисципліни, а я не знаю як я сьогодні забув про

це, спочатку зробити те, що я роблю щоранку коли прокидаюся, а потім уже піти у душ.

Василь Іванович знову посміхнувся, вийшов із ванної кімнати, одягнувся, зайшов у спальню та почекав хвилину перед тим, як почати робити фізичні вправи. Від того, що він мав багато роботи, він не створював жодного сімейного життя, а його син уже був дорослим і жив окремо, а щодо дружини, то вона теж жила окремо. Була велика кількість роботи та не вистачало часу на сім'ю. Все що він робив так це працювало розуміючи що на першому місці це відповідальність до поставленої посади яка має велике значення для багатьох людей і якщо він сумлінно та вчасно виконує роботу то багато працюючих на ринку відчувають впевнено знаючи що зарплата прийде вчасно та не буде на ринку жодних порушень, а злочинці будуть покарані. Тож у нього самотнє життя, а це нелегко. Тільки з часом, коли роботи ставало дедалі більше і не було іншого виходу, я змирився і далі працювати. Потрібно працювати і допомагати людям, щоб вони були задоволені життям, і Василь Іванович також знав, що у нього нелегка відповідальність і вона несе велику втрату, якщо бездарно виноситися до роботи, і вже для нього були наслідки, а це насамперед втратив сімейне життя але кожен із його родичів бачили його нелегку роботу і ніхто йому нічого не говорив.

Відпочивши хвилину, зосередився, виставив руки вперед, зайняв положення для віджимання, ноги поставив на ширину плечей і почав віджиматися. Віджався п'ятдесят разів, повільно виконуючи кожен віджим дотримуючись правильного дихання та виконання вправи. Коли віджався всі п'ятдесят разів повільно став на ноги, подивився на годинник і між вправами мав час відпочинку, а це дві хвилини. А якби відпочивав більше, то це було б порушення режиму відпочинку, а він завжди дотримувався дисципліни і ніколи не порушував запланованого, а в такому режимі живе ще з дитинства. Ніколи не відпочивав більше чи менше часу між вправами. Завдяки фізичним вправам ніколи не хворів і відчував себе здоровим та сильним хлопцем, якому двадцять років. Спорт допомагав тримати себе у формі та краще виглядати молодшою.

Минуло дві хвилини, відпочив і почав присідати, і повільно присідав, роблячи вдих і видих. Зробив п'ятдесят разів, а потім, коли закінчив виконувати вправу, подивився на годинник і минуло не так багато часу, а для ранкових вправ не потрібно приділяти багато часу, і це завжди займало до десяти хвилин, щоб покращити самопочуття. Після вправ вже був готовий йти у ванну кімнату.

Знову подивився на годинник і сказав:

— Тепер я вже готовий йти у ванну та приймати душ. Все що потрібно робити рановранці я зробив. Завтра буду уважнішою і спочатку фізичні вправи, а потім все інше. порушувати послідовність ранку, бо сьогодні якось усе пішло не так.

Зайшов у ванну кімнату, увімкнув холодну воду, трохи додав теплою, щоб не катувати себе з самого ранку крижаною водою. Прийняв душ і за п'ять хвилин привів себе в порядок і з усмішкою знову глянув у дзеркало. Зробив зачіску та вийшов у коридор. Як завжди на шафі лежали з вечора згладжений і чистий одяг. Перед тим як лягти спати, він одяг упорядковував і клав його в шафу і все робив самостійно і ніхто його ніколи не обслуговував. Одягнув темні класичні штани, сорочку в клітку та літні

літні туфлі. Став біля дзеркала, взяв свій улюблений парфум, який подобався і на парфуми і вийшов із квартири. Його автомобіль був старенький. Василь Іванович міг заробляти багато грошей, але він ніколи ні в кого не брав ніяких хабарів і навіть у тих людей, які хотіли йому віддячити за виконану роботу чи допомогу, він їм одразу відмовляв і все, що він заробляв, це була зарплата і така ж як і в людей. Вистачало звичайних та щирих слів подяки. Працює як люди і ніколи не хотів заробляти більше людей, щоб не виділятися і своїм ставленням показував приклад кожному, хто працював на ринку, і показував який він працьовита людина і те, що на першому місці робота і чесний заробіток.

Вийшов у двір, подивився на свій старенький автомобіль, а у нього була нива на якій уже їздить більше п'ятнадцяти років і не дивлячись що час на місці не стоїть і багато хто вже змінив автомобіль на інший, сучасніший і кращий, укомплектований, зручніший, а Василь Іванович залишався на своєму і не заробляв стільки грошей, щоб змінити транспорт. Завжди їздив цією машиною і розумів, якщо він зможе заробити більше грошей, то тільки тоді придбає нову, а оскільки вона чесна людина, завжди все робить за законом, і зарплата не дозволяла такої розкоші. У нього не було достатнього заробітку, щоб придбати закордонний автомобіль, на якому вже багато хто їздить з нього. друзів по роботі. Василь Іванович не розумів, звідки у людей гроші і як вони заробляють їх. собі такого автомобіля, і іноді він думав над цим питанням але більше приділяв увагу тому що краще не думати про те, що у когось автомобіля краще ніж у нього, і це могло відволікати від роботи. Його автомобіль для нього був як завжди зручний і тішився тому що цей автомобіль купив власним коштом, коли довгий час відкладав і зміг дозволити придбати його.

Вставив ключ, повернув його, зняв з ручника і завів автомобіль, переключив передачу і повільно поїхав дорогою насолоджуючись ранковим сонячним промінням, яке гріло лобове скло і гойдалося до теплої поїздки зручною дорогою. Виїхав на головну дорогу, переїхав через світлофор і не зупиняючись, адже горіло світло, яке дозволяло поїхати далі і повільно і нікуди не поспішаючи. Доїхав до свого робочого місця на ринок, а серед продавців ще нікого не було і була тільки охорона на своїх місцях. Найбільше здивувало те, що охорона під час його приїзду не спала і всі були на своїх місцях і виконували обов'язки, робили обходи та пильно стежили за майном ринку. Зайшов у свій кабінет і почав працювати, переглядаючи вчорашні справи, які треба сьогодні якнайшвидше закінчити та віддати в інші органи на розгляд та нарахувати заробітну плату кожному працівникові на ринку.

У кабінеті, як завжди, тиша. Василь Іванович зайшов, оглянув його, щоб не було жодних предметів на прослуховування, адже він працював у службі безпеки та іноді до нього без його відома на роботу приходили різні люди, які встановлювали слухові апарати для того, щоб слухати, чим він займається у себе на роботі, але йому нічого не було і нема від кого приховувати. Ніколи не порушував закон і все робив згідно із законом. Це було неприємним почуттям, коли він здогадувався, що хтось хоче його підслухати і дізнатися чим займається та про що і з ким розмовляє, що вказувало на

недовіру когось із тих людей, які за ним іноді стежили, але ті люди не завжди жили згідно із законом. Сів на своє величезне шкіряне крісло, ввімкнув комп'ютер і почав думати про те, що потрібно щось поспідати, а вранці коли їхав повз магазин бачив що він ще закритий, і відкриваються тільки о дев'ятій годині, а зараз якраз був той же час, коли продуктові магазини відкриваються. Коли завантажив комп'ютер, подивився певні файли, оглянув документи на столі, і подумав про те, що деякий час потрібно витратити на їх закінчення і доведення справ до кінця і тільки тоді він зможе поїхати в магазин. Почав працювати і через годину зробив певний обсяг роботи, після чого знову подивився на годинник і сам собі сказав:

— Ні, я так до самого вечора не зможу. Потрібно поїхати в магазин і купити щось снідати. Голодним працювати це дуже важко, відволікає та заважає зосередитися.

Встав з крісла, а комп'ютер залишився увімкненим. До першого магазину, де можна було придбати їжу, потрібно було їхати п'ять хвилин і якщо він вимикатиме і вмикатиме комп'ютер, то це займе набагато більше часу на завантаження системи. Мав стару модель комп'ютера, яка завантажувала програмне забезпечення протягом двадцяти хвилин. Купив той комп'ютер на який зміг самостійно заробити і йому це дуже подобалося, що всі речі, які були у нього, він власноруч на них заробив і чесною працею.

Зачинив за собою двері, спустився сходами, вийшов через пост охорони, що привіталася з ним, а це вже була інша зміна і вона вступила на пост о дев'ятій годині ранку, а попередня зміна охорони вже знаходилася вдома і відпочивала. Вийшов зі своєї будівлі, підійшов до автомобіля, відчинив двері, сів, завів двигун і поїхав уперед дорогою. Виїхав на головну дорогу, як несподівано з'явився інший автомобіль, що їхав на величезній швидкості, а це був Жигулі і він прилетів на заборонений колір світлофора. Василь Іванович невдоволено глянув на цей автомобіль і сам сказав:

— Тобі пощастило, що я вже довгий час не працюю у дорожній службі безпеки. Я б зараз тебе наздогнав і тоді б тобі виписав штраф у повному обсязі і не пошкодував би. Ти ж бачиш, куди їдеш, на яке світло. Ти бачиш автомобілі з іншої смуги та інші їдуть на зустріч через перехрестя, а ти летиш і не бачиш куди. Ще б кілька секунд і влетів би до іншого автомобіля. І чим би це закінчилося? Були б постраждалі та пошкоджені автомобілі і щоб тоді було далі? Що ці кілька секунд допоможуть тобі? Вони нікому не врятовують життя, а навпаки заберуть його, і не тільки ти втратиш життя, а й інші водії, які можуть постраждати та дотримуються правил дорожнього руху, а ти цього не робиш. Василь Іванович незадоволений подивився на того автомобіліста, який перелетів на заборонений колір світла з одного місця в інше і стиснув зуби, розуміючи, що цей водій порушує правила дорожнього руху, але він уже довгий час не працює у дорожній службі безпеки і не мав жодних повноважень того, щоб його наздогнати. та виписати йому штраф, покарати за недбале керування. І виникло припущення, що цей водій можливо навіть з самого ранку вже вживав алкогольні напої, а це жахливе порушення і у таких водіїв потрібно відбирати права водія на довгий термін, щоб вони не їздили і не створювали небезпеки на дорозі.

Василь Іванович знову подивився на того водія, який уже віддалився від нього на досить велику відстань і все, що він бачив це задні габарити:

— Куди ж ти летиш? Куди ти поспішаєш? Тобі що набридло жити? Ти хочеш якнайшвидше опинитися в тому місці, звідки ніхто ніколи не повертається? Ці хвилини поліпшають тобі життя? Ні, потрібно дотримуватися правил дорожнього руху, адже вони не просто так були написані, а для збереження життя кожного водія на дорозі, і не тільки водія, а й пішохода.

Василь Іванович не міг заспокоїтися від того, що побачив і того, що якийсь водій, який не дотримується правил дорожнього руху, нахабно створює небезпеку на дорозі і ще кілька секунд і він влетів би в інший автомобіль і на дорозі було б дорожньо-транспортне подія та постраждалі. Швидкість була досить велика для сильного зіткнення та смертельних наслідків.

Василь Іванович:

— Божевільний, і я більше нічого не можу сказати крім слова божевільний. Цей автомобіль всіх наражає на небезпеку. Це божевільний водій. Куди дивляться інші працівники дорожньої служби безпеки і чому ніхто його не зупинив? Тут має стояти працівник дорожньої служби та чому його тут немає? Потрібно якнайшвидше поскаржитися в головне управління дорожньої служби, щоб сюди якнайшвидше поставили працівника, який керуватиме дорогою і стежитиме за тим, щоб ніхто не порушував жодних правил водіння.

Василь Іванович дістав свій блокнот, зробив запис про те, що потрібно якнайшвидше повідомити головне управління дорожньо-транспортної безпеки для того, щоб тут стояв їхній працівник і стежив за дотриманням правил на дорозі.

Василь Іванович подивився вперед через лобове скло і на світлофор, що знаходився над головою, і показав пусте світло для початку руху. Не поспішаючи, дотримуючись правильного руху, переключив коробку передач, змінивши швидкість і повільно рушив з місця і поїхав уперед. За кілька хвилин доїхав до невеликого магазину, який знаходився біля дороги, де продавалися різні сніданки для таких випадків. Здебільшого тут зупинялися водії, які заїжджали після довгої дороги і у яких немає можливості поснідати. А можуть придбати дешево свіжий сніданок і в дорозі або тут на місці за столиком поїсти і далі продовжити свій рух у справах.

Зупинився на місці для автомобілів, що були біля магазину. Паркове місце було невелике і туди могло розміститися до п'яти автомобілів. Зачинив за собою двері й увійшов до магазину, глянув на продавця, а продавцем була жінка років п'ятдесяти.

Вона посміхнулася і сказала:

— Доброго ранку. Що замовлятимете?

Василь Іванович усміхнувся і у відповідь сказав:

— Доброго ранку. Я хотів би смачний сніданок. У вас щось таке, що може мене вразити?

Жінка посміхнулася:

— у нас сніданки самі свіжі та готуються вночі для ранкових відвідувачів. або

смажене, звичайно, якщо у вас є бажання. хочеться?

Василь Іванович:

— Потрібно подумати. Я не завжди з ранку їм солоденько.

Жінка:

— У нас є різні пиріжки і до цього ми ще можемо вам приготувати смачну каву.

Василь Іванович посміхнувся:

— У вас тут не магазин, а цілий ресторан, в якому можна замовляти різні страви і на свій смак.

Жінка:

— Звісно. Все для людей. Готуємо для людей і так, щоб їм подобалося наша їжа і вони наступного разу приходили саме до нас, та з усмішкою, і знову купували сніданок чи обід, а можливо, ранок до вечора постійно приїжджають різні люди. які хочуть смачну їжу, і вона завжди є у нас. Ми готуємо для людей, щоб люди були задоволені та насолоджувалися нашою. їжею і те як куховарить наш кухар.

Василь Іванович знову посміхнувся:

— Мені це подобається, що ви думаєте про людей. Я також думаю про людей і так, щоб вони були задоволені і роблю роботу якомога якісніше.

Жінка:

— Добре є що такі люди як ви і допомагаєте іншим людям щоб їхнє життя було кращим, а не робите все навпаки і щоб вони ніколи про нас не згадали.

Василь Іванович:

— Завжди все потрібно робити якісно та відповідально, і так щоб усім усе подобалося, і тільки цей світ стане набагато кращим. Якщо я б приїхав до вас і купив несмачну їжу, то у мене був цілий день ніяким і не було настрою. Я би виконував свою роботу набагато гірше та тому що я з'їв несмачну їжу мій результат був гірший. Все пов'язане із собою. Я приїхав сюди купити смачну їжу і в мене вже здійснюється настрій, коли я чую від вас щирі слова. Від цього я з більшою радістю працюватиму і робитиму свою роботу. Ось у чому суть того, щоб все робити в певному обсязі якомога якісніше. Від якості залежить життя та робота іншої людини. Кожен від іншого чимось залежить і якщо хтось щось погано робитиме, то в іншого буде також щось погано виходити, навіть настрій змінюватиметься.

Жінка:

— Я з вами згодна.

Василь Іванович:

— Ви зробили смачний сніданок, а я зроблю якісно свою роботу і від вас також має залежність задоволення моїх працівників, які працюють під моїм керівництвом.

Жінка:

— Ми це все розуміємо і заради цього робимо нашу їжу найсмачнішою. Щоб кожен був задоволений і наступного разу приїхав до нас знову придбати сніданок чи обід, а можливо вечерю. Ми завжди дбаємо про наших гостей, які до нас відвідали для того, щоб смачно поїсти.

Василь Іванович:

— Добре. Це дуже добре що я сьогодні зустрів таку відповідальну жінку. Сьогодні буде якийсь особливий день, а зараз я хотів би замовити овочевий салат і смажену картоплю та каву. Якщо можна, то подвійну.

Жінка:

— Добре. Тепер зроблю.

Жінка пішла до іншої кімнати, там швидко зібрала замовлення, зробила каву та віддала Василю Івановичу.

Василь Іванович посміхнувся:

— Дякую вам за швидке обслуговування.

Жінка:

— Вам дякую. Будемо вас чекати наступного разу. Приходьте до нас.

Василь Іванович узяв сніданок, а він був запакований у паперовий пакет і підійшов до автомобіля. Подивився на дорогу і побачив той автомобіль, який порушував правила дорожнього руху і він знову летів на величезній швидкості і не зупиняючись не перед чим пролетів на заборонене світло. Василь Іванович невдоволено глянув на нього і почав голосно кричати:

— Куди ти летиш? Куди летиш? Тут люди їздять, а не божевільні. куди ти летиш, — Василь Іванович глянув невдоволено вперед, — я не можу це залишити просто так. Це не перевага дорозі, неповага, це небезпечна людина, навіть божевільна. Чому тут немає жодних працівників дорожньої служби безпеки? Потрібно з цим щось і швидше зробити.

Василь Іванович поклав пакунок на переднє сидіння, зачинив двері, і повернувся до магазину. Підійшов до жінки, а жінка посміхнулася.

— Ви хочете замовити ще один сніданок?

Василь Іванович зробив серйозний вигляд обличчя:

— Ні, я не хочу замовляти. Зараз мені потрібний телефон і потрібно терміново зателефонувати.

Жінка:

— Добре. Я розумію, що у вас щось трапилося?

Василь Іванович:

— Мені потрібно якнайшвидше зателефонувати в одне місце. Жінка:

— Добре.

Жінка дістала з-під прилавка стаціонарний телефон і дала його Василю Івановичу, а він різко схопив трубку і набрав номер телефону головного управління дорожньої служби безпеки і жіночий голос у відповідь сказав:

— Дорожня служба безпеки слухає вас?

Василь Іванович:

— Доброго ранку. Вас турбує директор ринку Троєщина. Я вже вдруге на дорозі помітив порушника, і треба якнайшвидше на перехрестя поставити працівника дорожньої служби, щоб запобігти дорожньо-транспортній пригоді.

Жінку уважно вислухала та відповіла:

— Добре. Дякую вам за повідомлення та виявлення порушника. Ми швидше поставимо на це перехрестя працівника дорожньо-транспортної безпеки.

Василь Іванович:

— Дякую вам, — поклав слухавку.

Жінка уважно подивилася і сказала:

— У вас щось трапилося?

Василь Іванович з тим самим поглядом відповів:

— Я вже вдруге бачу як водій, який не дивиться на дорогу, і ні на кого не звертай увагу перелітає перехрестя на заборонене світло. Він створює небезпечну ситуацію на дорозі, а можуть загинути люди і зателефонував туди куди потрібно та повідомив їх про порушника і що сьогодні може статися якась дорожньо-транспортна пригода, а ще сказав, щоб туди потрібно якнайшвидше послали працівника їхньої служби для усунення порушень та збереження життя людей.

Жінка уважно вислухала Василя Івановича:

— Я з вами повністю згодна. Це неподобство, що такі водії сідають за кермо і їздять як хочуть і ні на кого не звертають увагу. Якби жінка йшла з дитиною? Щоби тоді було? Якби він не зупинився та не помітив її? Це жахіття. Дякую вам, що ви повідомили про такого водія, який не дотримується жодних правил дорожнього руху.

Василь Іванович:

— Я ж про це говорю. У таких випадках потрібно якнайшвидше повідомляти службу безпеки дороги, щоб вона відіслала свого працівника на це місце і таких порушників було покарано.

Жінка:

— Я з вами повністю згодна, що треба карати таких порушників, які вчиняють порушення. час, коли на дорозі є автівки з дітьми.

Василь Іванович:

— Я ж про це говорю, що можуть постраждати діти та жінки. Це потрібно якнайшвидше припинити.

Жінка:

— Дякую вам, що ви так швидко відреагували. Якби була інша людина, він би на це подивився і посміхнувся і далі пішов у своїх справах.

Василь Іванович:

— Це потрібно якнайшвидше зупиняти та повідомляти певні органи безпеки.

Жінка:

— Я з вами повністю згодна.

Василь Іванович віддав телефон:

— Дякую вам за сніданок і вибачте, що так все склалося. Не хотів вас турбувати.

Жінка:

— Нічого страшного тут немає. Це я вам маю дякувати за те, що ви так швидко відреагували. Можливо, на тому місці могла бути я, і це все для мене погано

закінчилося б. Якщо у вас буде вільний час, будь ласка заходьте і від нашого закладу безкоштовна кава.

Василь Іванович посміхнувся:

— Дякую. Буде вільний час, я обов'язково заїду до вас на безкоштовну каву.

Василь Іванович вийшов з невеликої крамниці і сів в автомобіль і повільно дотримуючись правил дорожнього руху поїхав уперед. Об'їхав певний відрізок дороги, доїхав до розвороту і, розвернувшись, поїхав на ринок. Під'їхав до свого офісу, залишив автомобіль на стоянці і піднявся до кабінету, поснідав і продовжив працювати за комп'ютером, але вже з зовсім іншим настроєм, а він був зіпсований водієм, який не дотримувався правил дорожнього руху. Його дзвінок дав певний результат і за дві години вже на тому перехресті, де відбувалося порушення, з'явився працівник головного управління служби безпеки дороги та почав регулювати рух на дорозі. Водії стали обережніше їхати і дотримуватись правил дорожнього руху, щоб не опинитися в положенні порушника та не отримати за це покарання. Вже всі зрозуміли, що тут потрібно дотримуватись правил дорожнього руху, а автомобіль уже більше не з'являвся на цій дорозі протягом цілого дня.

Сівши на шкіряний стілець, а комп'ютер не вимикався, почав друкувати свої справи, які треба було сьогодні ввечері відвести у службу безпеки, щоб вони опинилися у керівника на столі для розгляду та подальших дій. Всі, хто прийшов о дев'ятій годині працювати на ринок, вже відкрили свої місця і чекали перших покупців і як завжди покупці приходили один за одним. Кожен дивився певні речі і за довгий час існування ринку всі місцеві жителі знають, де що знаходиться, і не потрібно витрачати час на пошуки певних покупок. На ринку була повна тиша і якщо люди розмовляли то не голосно і так щоб не заважати не відволікати від уважного розгляду речей. Кожен хотів вибрати ту ж річ, яка йому подобається та придбати її, а гучні розмови осторонь можуть відволікати. Повна зосередженість на купівлі.

Василь Іванович протягом кількох годин працював і думав лише про справи і коли він закінчив друкувати останню справу, зберіг документ на комп'ютері і почав згадувати того хлопця Олега, який час від часу приходив сюди і з ним зустрічався. У його житті нічого не змінювалося і ті кримінальні авторитети та спеціальні служби час від часу з'являються і продовжували робити свою справу, а він не міг зрозуміти, чому вони так довго за ним спостерігають і не відпускають, не дають йому згадати ці моменти, які в нього були. Достатньо було подивитися на хлопця щоб зрозуміти що з ним було та це тривало поступово з певною межею у часі та нічого не змінювалося. Думав, що ті люди, які недобрі до Олега, мають свої наміри, але це звичайний хлопець, у якого немає грошей, у якого звичайні батьки працюють на звичайній роботі та заробляють зарплату. Вони не мають великого стану, у них нічого немає, але є тільки найнеобхідніше для життя, і у таких людей таке ж життя, як у всіх, хто приходить сюди на ринок, вони нічим не відрізняються від інших. Незважаючи на те, що Олег відрізнявся від інших хлопців виразом на обличчі, але його мова не давала нікому нічого зрозуміти і можна було відразу сказати що хлопець має певні вади і там немає

ніякого такого сильного інтелекту, який міг би дати в чомусь певний результат, але у чому були зацікавлені ці спеціальні служби та кримінальні авторитети у цьому хлопці Василь Іванович так цього всього не розумів. У них також є люди, які набагато сильніші в інтелекті та обіймають певні посади, займаються певними справами, розвитком комп'ютерних технологій та в інших напрямках, які важливі для цих людей, а що там робитиме Олег? Що він там зможе зробити чи створити таке щось надзвичайне, неймовірне, що це вразить усіх працівників цих спеціальних служб та кримінальних авторитетів, які мешкають неподалік його будинку і час від часу за ним спостерігають. Що потрібне цим людям від такого хлопця? Він майже нічого не вміє, його виховують батьки, і він не навчається в жодних спеціальних школах і не спілкується з такими людьми, які займаються та працюють у певному спеціальному напрямі та мають засекречений стан та заборону на розголос.

Василь Іванович нахилив голову і подумав про себе:

— Що ж ці люди хочуть від того хлопця? Він же звичайний хлопець, а вони його постійно б'ють, з нього знущаються, а потім роблять так, щоб він це все забував. У нього навіть немає ніякого дитинства, він ні з ким не спілкується, у нього немає друзів, постійно сам по собі є тільки брат. А я впевнений, що він не дуже добре до нього ставляться. Дивлячись на те, як він розмовляє, я повністю впевнений, що він його соромиться, свого брата перед своїми друзями і це звичайна справа братів. Діти багато в житті не розуміють і їм потрібно спочатку подорослішати, щоб почати дивитися на життя зовсім іншими очима та цінувати один одного. Не кожен хлопець має брата, а це справді величезний подарунок мати старшого чи молодшого брата, з яким можна поговорити і навіть якщо він у чомусь не освічений. Це можна швидко виправити, якщо він не може розмовляти, то в будь-якому випадку при великому бажанні можна знайти інший спосіб спілкування. Навіть узяти папірець і почати писати слова і це буде набагато цікавіше, але до цього потрібно ще подорослішати, щоб його старший брат дещо зрозумів у своєму житті і це в будь-якому разі буде тільки пізніше. Все ж таки мене хвилює одне питання. Що це за люди, і чого вони від нього хочуть? Вони не дають йому спокійно жити та переслідують. Як ця дитина може знати більше, ніж вони, в чому може вона відрізняється від усіх тих людей, а їх велика кількість, більше сотні, а також понад дві сотні людей, які займаються такими справами. Він же їм нічого не зможе зробити і навіть якщо дійде справа до бійки, то в будь-якому разі Олег буде набагато слабшим, адже ці хлопці також мають фізичну підготовку та тренуються щодня. Мені важко зрозуміти, адже таке переслідування такого звичайного хлопця мене бентежить, я не розумію що такого дивовижного в ньому. Чому вони так завзято дивляться на нього? Не дають розвиватися, почати нормально розмовляти та спілкуватися з іншими хлопцями. Не дають йому можливості, щоб деякий час минув і вади в розмові почали зникати, а для цього потрібен не один рік, а вони постійно і щороку як я вже спостерігав присутні в його долі, — глянув на документи, — ні, треба не відволікатися, у мене є особливі справи, які мають величезне значення і відповідальність перед державою та службою безпеки і які потрібно якнайшвидше

закінчити, а тут подумки з'явився. той хлопець, який постійно сюди ходить і подивившись на його обличчя, можна відразу сказати, що він постійно плаче і йому боляче, страждає, а в житті немає ніякої радості. Це нелюди, що постійно знущаються, я б такого собі не дозволив якби був злочинцем. Що такого дивного у цьому хлопці? Я не знаю. Василь Іванович глянув на годинник і сам собі сказав:

— Досить відволікатися, треба закінчити справи. Чомусь хлопець все частіше відволікає мене і я думаю про нього. Коли буде вільний ас, тоді повернуся до цієї теми.

Василь Іванович подивився на монітор комп'ютера, відкрив новий документ і почав друкувати справу, зробивши все можливе, щоб відволіктися від думок про хлопця Олега, який постійно прикутий до уваги не звичайних кривдників.

Година проходила швидко, а друга ще швидше і час йшов непомітно. Коли Василь Іванович працював, а він був повністю зосереджений на роботі і ні на що не звертав уваги, а якщо буде відволікатися, то може зробити в тексті помилку, а це було б неприпустимо керівника, і кожне слово має бути правильно надруковано. Ці документи читатимуть інші керівники з різних органів.

Пройшов весь день і закінчився робочий день, а це було о вісімнадцятій годині вечора і Василь Іванович не помітив, як минув час, і деякі справи не закінчив. Потрібно було їхати додому, але на першому місці була робота. Не можна було відкладати на завтра справи, і їх треба було сьогодні закінчити та надіслати електронною поштою на електронну адресу. Відпрацювавши ще зайві дві години, Василь Іванович втомився і йому потрібен був відпочинок, але не звертав на втому і далі продовжував працювати як раптово в його кабінеті з'явилося біле світло. Не зрозумів що це, а на вулиці був вечір, і такі промені, що з'явилися біля вікна, його здивували, адже сонячне проміння ніяк не могло так яскраво сяяти, і він почав уважно дивитися вперед. У нього виникали думки, що з ним щось не так і переробило і зараз у нього виникають певні галюцинації і це все відбувається на його очах, а так був людиною стійкою до всього, що було в його житті, і ніколи не страждав ніякими психічними захворюваннями. Завмер на одному місці і почав думати, що це? Що за світло і звідки він узявся? Що тут відбувається? Василь Іванович був досвідченим і розумів, що це може бути щось із надприродного світу, і це з'явилося в його кабінеті.

Сам собі запитав:

— Що це зараз з'являється у моєму кабінеті? У житті не бачив такого сяйва і на робочому місці. Якесь незрозуміле явище.

Василь Іванович протер очі і почав думати про те, що можливо це був стан сонливості і зараз уже засинає, але коли розплющив очі, то нічого не змінилося і в кабінеті як було яскраве світло так воно залишилося, але вже повільно почав лягати на шкіряне крісло і стіл. Речі, які перебували у кабінеті, почали в ньому тонути та зникати. Все почало сяяти яскравим, білим світилом.

Злякався і завмер на одному місці, не рухався, нічого не розумів, що зараз відбувається, і що це за явище, яке з'явилося у кабінеті. Був готовий до чогось знав, що його переслідують не тільки різні спеціальні служби, а ще істоти з іншого світу, які

іноді бувають настільки недбалими у своєму ставленні до нього і не поважаючи його робочий час, з'являється тоді, коли їм хочеться, а частіше. раптово, і він мав певну витримку і нічого подібного не лякало. Це не була жодна галюцинація чи сонливий стан, який міг виникнути перед ним через втому. Зараз все відбувається насправді реалістично, і нічого ні зі сновидіння чи психічного захворювання тут немає. Все по-справжньому.

Василь Іванович почав чекати на подальший розвиток подій і нічого не робив. Хотів дочекатися, що буде далі, а світло ставало все яскравішим. Почав трохи стискати очі, виглядаючи те, що створив це світло і був збентежений тим, що зараз з'явиться в його кабінеті. Охорону не кликав і нікому за допомогою не дзвонив телефоном. Ні хто б йому не допоміг і, побачивши таке явище, усі втекли б. Ні на кого не потягуючись залишився сам, та й у житті завжди сам все вирішував. Самостійно зустрічався з демонами, привидами та іншими істотами з того самого світу, з якого вони приходили і так поводився з небезпечними злочинцями, яких самостійно затримував.

Подивився на великий монітор, розуміючи, що якщо зараз зникне світло, то всі документи, які він відпрацьовував, протягом цілого дня не збережуться і треба буде починати все спочатку, а він цього не хотів і одразу зберіг їх і вимкнув комп'ютер, щоб з ним нічого не трапилося. крісла від'їхав трохи назад щоб була відстань від столу і до крісла і така щоб якщо потрібно, то він раптово міг би встати і вчинити певні дії від того, що там буде і щоб не виявитися повністю в біді і незворушним перед небезпекою. яка може виникнути з того світу. Хотів подивитися на годинник, а годинник зник під білим світлом і все в хаті.

Подумав:

— Нічого собі. Знову хтось хоче прийти до мене, але як воно сюди потрапило? Тут є двері в інший світ, про який я не здогадуюсь. Те, що зараз з'явилося в моєму кабінеті з іншого світу, але тут немає нічого того, що могло сюди його запросити. Можливо, тут стоять якісь невидимі двері, про які раніше ніколи не знав. Чи з'явилися вони раптово і зараз істота чи якийсь демон чи ще щось невідоме, неприродне вийде з цього світу? Світло схоже на якісь незрозумілі двері. У тому світі, напевно, є така форма входу та виходу між світами і воно зараз буде в моєму кабінеті, але чому мене ніхто не попередив? Все як завжди з'являється раптово. Я вже почав вживати певних дій до того, що зараз буде, а так вирішувати все зненацька. Дивитися вперед на світ, а він ставав яскравішим і почав сліпити очі. Раптом світло зникло і перед ним з'явився високий чоловік майже до стелі і діставав до нього головою. Незвичайної зовнішності, а його колір був білим, одягнений у сорочку та темні штани. Обличчя було худим, волосся довге, а очі зелені і ніс гострий. Василь Іванович уважно став розглядати, у чому він був одягнений і глянув на його обличчя. Чоловік, що з'явився у нього посеред кабінету, уважно дивився на нього і нічого не казав. Не такий, як усі люди, що їх раніше бачив. Це людина, яка виглядає зовсім інакше. У нього довгі руки, спортивна статура і видно, що це дуже сильна людина, яка щойно постала перед нею та надалі уважно дивиться на Василя Івановича, а вона нічого не розуміє. Не знав що думати і

припускав, що це може бути якийсь чарівник, а на демона він не був схожий. Вони дивилися один на одного і мовчали, але треба було розпочати розмову. Василь Іванович директор ринку та головний у цьому кабінеті і йому треба почати хоч щось говорити, і сказав:

— Доброго вечора, а ви хто? Що вам потрібне? З якою метою ви прийшли до мене?

Чоловік впевнено подивився і тихим голосом відповів:

— Доброго вечора вам. Я прийшов до вас із світового панування. У мене до вас розмова.

Василь Іванович:

— Я дуже радий, що ви прийшли до мене з розмовою, а не з іншою пропозицією, як це іноді трапляється з демонами. Я радий вислухати і поспілкуватися з вами. Ви сідаєте на крісло, і я вас уважно вислухаю.

Чоловік відійшов на крок назад і сів, а Василь Іванович узяв стілець і сів навпроти, чоловік подивився на нього:

— У мене до вас є особлива справа.

Василь Іванович:

— Звичайно, я вас уважно вислухаю і прийму будь-яку справу і я її самостійно вирішуватиму. Якщо вам потрібна допомога, я вам допоможу, якщо вам потрібна порада, то я вам пораджу. Все, що я зможу, я зроблю з великою радістю.

Людина відповіла:

— Це добре, що ви відповідальна людина і йдете назустріч і допомагаєте людям. Це найбільше мені подобається. Ви відрізняється від інших людей своєю відповідальністю та працелюбністю, а ще працюєте не порушуючи закон за будь-яких обставин.

Василь Іванович:

— Це ж має бути на першому місці і те, що людина обов'язково має бути відповідальною до всього і до чого вона візьметься роботою. Будь-що, щоб у житті не трапилося завжди потрібно дотримуватися закону. Закон береже людей від найгірших неприємностей, які можуть статися, і я дуже вдячний, тому що існує закон, який його написали, що він допомагає людям покращити життя і робить цей світ безпечнішим. Якби його не було, то невідомо яким був цей світ. Я дуже вдячний, тому що є закон і я його дотримуюсь як вдень, так і вночі.

Людина відповіла:

— Добре. я це ціную, що ви дотримуетесь закону і що ви інших навчаєте також жити за законом і караєте тих, хто порушує цей закон. Якби не було таких людей як ви і не дотримувалися закону, то цей світ був би божевільним і небезпечним. У всьому, що стосується людей, має бути закон та порядок. Люди, які дотримуються закону і за таких посад бережуть звичайних людей, і завдяки вам люди, які слабші, хочуть жити спокійно, так живуть. Це все завдяки вашій наполегливій роботі та відповідальності і тому що ви допомагаєте і бережете спокій людей дотримуючись закону.

Василь Іванович:

— Інакше ніяк не можна, і тільки так люди зможуть спокійно прожити щасливе

життя та нічого не боятися. Якби не було закону, то всі боялися і була повна небезпека і люди виглядали б зовсім по-іншому і не посміхалися, не працювали і все було б інакше. Цей світ був би темним і не було жодного сонячного світла у людей. Ніхто б не заробляв гроші, а вони були б у тих, хто сильніший за них. Був би повний хаос.

Людина:

— І тому мій світ вам вдячний вашій роботі.

Василь Іванович:

— Дякую вам за подяку. Я ціную те, що ви з'явилися в моєму кабінеті та дякуйте за мою роботу, але у мене до вас виникає інше питання. Скажіть, як вас звати? Мені хочеться до вас звертатися по імені, а так розмовляти з людиною, яку не знаєш імені якось незручно.

Чоловік уважно подивився на Василя Івановича і відповів:

— Звати мене Олександр. Звичайне ваше ім'я але я незвичайна людина та прийшов з іншого світу до вас не з порожніми руками та вмію розмовляти вашою мовою. Я хочу подякувати вам за те, що ви протягом усього життя жили і не порушували жодного закону.

Василь Іванович:

— Мені дуже приємно від вас чути такі слова. Я хочу сказати, що я здивований тим, що до мене з'явилася така людина, а тепер я хотів би вам сказати своє ім'я.

Олександр:

— Я знаю, як вас звуть, я знаю все про ваше життя від початку до кінця і те, чим ви займалися, де ви були і з ким спілкувалися, якими справами займалися. Все від початку до кінця я про вас знаю, тому ви можете не витратити час на розповідь про себе. Краще перейдемо до істоти.

Василь Іванович:

— Добре. Перейдемо до діла. Яка у вас до мене справа?

Олександр:

— Я розумію, що у вас було нелегке життя. І на вас нападали різні демони і ще різні люди хотіли вас позбавити життя, вашої роботи, посади і вони постійно робили все можливе, щоб ви тут не працювали і не допомагали людям. собою беззаконня, а ви їм протягом тривалого часу протистояли і вистояли всі випробування, які були у вашому житті, незважаючи на те, що це була смертельна. небезпека.

Василь Іванович:

— Це моя робота. Я розумію, якщо я цього не зроби, то цей світ був іншим. Ніхто, крім мене, цього не зробить і тільки я зможу запобігти поширенню беззаконня. Мене так виховало життя. Я самостійно вчився багатьом речам, стійкості та наполегливості, що дало мені багато переваг над різними злодіями і я завдяки своїм рисам характеру зміг допомогти багатьом людям які мені були потім вдячні, але я хочу сказати що ніколи в житті не брав за це гроші.

Олександр:

— Я це знаю, що ви ніколи не брали гроші за те, що ви допомагали людям.

Допомога людям є від щирого серця, безкоштовно і це також цінується в нашому світі і те, що ви робите людям.

Василь Іванович:

— Більше ніхто, крім вас, цього не зробить і як можна взяти у людей гроші яких у них немає. Навіть якби в них були гроші, я б цього не зробив. Це моє почуття серця допомагати людям, які потребують допомоги, щоб у них було краще життя і вони нічого не боялися і займалися своєю справою.

Олександр:

— Це дуже хоробрі вчинки і те, що ви робили протягом життя. Не кожен здатний зробити стільки добра як ви, і навіть якщо вам було важко, а ми про це все знаємо і які б у вас не були важкі моменти і ви нічого не хотіли робити, але завжди збиралися силами і продовжували працювати, йшли вперед до своєї цілі, а потім, коли доходили до мети, одразу обирали іншу мету і так йшли далі допомагаючи багатьом людям та сумлінно виконуючи свою роботу.

Василь Іванович:

— У нашому житті інакше ніяк. Якщо зупинитись, то ще буде набагато гірше. Потрібно йти вперед, якби там важко не було і до своєї мети, а так перестати робити так, щоб було з самого початку, це буде поганим результатом і марно витраченим часом.

Олександр:

— Це добре, що ви цінуєте те, що ви розумієте такі речі і знаєте як не зупинитися. Це також цінуємо в нашому світі і те, що у вас є аналітичний склад розуму який допомагає вам аналізувати певні обставини з різних сторін, які допомагають вам йти далі своїм шляхом і виконувати свою роботу, навіть у важкі часи, і ви завжди берегли свій інтелект і вели здоровий спосіб життя і не змінювали його протягом багатьох років із самого початку.

Василь Іванович:

— Дякую вам, що ви так добре про мене знаєте. Я чесно скажу, що здивований тому, що ви знаєте кожен мій крок і те, як я думаю, чим займаюся і кому допомагаю.

Олександр:

— Звичайно, ми за вами тривалий час спостерігали, і тому я тут з'явився у вашому кабінеті. Це не проста зустріч і вона зі своєю метою. Я просто так не прийшов і не спілкувався з вами. Це наша подяка вам за вашу виконану роботу. Якщо ви не виконували свою роботу, то я тут ніколи не з'явився б. Ми хочемо вам віддячити і допомогти вам більше зробити у світі добра.

Василь Іванович:

— Дякую, я, якщо чесно, дуже здивований, навіть не можу повірити в те, що зараз переді мною сидить людина з вищого панування, яка хоче мені віддячити за мою роботу. Я б ніколи в житті про таке не подумав, що колись настане такий день, коли я з вами зустрінуся, і мало вірив у те, що є такі люди і це все насправді. Я не знаю, що думати. У мене зараз зникають думки, і в це важко повірити, що таке може статися.

Сподіваюся, що це сновидіння.

Олександр:

— Я вас розумію, що ви хвилюєтеся. Ви ніколи не зустрічали таких людей, і це не сновидіння, а все відбувається по-справжньому.

Василь Іванович уважно дивився на чоловіка і розглядав його, і у нього виникали різні думки. Така зустріч, у яку було важко повірити, стала справжньою.

Василь Іванович:

— Я дуже радий, що ви прийшли до мене. Якщо чесно, у мене навіть немає слів, щоб з вами розмовляти. Я настільки здивований, що зараз збентежений до повного мовчання, але все ж якщо ви сюди прийшли, я зараз думаю про різне, і мені важко повірити в те, що зараз переді мною сидить така важлива людина, яка до мене ставиться з добрим словом.

Олександр:

— Не дивуйтеся. Це звичайна справа. Не легко сприйняти такий перехід з одного світу в інший, але це правда і такі двері створили наші вчені і завдяки їм ми бережемо час у пересуванні і за секунди можемо потрапити туди, куди нам потрібно. Не турбуйтеся це все безпечно.

Василь Іванович:

— Дякую вам, що ви до мене прийшли. Мені достатньо слів і навіть вашої присутності в моєму кабінеті вже достатньо, щоб побачити вашу подяку.

Олександр:

— За вашу роботу я хочу зробити подарунок від нашого світу.

Василь Іванович нахилив голову, йому стало якось не по собі:

— Чесно кажучи, мені якось незручно брати у вас подарунок. Мені достатньо того, що ви сказали. Я ніколи ні в кого не брав гроші та подарунки. Достатньо добрих слів від душі цього вистачить. Я не хочу у вас нічого брати, тим більше подарунок. Це якось не за моїм значенням.

Олександр:

— Я вас розумію. З вами повністю згоден що ви відмовляєтеся брати від мене подарунок, але все ж таки ця зустріч важлива і подяка так само повинна відбутися і в будь-якому випадку ви зобов'язані погодитися на взяття подарунка, а інакше ніяк.

Василь Іванович:

— Я дуже дякую вам, що ви так наполегливо хочете зробити мені подарунок, але мені незручно у вас брати його. Я не зможу взяти ні у вас жодного подарунка і в мене так було з самого дитинства і досі, і так буде в майбутньому, а мені досить добрих слів. Це буде найкраща подяка людини, яка хоче насправді мені бути вдячною і на цьому вистачить.

Олександр:

— Я вас розумію, що ви не можете взяти подарунок. Що у вас є певні пробудження щодо себе та свої правила, які ви не можете порушити. у мене цей подарунок, і тільки так зможу піти. Якщо ви не візьмете, я сидітиму тут до останнього дня вашого життя.

Василь Іванович подумав:

— Тоді я з радістю поспілкуюсь з вами стільки часу, скільки вам потрібно, хоч цілу вічність. Я маю багато тем для розмови і можу аналізувати різні речі протягом багатьох годин і далі це все аналізувати. Люблю аналіз і дуже радий з вами поспілкуватися.

Олександр посміхнувся:

— Ви мене не зрозуміли. Це не жарт, я хочу щоб ви взяли цей подарунок і ми з вами не сперечалися і не вигадували наречену, щоб один одного вмовити залишитися на своєму боці.

Василь Іванович почав думати, а Олександр дивитись на нього:

— Добре, якщо ви так наполегливо захотів щоб я взяв подарунок то я його візьму але це виняток тому що ви з світового правління та з'явилися саме у моєму кабінеті. .

Олександр:

— Я вас добре розумію і це дуже добре, що ви так живете і це також додає до вашого життя можливостей, і ми це цінуємо.

Олександр підвівся і з кожного крісла підійшов до Василя Івановича, дістав з кишені обручку, а це було величезне кільце з великою літерою " W " і уважно подивився на Олександра.

Василь Іванович ще раз уважно подивився на Олександра і на обручку, а потім сказав:

— Нічого собі. Я ніколи такого ніколи не бачив. Мабуть, стоїть цілий стан.

Олександр:

— Це безцінна каблучка і дарується тільки особливим людям, які насправді це заробили своєю працею і тільки так, а так його ніде не придбати і не знайти у світі. Тільки я можу вам подарувати і одне єдине в усьому світі. Я хочу, щоб це кільце було ваше і воно буде вас захищати від різних злих сил, демонів і нечисті, яка приходитиме за вашим життям, а ви почуватиметеся в повній безпеці. Тому я хочу дати вам це кільце, щоб ви були у безпеці і надалі продовжую працювати як працюєте. Як ви вже зрозуміли, що ви маєте значення для нас, а ваше значення — це те, що ви виконуєте роботу сумлінно і допомагайте людям.

Василь Іванович уважно вислухав Олександра і відповів:

— Дякую вам за подарунок. Дуже вдячний вам, що ви мені даруєте це кільце.

Олександр простягнув руку і Василь Іванович потягнув свою руку вперед, і Олександр поклав обручку в долоню. Уважно глянув на обручку і надів її на палець.

Олександр:

— Носіть це кільце завжди. Ніколи його не знімайте. Це ваше кільце і це наш подарунок від вас. Воно завжди буде вас захищати, і тут найсильніший захист від усіх злих сил, від усього поганого. Тепер ви можете бути впевнені в тому, що в будь-якому випадку ви матимете перевагу над усіма демонами і тими силами, які з'являтимуться у вашому житті з поганими намірами і легко перемагатимете демонів.

Василь Іванович вислухав Олександра:

— Дякую вам за подарунок. Дякую, що ви мене бережете, і дякую, що ви з'явилися

в моєму житті, щоб дати мені безпеку від тих, хто постійно хоче його відібрати.

Олександр:

— Носіть це кільце постійно і завжди живіть за законом і тому що ви жили до цієї зустрічі і нічого в житті не змінюйте, а зараз вже час йти з вашого життя.

Василь Іванович нахилив голову на знак подяки і за мить Олександр зник. Все світло, що з'явилося в кабінеті, ослабло і все повернулося на свої місця.

Василь Іванович подивився на руку і став розглядати обручку, а це було незвичайне кільце і зроблене з особливого металу і мало сильний захист від злих сил.

Василь Іванович сів на крісло і замислився:

— Невже такі люди існують, невіце він став тим, хто зустрівся з ними, а зустрівся з чоловіком зі світового панування. У це важко повірити, але настане час і я повністю повірю в це все, а зараз треба працювати та закінчити справи.

Василь Іванович увімкнув комп'ютер та продовжив працювати.

Початок роботи 28.08.2024

Кінець 03.12.2024